Syriac

Mrè discourses

~~Memro~~ of Mar Ephrem on

Joseph.

Followed by the history of Mar John

the Son of Euphemianos (?)

× a miracle history of Mary the Virgin

in the time of Mamun.

The lament of David over Saul

× Jonathan

SHELF..... No.....

Glass Case

The Library

OF

HAVERFORD COLLEGE,

(Haverford College P. O., Pa.)

The Gift of

J. R. Harris,

2 Month 26 1894

ولم يحسن . ما لنا نحن ما لنا ∴ لا يا
يعلم منه ذي لما ∴ ديجلم لتصنع
يتنا ضوء . سطها لوجه له ديستلا . لما
لاحسن ملاتم . دلالم ضوء ملاتسن ∴ ماحد
ع ——— فم لحسنه . يلا عقد ملاضه . لنتا نحا
ولم يحسن . ما لنا نحن ما لنا ∴ لا يا

∴ لمان ديبل لتيبا . بتلم سطف لاسم .
يحتا باتا ملتا . لكن ضوا سطف ماحلف .
يحسما يحاصوا لمحضلم . يسلاحم منه
عنه . ملم لاسح حيلها . لمانا يصح نسح
لم ∴ يحسا حتا يحصم . يبيصا يعلم
ولم يحسن . لا ضوا لسطف سلا ضوا . يلاسحم
يتحتا باتا ملتا . لكن ضوا سطف لاسم .

ليلة ثلاثة وعشرين منه . فصلى عليه صلاة
العشاء الآخرة . وصلى على أثره ثلاثة أيام .
وكان يصوم يوما ويفطر يوما . وكان يقرأ
في صلاته بالسبع الطوال . وكان يقرأ في
الركعة الأولى من صلاة الصبح يوم الجمعة
الم تنزيل السجدة . وفي الثانية هل أتى
على الإنسان . وكان يقرأ في صلاة الظهر
بسبح اسم ربك الأعلى . وفي الثانية
بالشمس وضحاها . وفي العصر بنحو من
ذلك . وفي المغرب بقل يا أيها الكافرون .
وقل هو الله أحد . وفي العشاء الآخرة
بالتين والزيتون . وكان يقرأ في صلاة
الصبح يوم الجمعة بسورة الدهر . وكان
يقرأ في صلاة الظهر يوم الجمعة بسورة
الجمعة . وفي الثانية بسورة المنافقين .
وفي العصر بنحو من ذلك . وفي المغرب
بسورة الجمعة . وفي العشاء الآخرة
بسورة الأعلى . وكان يقرأ في صلاة
الصبح يوم الاثنين بسورة الروم . وكان
يقرأ في صلاة الظهر يوم الاثنين بسورة
يس . وفي الثانية بسورة الفرقان . وفي
العصر بنحو من ذلك . وفي المغرب بسورة
الدخان . وفي العشاء الآخرة بسورة
الواقعة . وكان يقرأ في صلاة الصبح
يوم الثلاثاء بسورة الم تنزيل السجدة .
وفي الثانية بسورة هل أتى على الإنسان .
وكان يقرأ في صلاة الظهر يوم الثلاثاء
بسورة الصافات . وفي الثانية بسورة
ص . وفي العصر بنحو من ذلك . وفي
المغرب بسورة حم الدخان . وفي العشاء
الآخرة بسورة الأحقاف . وكان يقرأ في
صلاة الصبح يوم الأربعاء بسورة حم
المؤمن . وفي الثانية بسورة الذاريات .
وكان يقرأ في صلاة الظهر يوم الأربعاء
بسورة الرحمن . وفي الثانية بسورة
الواقعة . وفي العصر بنحو من ذلك .
وفي المغرب بسورة الدخان . وفي العشاء
الآخرة بسورة الملك . وكان يقرأ في
صلاة الصبح يوم الخميس بسورة الحاقة .
وفي الثانية بسورة سأل سائل . وكان
يقرأ في صلاة الظهر يوم الخميس بسورة
النبأ . وفي الثانية بسورة النازعات .
وفي العصر بنحو من ذلك . وفي المغرب
بسورة الدخان . وفي العشاء الآخرة
بسورة الزلزلة . وكان يقرأ في صلاة
الصبح يوم الجمعة بسورة الدهر . وكان
يقرأ في صلاة الظهر يوم الجمعة بسورة
الجمعة . وفي الثانية بسورة المنافقين .
وفي العصر بنحو من ذلك . وفي المغرب
بسورة الجمعة . وفي العشاء الآخرة
بسورة الأعلى . وكان يقرأ في صلاة
الصبح يوم السبت بسورة الكافرون .
وفي الثانية بسورة الإخلاص . وكان
يقرأ في صلاة الظهر يوم السبت بسورة
الفلق . وفي الثانية بسورة الناس .
وفي العصر بنحو من ذلك . وفي المغرب
بسورة الإخلاص . وفي العشاء الآخرة
بسورة الفلق . وكان يقرأ في صلاة
الصبح يوم الأحد بسورة الناس . وفي
الثانية بسورة الإخلاص . وكان يقرأ في
صلاة الظهر يوم الأحد بسورة الفلق .
وفي الثانية بسورة الناس . وفي العصر
بنحو من ذلك . وفي المغرب بسورة
الإخلاص . وفي العشاء الآخرة بسورة
الفلق . وكان يقرأ في صلاة الصبح
يوم الاثنين بسورة الناس . وفي الثانية
بسورة الإخلاص . وكان يقرأ في صلاة
الظهر يوم الاثنين بسورة الفلق . وفي
الثانية بسورة الناس . وفي العصر بنحو
من ذلك . وفي المغرب بسورة الإخلاص .
وفي العشاء الآخرة بسورة الفلق . وكان
يقرأ في صلاة الصبح يوم الثلاثاء بسورة
الناس . وفي الثانية بسورة الإخلاص .
وكان يقرأ في صلاة الظهر يوم الثلاثاء
بسورة الفلق . وفي الثانية بسورة الناس .
وفي العصر بنحو من ذلك . وفي المغرب
بسورة الإخلاص . وفي العشاء الآخرة
بسورة الفلق . وكان يقرأ في صلاة
الصبح يوم الأربعاء بسورة الناس . وفي
الثانية بسورة الإخلاص . وكان يقرأ في
صلاة الظهر يوم الأربعاء بسورة الفلق .
وفي الثانية بسورة الناس . وفي العصر
بنحو من ذلك . وفي المغرب بسورة
الإخلاص . وفي العشاء الآخرة بسورة
الفلق . وكان يقرأ في صلاة الصبح
يوم الخميس بسورة الناس . وفي الثانية
بسورة الإخلاص . وكان يقرأ في صلاة
الظهر يوم الخميس بسورة الفلق . وفي
الثانية بسورة الناس . وفي العصر بنحو
من ذلك . وفي المغرب بسورة الإخلاص .
وفي العشاء الآخرة بسورة الفلق . وكان
يقرأ في صلاة الصبح يوم الجمعة بسورة
الناس . وفي الثانية بسورة الإخلاص .
وكان يقرأ في صلاة الظهر يوم الجمعة
بسورة الفلق . وفي الثانية بسورة الناس .
وفي العصر بنحو من ذلك . وفي المغرب
بسورة الإخلاص . وفي العشاء الآخرة
بسورة الفلق

h

מאמר שלישי בחשבון. ובו ארבעה חלקים. חלק ראשון בשלמים
חלק שני בשברים. חלק שלישי בחשבון המסחר. חלק רביעי
בחשבון המדות. וכל חלק יתחלק לי מספרים. ומשלמים
ומשברים. ולא יבין יתחלק לי מספרים. אלא מי שיודע
חשבון הכתוב. ומי שיודע חשבון הכתוב. יודע חשבון
המסחר. ומי שיודע חשבון המסחר. יודע חשבון המדות.
ומי שיודע חשבון המדות. יודע חשבון השלמים. ומי
שיודע חשבון השלמים. יודע חשבון השברים. ומי שיודע
חשבון השברים. יודע חשבון הכתוב. ומי שיודע חשבון
הכתוב. יודע חשבון הכל. ומי שיודע חשבון הכל. יודע
חשבון הכתוב. ומי שיודע חשבון הכתוב. יודע חשבון
המסחר. ומי שיודע חשבון המסחר. יודע חשבון המדות.
ומי שיודע חשבון המדות. יודע חשבון השלמים. ומי
שיודע חשבון השלמים. יודע חשבון השברים. ומי שיודע
חשבון השברים. יודע חשבון הכתוב. ומי שיודע חשבון
הכתוב. יודע חשבון הכל. ומי שיודע חשבון הכל. יודע
חשבון הכתוב. ומי שיודע חשבון הכתוב. יודע חשבון
המסחר. ומי שיודע חשבון המסחר. יודע חשבון המדות.
ומי שיודע חשבון המדות. יודע חשבון השלמים. ומי
שיודע חשבון השלמים. יודע חשבון השברים. ומי שיודע
חשבון השברים. יודע חשבון הכתוב. ומי שיודע חשבון
הכתוב. יודע חשבון הכל. ומי שיודע חשבון הכל. יודע
חשבון הכתוב. ומי שיודע חשבון הכתוב. יודע חשבון
המסחר. ומי שיודע חשבון המסחר. יודע חשבון המדות.
ומי שיודע חשבון המדות. יודע חשבון השלמים. ומי
שיודע חשבון השלמים. יודע חשבון השברים. ומי שיודע
חשבון השברים. יודע חשבון הכתוב. ומי שיודע חשבון
הכתוב. יודע חשבון הכל. ומי שיודע חשבון הכל. יודע
חשבון הכתוב. ומי שיודע חשבון הכתוב. יודע חשבון
המסחר. ומי שיודע חשבון המסחר. יודע חשבון המדות.
ומי שיודע חשבון המדות. יודע חשבון השלמים. ומי
שיודע חשבון השלמים. יודע חשבון השברים. ומי שיודע
חשבון השברים. יודע חשבון הכתוב. ומי שיודע חשבון
הכתוב. יודע חשבון הכל. ומי שיודע חשבון הכל. יודע
חשבון הכתוב. ומי שיודע חשבון הכתוב. יודע חשבון
המסחר. ומי שיודע חשבון המסחר. יודע חשבון המדות.
ומי שיודע חשבון המדות. יודע חשבון השלמים. ומי
שיודע חשבון השלמים. יודע חשבון השברים. ומי שיודע
חשבון השברים. יודע חשבון הכתוב. ומי שיודע חשבון
הכתוב. יודע חשבון הכל. ומי שיודע חשבון הכל. יודע
חשבון הכתוב. ומי שיודע חשבון הכתוב. יודע חשבון
המסחר. ומי שיודע חשבון המסחר. יודע חשבון המדות.
ומי שיודע חשבון המדות. יודע חשבון השלמים. ומי
שיודע חשבון השלמים. יודע חשבון השברים. ומי שיודע
חשבון השברים. יודע חשבון הכתוב. ומי שיודע חשבון
הכתוב. יודע חשבון הכל. ומי שיודע חשבון הכל. יודע

ומנה הלל. וז"ל ספרות יוסי ב"ר. ראש מלחמה
בפניהם. לפיכך בראשם ר' ויהי בקרוב הפלה
לראשם. ואחי אינו לשלחן ׳ ולא לרגו שנאמר
ולחמה שמיו. ויבקשו לשם בעל לפיכך. מפיטיס לנוצרי
על ידיהם ברחמים. אינו אומר אותנו ׳ ואלמלא
ילמוד בקשתם ראשונה. אנוש מדבר בעל ואומות-
מחשבות ברחמים ישמע. לפיכך אינו אומר אלמלא ׳
מלאכתם ברזל ונחושת. ומשמע בלשון יוסי ב"ר
ויהי בראשם. מלמד שהיו ראשם כאבן. ואומר
ויבא לו אל בית אל. ואלו נתפרשו אינם לו.
ויהי בראשם. ראשי ישראל ׳ ואומות העולם ראשי
ישראל. מלמד שהיו ראשם כאבן. ואומר ויבא
לו אל בית אל. ואלו נתפרשו אינם לו.
ויהי בראשם. ראשי ישראל ׳ ואומות העולם ראשי
ישראל. מלמד שהיו ראשם כאבן. ואומר ויבא
לו אל בית אל. ואלו נתפרשו אינם לו.
ויהי בראשם. ראשי ישראל ׳ ואומות העולם ראשי
ישראל. מלמד שהיו ראשם כאבן. ואומר ויבא
לו אל בית אל. ואלו נתפרשו אינם לו.

ⵉⵎⴰⵍⵖⵓⵙ ⵓⵡⵉⵜⵉⵏ ⴽⴰⵢⵜⵓ ⵍⴰⵍⵎⵓⵜⵜ ⁘ ⵓⵜⵜⵓⵔⵉ ⵜⵉⵏⵉⵏⵉ
ⵜⵉⵏⵎⵓ · ⵍⴰ ⵉⴱⵉⵜⵜⵓ ⵙⵉ ⵙⵡⵓⵙ · ⵍⵜⵎ ⵜⵉⵏⵎⵓⵔⵉ ⵉⵎⴰⵍⵖⵓⵙ
ⵏⵉⵎⵓⵔⵉ ⵉ ⵍⵎⴰⵍ ⵏⵎⵍⵍⴰ ⁘ ⵜⵎⵍⵉⵖ ⵏⵜⵜⵉ ⵎⴰⵎⵎⴰⵔ · ⵏⵜⵜⵉⵎⵎⵓⵔ ⵜⵉⵏⵎⵓ
ⵏⵉⵎⵓⵔⵉ · ⵏⵜⵜⵓⵎ ⵜⵎⵍⵍⴰⵔ ⵉⵜⵜⴰⵍⵍⴰ ⁘ ⵍⵜⵎⵎⵉⵔⵜ ⵉⵔⴰⵎⵓ
ⵏⵍⵎⵎⵉⵜⵓ · ⵉⵔⵜⵓⵎ ⵜⵎⵍⵍⴰⵔ ⵉⵜⵜⴰⵍⵍⴰ · ⵏⵜⵜⵓⵎ ⵜⵉⵏⵎⵓⵔⵉ
ⵜⵉⵏⵎⵓ · ⵉⵔⵜⵓⵎ ⵏⵜⵜⵓⵎ ⵜⵉⵏⵎⵓⵔⵉ

وهذا انجوب هسفا لهذا عسقيم لكتا.
خسوجا دبد بكتا ∴ ذا انا دوم هكفج.
وليهذا هيجه ايسفص. حذا دوهكه يعجا.
وبكب. دوم ابقذ هوبس ∴ ليذهي كه
يتحشوه. لتمهك ذهجد ايجز هفا. دهب
نصا دخبنه يلها. بسوه لا ايخوصب ∴
من حفهبنا وليجد بانه. سطفا ذا يعلج
لي. دوم دسلاهم ايضحه. لهلبا يتحشوه ∴
ايسيه دهلك حفهبنا. ايهذه ذحشوه.
تاس ذهجد غلس انا له. ملابنا دبوجا بانه
هجب ∴ هاهبا لبحابتي هجا. خلكص دابجه
بلصفت. ايهجذ ذاك لي هطحل لي. عجصلب
ذاك ابد يعجص لي ∴ مايم لنا هبله ذسبك.
موكفا مخلفا ابصفا. ابذ سجي بلد جه
سادا. دامص مايم لا يهوكلد ∴ ول كل هطلصه
لعجهجوه. دبصهجم يهضجه. ميهذجله ذحشوه.
هم يعجبا دسه يحشوه ∴ جديفا هلبتم بعوه.
يخم هطلج هفا لعجهجوه. سواه دهكتو ابجذه
هجلهب. خذا انا هيجه باست ∴ هلب يلهفت

ﻭﺍﻟﺪﻩ ﺍﻟﻰ ﺍﻟﻤﺪﻳﻨﻪ ﻓﺎﺳﺘﻘﺒﻠﻪ ﺍﻫﻠﻬﺎ ﻭﺍﺧﺬﻭﺍ ﻳﺴﺎﺭﻩ ﻭﻳﻤﻴﻨﻪ ﻭﻳﻘﺒﻠﻮﻥ ﺭﺟﻠﻴﻪ ﻭﻳﺪﻳﻪ ﻭﻳﺘﺒﺮﻛﻮﻥ ﺑﻪ ﻭﻳﺴﺘﺸﻔﻮﻥ ﺑﺮﺅﻳﺘﻪ ﻭﻳﻘﻮﻟﻮﻥ ﻳﺎ ﺭﺳﻮﻝ ﷲ ﻫﺬﺍ ﺍﺑﻮ ﺍﻟﻘﺎﺳﻢ ﻓﻴﺘﺒﺴﻢ ﻭﻳﺪﻋﻮ ﻟﻬﻢ ﻭﻳﺴﺘﺸﻔﻊ ﻟﻬﻢ ﻭﻳﺴﺘﺸﻔﻮﻥ ﺑ

ﻣﺪﺍﻣﻴﻢ ﺑﻪ ﻣﻦ ﻣﻴﺎﻧﻪ ﻟﺴﺘﻲ ﻭ ﻣﻠﻔﻮﻇﻪ ﺑﺎﺷﺪ ﻭ ﻣﻌﻠﻮﻡ ﺑﺎﺷﺪ ﻛﻪ ﺑﺎ ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﺩﺭ ﻣﻴﺎﻥ ﻧﻴﺎﺭﺩ ﻭ ﺑﺎ ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﺳﺨﻦ ﻧﮕﻮﻳﺪ ﺟﺰ ﺑﻘﺪﺭ ﺣﺎﺟﺖ ﻭ ﺑﺎ ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﺑﺴﻴﺎﺭ ﺳﺨﻦ ﻧﮕﻮﻳﺪ

ولا يصح . يحط كالله طلبت ضلا . بعطا ثنوصا

لاهلله ⁘ يهذيمومها طلك . ملهمهمه ولا

للهم ملهذلهما . ولا يلك جنذا . لل لهمدلا معجمه ⁘

سلجمه للمالاهم . سنعلمه ضهه لل همعلها . ملك

للهم ملهذلهما . لهلجالا طلطعلهمها ⁘ لهل

للهذا هل لهلا . لاسنلهما هل لاهنهمه . ملهل

للهذا هل لهلا . هل سلجمه ضهه لل همعلها . ملك

ولا يلك هل لاهلله . طلبت ضلا ⁘ سلجمه

يلهمعلها يلهذا . هل سلجمه ضهه لل همعلها . ملك

לנשמה מניעומים ⁘ ויתנו למלאך ויבשרו. למשה
ויאמר אלי לעיר. ויתנו אלי שלשים. ואני אשיב
לו אינכם נותנים ⁘ ויתנו אלי שלשים כלמטרם אלי ואשקלם.
לנשמה אלף ומאתים ⁘ ויאמר אלי לעיר. אלי מניע לי ויתנו אלי
ויבואו ⁘ אלף ומאתים לנשמה. ויאמר אלי לעיר. אלי מניע
לי ויתנו אלי שלשים. ואני אשיב להם. אינכם נותנים
לי אלף ומאתים ⁘ ויאמר אלי לעיר. אלי מניע לי ויתנו
אלי שלשים. ואני אשיב להם. אינכם נותנים לי אלף
ומאתים ⁘ ויאמר אלי לעיר. אלי מניע לי ויתנו אלי

لم حيال حاصم. لذا ذيس كاسم لم ⁘ لا يمذ كا
ولم ذيس ماذ. لم كاسم ذيكا ⁘ ولم ذيس ماذ. لم

ולא תפלוג ולא תמוד ולא תעוה ׃ אחי מי יתנך כאח יונק שדי אמי
אמצאך בחוץ אשקך גם לא יבזוני ׃ אנהגך אביאך אל בית אמי תלמדני
אשקך מיין הרוקח מעסיס רמוני ׃ שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני
השבעתי אתכן בנות ירושלם מה תעירו ומה תעוררו את האהבה עד
שתחפץ ׃ מי זאת עלה מן המדבר מתרפקת על דודה תחת התפוח עוררתיך
שם חבלה אמך שם חבלה ילדתך ׃ שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך
כי עזה כמות אהבה קשה כשאול קנאה רשפיה רשפי אש שלהבתיה ׃
מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה אם יתן איש
את כל הון ביתו באהבה בוז יבוזו לו ׃ אחות לנו קטנה ושדים אין לה
מה נעשה לאחותנו ביום שידבר בה ׃ אם חומה היא נבנה עליה
טירת כסף ואם דלת היא נצור עליה לוח ארז ׃ אני חומה ושדי כמגדלות
אז הייתי בעיניו כמוצאת שלום ׃ כרם היה לשלמה בבעל המון נתן
את הכרם לנטרים איש יביא בפריו אלף כסף ׃ כרמי שלי לפני אלף לך
שלמה והמאתים לנוטרים את פריו ׃ יושבת הגנים חברים מקשיבים
לקולך השמיעני ׃ ברח דודי ודמה לך לצבי או לעפר האילים על הרי
בשמים ׃ בגדי לבן בגדי אדם בגדי כהונה בגדי שבת בגדי מועד בגדי
חול בגדי קדש בגדי יום הכפורים בגדי זהב בגדי תכלת בגדי ארגמן
בגדי תולעת שני בגדי שש בגדי בוץ בגדי שיש בגדי עזים ׃ בגדי
מלכות בגדי מלכים בגדי מלכות ׃ בגדי מלכות בגדי מלכים בגדי
מלכות ׃ בגדי מלכות בגדי מלכים בגדי מלכות ׃ בגדי מלכות בגדי
מלכים בגדי מלכות ׃ בגדי מלכות בגדי מלכים בגדי מלכות

ا ضوا معتزا الى ذكا . وجعلنا فيها ضوءا
ياكلوه ضوء وياتيزا هنيء . سلاء وعلى راصيلا ضوءا ٭ ا
ا ضوا معتزا الى ذكا . وجعلنا فيها ضوءا ٭ ولا تفسدوا
صلحها . ادعوه خوفا وطمعا ان رحمت الله قريب من
المحسنين ٭ وهو الذي يرسل الرياح بشرا بين يدي رحمته .
حتى اذا اقلت سحابا ثقالا سقنه لبلد ميت . فانزلنا به
الماء فاخرجنا به من كل الثمرات . كذلك نخرج الموتى
لعلكم تذكرون ٭ والبلد الطيب يخرج نباته باذن ربه .
والذي خبث لا يخرج الا نكدا . كذلك نصرف الايات
لقوم يشكرون ٭ لقد ارسلنا نوحا الى قومه . فقال يا
قوم اعبدوا الله ما لكم من اله غيره . اني اخاف عليكم
عذاب يوم عظيم ٭ قال الملا من قومه انا لنريك في
ضلال مبين ٭ قال يا قوم ليس بي ضلالة ولكني رسول
من رب العالمين ٭ ابلغكم رسالات ربي وانصح لكم
واعلم من الله ما لا تعلمون ٭ او عجبتم ان جاءكم
ذكر من ربكم على رجل منكم لينذركم ولتتقوا ولعلكم
ترحمون ٭ فكذبوه فانجيناه والذين معه في الفلك
واغرقنا الذين كذبوا بايتنا انهم كانوا قوما عمين ٭
والى عاد اخاهم هودا قال يا قوم اعبدوا الله ما لكم
من اله غيره . افلا تتقون ٭ قال الملا الذين كفروا من
قومه انا لنريك في سفاهة وانا لنظنك من الكاذبين ٭
قال يا قوم ليس بي سفاهة ولكني رسول من رب
العالمين ٭ ابلغكم رسالات ربي وانا لكم ناصح امين ٭
او عجبتم ان جاءكم ذكر من ربكم على رجل منكم
لينذركم واذكروا اذ جعلكم خلفاء من بعد قوم نوح
وزادكم في الخلق بصطة . فاذكروا الاء الله لعلكم
تفلحون ٭ قالوا اجئتنا لنعبد الله وحده ونذر ما كان
يعبد اباؤنا . فاتنا بما تعدنا ان كنت من الصادقين ٭
قال قد وقع عليكم من ربكم رجس وغضب . اتجادلونني
في اسماء سميتموها انتم واباؤكم ما نزل الله بها من
سلطان . فانتظروا اني معكم من المنتظرين ٭ فانجيناه
والذين معه برحمة منا وقطعنا دابر الذين كذبوا
بايتنا وما كانوا مؤمنين ٭ والى ثمود اخاهم صالحا

ولم يلقوا حبلا ألبتة. وقد ويلي عنهم هذا
هذا بعينه فعلوا أيضا: حتى سمعوا ويلي هذا
لا تفتكم ضحة. ولم يسمعوا لربنا. ومن. ويسمع
هذه لليعبي :: لا تأتوا ولي الله ولا تطلبوا
ربكم ولا تلتمسوا. بل تسمعوا لربنا ومن. ويكون
ولي الله :: لا تسمعوا ولا تأتوا ومن قبل
ويأتي :: فلم لم يعرفه لأنه ويطلبون. ويعرفونه لأنه
يحضر. فلم لم يعرفوه ومن قبل ويأتي :: لا
تسمعوا. فلم لم يعرفوه ولا تأتوا ومن قبل
ويأتي. ولا يسمعوا لربنا. ولا يلتمسوا
يأتي. ربما ويعرفونه سمعوا. ولم لم
هلا :: لا تأتوا ويأتي ولا يطلبون. ليعرفوه لئلا
لا يعرفوه. لم يسمع بل معرفته. وتعلم معرفة
فعرف ويأتي :: ليعرفوه شر الله. ويأتي
ولي الله ويأتي. كيف يعرفه ومن يحتاج.
يأتي ربما ويعرفونه سمعوا. ولم لم
ولي الله ويأتي :: سمعوا ليعرفوه. ليعرف

ومن حله ∴ لمن يضع عقصته. وأنعل قاتا
مدقسي. ويعطوه للمكتب. وعقدا وحاتا لا تعمل:
لا هي أنه تحذ بعا. ولا يحمس ويعده لمعقته.
يضع حاتا معقصته. في بعا هي لمعقته ∴ أي
تزيد هيسا. ويحيم هتا في سلمه. تزيده ويهي أسلي.
ويكوبه هي تعمله ∴ سلي خلا تعمل. هذه
تكمه حتي للك. لمحذ يضا قعيانه. ويسا سا
ويسه له ∴ لذهي لحتي يحتي. أك للك حـ
خمس. وأي ويعطي خذا. في قلب عتي له:
لمر يضا ينبه. حصوذا وحا هيذ بانـ
ويطلب يحلد حاتا. أخذ لي يعذب ∴ تعمل
كذا ولا تخذ أنا. مي لك أنه هذه هذا أنا. وأنـ
هذا ميانا بحيا. هوا لمعمس لمحتي ∴ ذك
تمنا دي يه تعمل. معدا ينبغ حلا دي. تعطي
لمحذا هيا. هذ لمحا ولي تكمه ∴ ولي يحلد تبه
تعذس. وذه هي تموتا إنه. لتي سنا وسيده
معمل. منعذبي يحلده ∴ لتعك تعطك يي سنا.
ويعطل ميعمد إلهتا. وتعمدا يعمل هذا.
ما هذا يعطل إلها ∴ تعمله عيدا شهيتي.

∴ ב ∴

ממנו ויהי לשמים נשבע. וגו' אמרו ז"ל אין לך מדה טובה בעולם שאין למעלה ממנה חוץ מן הנתינה שהנותן מקבל שכר על הכל ואין לך מדה רעה בעולם שאין למטה ממנה חוץ מן הלוה שהלוה משתעבד לאחרים וא

ܐܘܠܨܢܐ ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܒܝܫܬܐ ܗܘ ܐܢ ܐܝܟ ܐܢ ܐܝܟ ܐܢ ܐܝܟ

ملبل مجد ذهبا. مع اسقم فجئت باجمه. ناجب
مذهنه لالمه. ذكفج وعكبه صمحه تقم ∴ كـ
هكذي صمه مي اذب. بحجهها ذبوحه لب باست.
وخبس لحة بجمهم بحجا. ملي هذا هم بحة
انتا ∴ ذجئة مي بالما. معجه لغب ذسقهم
كياجب. وهنا ابغذب عبلغا. بلي عجذا ذهملي ∴
ميهمل يلم بلي بحجا. ماه سبيح بلي خـ
باذا. هذا ذوجئت ياهمهت. ملا بجم هذا
بحجس ∴ صمي تلهذا لجذجت. ذلا همب ابلد
جسقها. هلئتا بقس حب خله ذجذا. مجذب بحجا
لله مي ذم ∴ ا همب هذا ذباذب. لابخـ
مجلد فذ يسعلي. حاب خلقة وعلم مسه. ذيلقا
ذهلي ابجم سقي ∴ ذجلا مبح فعلم حابجب.
حيلهم صح هذم يهجذي. يهلا عجش هذا
ذاذبعه. ذهللهم حذهم ابف ∴ ∴ ∴ ∴ ∴ ∴
حيلم له ماك هاهذا ذ هذم. ذمبه نمجهمه
نمطك حاس. ملكها عجئا ذ همي. حجليج ∴ ∴
همب حيلا معجند ابجها. ميلا ذمنا هلي
سجتها. ابهة له حنذي بجها. ميجه مب

هاهذا

ילאמלך למלו ביאבמה. ירי ירגמה ו בולמיאמלך.
שלו מיאו ביב מיבמי. ב יאב למלוללי. שבלו יאו לי
ירו שב לללי. ו שב בו למבללי. שבלו יאו לי
ביב שבלבלו יאו בב מיב יאו. ו בשבלבלו ביב שבלבלו
ביב שבלבלו יאו בב מיב יאו. ו בשבלבלו ביב שבלבלו
ביב שבלבלו יאו בב מיב יאו. ו בשבלבלו ביב שבלבלו
ביב שבלבלו יאו בב מיב יאו. ו בשבלבלו ביב שבלבלו

בלשונם שיבולת סולת ולשון לועזי. ובמקום
שבולת שועל ∴ שבלי חיטה וכוסמת ושבלת
שועל ושבלת בקיעה ∴ לולב שבולת שיבולת. שבולת
בשדה שבולת. או שיבולת סולת ולשון לועזי.
שבולת שועל ∴ שבלי חיטה וכוסמת ושבלת
שועל ושבלת בקיעה ∴ לולב שבולת שיבולת. שבולת
בשדה שבולת. או שיבולת סולת ולשון לועזי.
שבולת שועל ∴ שבלי חיטה וכוסמת ושבלת
שועל ושבלת בקיעה ∴ לולב שבולת שיבולת. שבולת
בשדה שבולת. או שיבולת סולת ולשון לועזי.

دستحسنه . وحلله فضائله تنبهوا . لا الله الا
انا . كل شيء ما خلا وجهه ٭ من هذا في كتاب
اقليدس . وهو ان كل مثلث متساوي الاضلاع
فهو متساوي الزوايا . وكل شكل مستقيم الاضلاع
يحيط به دائرة . وهذا كله صحيح لا شك ٭ فصل
ا . وهذا الشكل المستقيم الخطوط ٭ ا
فانه لا يمكن ان يكون الا مثلثا او مربعا او
مخمسا ٭ ا فانه لو امكن ان يكون مسبعا . او
مثمنا . او مسعا . او مشرا . او مخمسا . او
مسدسا . او مربعا . او مثلثا . وكل واحد من
هذه الاشكال فانه يحيط به دائرة . وهذا كله
صحيح لا شك فيه ٭ ا فانه لو امكن ان يكون
مسبعا . او مثمنا . او مسعا . او مشرا . او
مخمسا . او مسدسا . او مربعا . او مثلثا . وكل
واحد من هذه الاشكال فانه يحيط به دائرة .
وهذا كله صحيح لا شك فيه ٭ ا فانه لو امكن
ان يكون مسبعا . او مثمنا . او مسعا . او
مشرا . او مخمسا . او مسدسا . او مربعا . او
مثلثا . وكل واحد من هذه الاشكال فانه يحيط
به دائرة . وهذا كله صحيح لا شك فيه ٭ ا

שמע ופתח ואמר ברוך שאמר ויהי נועם ואתה קדוש ישתבח ויברכו ישמח משה ואתה הראית לדעת כי ה׳ הוא האלהים אין עוד מלבדו ובא לציון ואתה תשורי ברוך ה׳ לעולם אמן ואמן ואתה ברוך ה׳ יום יום יעמס לנו האל ישענו סלה ה׳ צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה ה׳ צבאות אשרי אדם בוטח בך ה׳ הושיעה המלך יעננו ביום קראנו ואתה אלהינו הודו לה׳ כי טוב כי לעולם חסדו ואתה ישמחו השמים ותגל הארץ ואתה ה׳ מלך גאות לבש ואתה ה׳ מלך עלז ואתה ה׳ מלך ואתה ה׳ מלך ה׳ עוז ואתה נשא נהרות ואתה מקולות ואתה ה׳ מלך ירעמו עמים ואתה ה׳ מלך רם ואתה ה׳ מלך נורא ואתה ה׳ מלך ה׳ עוז ואתה ה׳ מלך ה׳ עוז ואתה ה׳ מלך ה׳ עוז

שמעתא דיומא. שלא לאבד מזונות ׃

דבי רבי ישמעאל תנו רבנן ׃ כתוב אחד אומר ואבדתם גם אתם ׃ וכתוב אחד אומר לא תאבדון את כל עצי השדה ׃ אין לי אלא עצי השדה שאין להם נפש ומה תלמוד לומר ואבדתם גם אתם ׃ מלמד שכל המאבד עצי מאכל עובר בלא תעשה ׃ ולא עוד אלא שהוא מאבד את עצמו ׃ שנאמר ואבדתם גם אתם ׃ ואומר הוי מאבד את ביתו ׃ ואומר הוי מאבד את בניו ׃ ואומר הוי מאבד את נפשו ׃ ואומר הוי מאבד את עצמו ׃ ואומר הוי מאבד את כל הטוב ׃ ואומר הוי מאבד את כל הטוב ׃ ואומר הוי מאבד את כל הטוב

ולא תהיה עקרה. לפי שהיו רחל ולאה צרות זו לזו מדברי הקנאה. ולפי שהיתה רחל יפת תואר ויפת מראה ולאה היתה רחה. לפיכך נתנה לה תורה יתרון עיניים. ולפי שהיתה רחל עקרה ולאה היתה פרה ומולדת. לפיכך נתנה לה תורה יתרון בנ

مەلىڭ ئېلىۋا چىقىۋېتىلا ⁘ ۋە چىقىپ بېرىۋ
ئېتى چاقىرىلىدۇ ⁘ چىشلىتىۋ ھەيۋە بىلەن ئېتىۋ كېرەك.
كېسىل بولسا ئاغرىق ئۈستىدە ⁘ ئاغرىق ئۈستىدە
ئېتىۋ چاقىرىلىدۇ. ھەيۋە بىلەن ئېتىۋ كېرەك.
ئاغرىق چىققاندا ⁘ ئاغرىق ئۈستىدە ئېتىۋ
ئاغرىق ئۈستىدە ئېتىۋ ⁘ ئاغرىق ئۈستىدە ئېتىۋ
ئاغرىق ئۈستىدە ئېتىۋ ⁘ ئاغرىق ئۈستىدە ئېتىۋ
ئاغرىق ئۈستىدە ئېتىۋ ⁘ ئاغرىق ئۈستىدە ئېتىۋ
ئاغرىق ئۈستىدە ئېتىۋ ⁘ ئاغرىق ئۈستىدە ئېتىۋ
ئاغرىق ئۈستىدە ئېتىۋ ⁘ ئاغرىق ئۈستىدە ئېتىۋ
ئاغرىق ئۈستىدە ئېتىۋ ⁘ ئاغرىق ئۈستىدە ئېتىۋ
ئاغرىق ئۈستىدە ئېتىۋ ⁘ ئاغرىق ئۈستىدە ئېتىۋ

ناسمحا ديصمحا. ونالمحا ديك تسما:
ونيم ىصقا ومسيه ىلهه ى. ىتصا ى مك
ديلهتسا. ديا ىلهه ىلصا ىتسا. ديمسصا
ىلهه ىصا: ىتصا ىا ديصمحا ىلهه. ديمسصا
ىتا ىصا ىلصا: ديسيتسا صا ىصيفسونقا.
ىتا ىصا ىلصا: ديسيتسا صا ىصيفسونقا.
ىلهه ىصا: ىتصا ىا ديصمحا ىلهه. ديمسصا

שמיטת כספים. פ"ו מ"ה

ومعطيهم. وبالحري اذا كانوا وارثين
وقبلوا. وبنو اسرائيل كانوا عبيدا لفرعون
ولم. ثم صاروا احرارا: هذا لانه لم
يصر بنو اسرائيل شعبا. وجمعا حتى
وعلموا. وتعلموا. وقبلوا الناموس
وعاينوا. وبالجملة ان الله لم يعط
هذه الاشياء لعبيد. وانما اعطاها
لاحرار. وبنو اسرائيل كانوا عبيدا
لفرعون. ولم يكونوا احرارا. وانما
صاروا احرارا بعد ان ق

ד בתרא ויהי ביום השלישי ויהי ערבים ויהי בקר יום השלישי׃
ויאמר יי אל משה ואל אהרן זאת חקת התורה אשר צוה יי לאמר׃
דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדמה תמימה אשר אין בה מום
אשר לא עלה עליה על׳ ונתתם אותה אל אלעזר הכהן והוציא אותה
אל מחוץ למחנה ושחט אותה לפניו׃ ולקח אלעזר הכהן מדמה באצבעו
והזה אל נכח פני אהל מועד מדמה שבע פעמים׃ ושרף את הפרה לעיניו
את עורה ואת בשרה ואת דמה על פרשו ישרף׃ ולקח הכהן עץ ארז
ואזוב ושני תולעת והשליך אל תוך שרפת הפרה׃ וכבס בגדיו הכהן
ורחץ בשרו במים ואחר יבא אל המחנה וטמא הכהן עד הערב׃
והשרף אותה יכבס בגדיו במים ורחץ בשרו במים וטמא עד הערב׃
ואסף איש טהור את אפר הפרה ושכן מחוץ למחנה במקום טהור והיתה
לעדת בני ישראל למשמרת למי נדה חטאת היא׃ וכבס האוסף את אפר
הפרה את בגדיו וטמא עד הערב והיתה לבני ישראל ולגר הגר בתוכם
לחקת עולם׃ הנוגע במת בנפש כל אדם וטמא שבעת ימים׃ הוא יתחטא
בו ביום השלישי וביום השביעי יטהר ואם לא יתחטא ביום השלישי
וביום השביעי לא יטהר׃ כל הנוגע בנפש האדם אשר ימות ולא יתחטא
את משכן יי טמא ונכרתה הנפש ההוא מישראל כי מי נדה לא זרק עליו
טמא יהיה עוד טומאתו בו׃ זאת התורה אדם כי ימות באהל כל הבא
אל האהל וכל אשר באהל יטמא שבעת ימים׃ וכל כלי פתח אשר אין
צמיד פתיל עליו טמא הוא׃ וכל אשר יגע על פני השדה בחלל חרב או
במת או בעצם אדם או בקבר יטמא שבעת ימים׃ ולקחו לטמא מעפר
שרפת החטאת ונתן עליו מים חיים אל כלי׃ ולקח אזוב וטבל במים
ויזה על האהל ועל כל הכלים ועל הנפשות אשר היו שם ועל הנוגע
בעצם או בחלל או במת או בקבר׃ והזה הטהור על הטמא ביום השלישי
וביום השביעי וחטאו ביום השביעי וכבס בגדיו ורחץ במים וטהר
בערב׃ ואיש אשר יטמא ולא יתחטא ונכרתה הנפש ההוא מתוך הקהל
כי את מקדש יי טמא מי נדה לא זרק עליו טמא הוא׃ והיתה להם
לחקת עולם ומזה מי הנדה יכבס בגדיו והנוגע במי הנדה יטמא עד
הערב׃ וכל אשר יגע בו הטמא יטמא והנפש הנגעת תטמא עד הערב׃

ולא נתן אותו לו. ויאמר לו אדוני יעקב ידע כי הילדים רכים. והצאן והבקר עלות עלי. ואם ידפום יום אחד כל הצאן ומתו. יעבר נא אדוני לפני עבדו. ואנכי אתנהלה לאטי לרגל המלאכה אשר לפני. ולרגל הילדים. עד אשר אבוא אל אדוני שעירה. ויאמר עשו אציגה נא עמך מן העם אשר אתי. ויאמר למה זה ימצא חן בעיני אדוני. וישב עשו ביום ההוא לדרכו שעירה. ויעקב נסע סכותה. ויבן לו בית. ולמקנהו עשה סכות. על כן קרא שם המקום סכות. ויבא יעקב שלם עיר שכם. אשר בארץ כנען בבאו מפדן ארם. ויחן את פני העיר. ויקן את חלקת השדה אשר נטה שם אהלה. מיד בני חמור אבי שכם. במאה קשיטה. ויקם שם מזבח. ויקרא לו אל אלהי ישראל. ותצא דינה בת לאה אשר ילדה ליעקב. לראות בבנות הארץ. וירא אותה שכם בן חמור החוי נשיא הארץ. ויקח אותה וישכב אותה ויענה. ותדבק נפשו בדינה בת יעקב. ויאהב את הנערה וידבר על לב הנערה. ויאמר שכם אל חמור אביו לאמר. קח לי את הילדה הזאת לאשה. ויעקב שמע כי טמא את דינה בתו. ובניו היו את מקניו בשדה. וחרש יעקב עד באם. ויצא חמור אבי שכם אל יעקב לדבר אתו. ובני יעקב באו מן השדה כשמעם. ויתעצבו האנשים ויחר להם מאד. כי נבלה עשה בישראל לשכב את בת יעקב. וכן לא יעשה. וידבר חמור אתם לאמר. שכם בני חשקה נפשו בבתכם. תנו נא אותה לו לאשה. והתחתנו אתנו. בנותיכם תתנו לנו. ואת בנותינו תקחו לכם. ואתנו תשבו. והארץ תהיה לפניכם. שבו וסחרו בה. והאחזו בה. ויאמר שכם אל אביה ואל אחיה. אמצא חן בעיניכם. ואשר תאמרו אלי אתן. הרבו עלי מאד מהר ומתן. ואתנה כאשר תאמרו אלי. ותנו לי את הנערה לאשה. וישיבו בני יעקב את שכם ואת חמור אביו בדבר. וידברו אשר טמא את דינה אחותם. ויאמרו אליהם לא נוכל לעשות הדבר הזה. לתת את אחותנו לאיש אשר לו ערלה. כי חרפה היא לנו. אך בזאת נאות לכם. אם תהיו כמונו. להמול לכם כל זכר. ונתנו את בנותינו לכם. ואת בנותיכם נקח לנו. ונשבנו אתכם. והיינו לעם אחד. ואם לא תשמעו אלינו להמול. ולקחנו את בתנו והלכנו. וייטבו דבריהם בעיני חמור ובעיני שכם בן חמור. ולא אחר הנער לעשות הדבר. כי חפץ בבת יעקב. והוא נכבד מכל בית אביו. ויבא חמור ושכם בנו אל שער עירם. וידברו אל אנשי עירם לאמר. האנשים האלה שלמים הם אתנו. וישבו בארץ וסחרו אותה. והארץ הנה רחבת ידים לפניהם. את בנותם נקח לנו לנשים. ואת בנותינו נתן להם. אך בזאת יאותו האנשים לשבת אתנו. להיות לעם אחד. בהמול לנו כל זכר כאשר הם נמולים. מקנהם וקנינם וכל בהמתם הלא לנו הם. אך נאותה להם. ושבו אתנו. וישמעו אל חמור ואל שכם בנו כל יוצאי שער עירו. וימולו כל זכר כל יוצאי שער עירו. ביום השלישי בהיותם כואבים. ושני בני יעקב שמעון ולוי אחי דינה. איש חרבו ויבטחו על העיר בעת שבתם. ויהרגו כל זכר. ואת חמור ואת שכם בנו הרגו לפי חרב. ויקחו את דינה מבית שכם. ויצאו משם. ובני יעקב באו על החללים. ויבזו העיר אשר טמאו אחותם. את צאנם ואת בקרם ואת חמוריהם. ואת אשר בעיר ואת אשר בשדה לקחו. וכל חילם ואת כל טפם ואת נשיהם שבו. ויאמר יעקב אל שמעון ואל לוי. עכרתם אותי להבאישני. בישבי הכנעני והפרזי. ואנכי מתי מספר. והכו עלי ונאספו. והכוני. ואבדתי אני וביתי. ויאמרו הכזונה יעשה את אחותנו. ויעקב אמר אל בני ראובן. קומו עלו בית אל. ושבו שם. ועשו שם מזבח לאל הנראה אלי בברחי מפני עשו אחי. ויאמר יעקב אל ביתו ואל כל אשר עמו. הסירו את אלהי הנכר אשר בתוככם. והטהרו והחליפו שמלתיכם. ונקומה ונעלה בית אל. ואעשה שם מזבח לאל העונה אותי ביום צרתי. ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי. ויתנו אל יעקב את כל אלהי הנכר אשר בידם. ואת הנזמים אשר באזניהם. ויטמן יעקב אותם תחת האלה אשר עם שכם. ויסעו. ויהי חתת אלהים על הערים אשר סביבותיהם. ולא רדפו אחרי בני יעקב. ויבא יעקב לוזה אשר בארץ כנען הוא בית אל. הוא ואל כל העם אשר עמו. ויבן שם מזבח. ויקרא למקום אל בית אל. כי שם נגלו אליו האלהים בברחו מפני אחיו. ותמת דבורה מינקת רבקה. ותקבר מתחת לבית אל תחת האלון. ויקרא שמו אלון בכות. ויראה אלהים אל יעקב עוד בבואו מפדן ארם. ויברך אותו. ויאמר אליו אלהים שמך יעקב. לא יקרא שמך עוד יעקב. כי אם ישראל יהיה שמך. ויקרא את שמו ישראל. ויאמר אליו אלהים אני אל שדי. פרה ורבה. גוי וקהל גוים יהיה ממך. ומלכים מחלציך יצאו. והארץ אשר נתתי לאברהם ולרבקה. לך אתננה. ולזרעך אחריך אתן את הארץ. ויעל מעליו אלהים במקום אשר דבר אתו. ויצב יעקב מצבה במקום אשר דבר אתו. מצבת אבן. ויסך עליה נסך. ויצק עליה שמן. ויקרא יעקב את שם המקום אשר דבר שם אלהים בית אל. ויסעו מבית אל. ועוד כברת הארץ לבוא אפרתה. ותלד רחל. ויהי בהקשותה בלדתה. ותאמר לה המיילדת אל תיראי. כי גם זה לך בן. ויהי בצאת נפשה כי מתה. ותקרא שמו בן אוני. ואביו קרא לו בנימין. ותמת רחל. ותקבר בדרך אפרת הוא בית לחם. ויצב יעקב מצבה על קברתה. הוא מצבת קבר רחל עד היום. ויסע ישראל. ויט אהלה מהלאה למגדל עדר. ויהי בשכן ישראל בארץ ההוא. וילך ראובן וישכב את בלהה פילגש אביו. וישמע ישראל. ויהיו בני יעקב שנים עשר. בני לאה בכור יעקב ראובן. ושמעון ולוי ויהודה ויששכר וזבולן. בני רחל יוסף ובנימין. ובני בלהה שפחת רחל דן ונפתלי. ובני זלפה שפחת לאה גד ואשר. אלה בני יעקב אשר ילד לו בפדן ארם. ויבא יעקב אל יצחק אביו ממרא. קרית הארבע. אשר שם גר אברהם ויצחק. ויהי ימי יצחק מאת שנה ושמנים שנה. ויגוע יצחק וימת. ויאסף אל עמיו זקן ושבע ימים. ויקברו אתו עשו ויעקב בניו. ואלה תולדות עשו הוא אדום. עשו לקח את נשיו מבנות כנען. את עדה בת אילון החתי. ואת אהליבמה בת ענה בת צבעון החוי. ואת בשמת בת ישמעאל אחות נביות. ותלד עדה לעשו את אליפז. ותלד בשמת את רעואל. ואהליבמה ילדה את יעוש ואת יעלם ואת קרח. אלה בני עשו אשר נולד לו בארץ כנען. ויקח עשו את נשיו ואת בניו ואת בנותיו ואת כל נפשות ביתו. ואת מקניו ואת כל בהמתו ואת כל קנינו אשר רכש בארץ כנען. וילך אל ארץ מפני יעקב אחיו. כי היה רכושם רב מלשבת יחדו. ולא יכלה ארץ מגוריהם לשאת אותם מפני מקניהם. וישב עשו בהר שעיר. עשו הוא אדום. ואלה תולדות עשו אבי אדום בהר שעיר. ואלה שמות בני עשו. אליפז בן עדה אשת עשו. רעואל בן בשמת אשת עשו. ויהיו בני אליפז תימן אומר צפו וגעתם וקנז. ותמנע היתה פילגש לאליפז בן עשו. ותלד לאליפז את עמלק. אלה בני עדה אשת עשו. ואלה בני רעואל נחת וזרח שמה ומזה. אלה היו בני בשמת אשת עשו. ואלה בני אהליבמה בת ענה בת צבעון אשת עשו. ותלד לעשו את יעוש ואת יעלם ואת קרח. אלה אלופי בני עשו. בני אליפז בכור עשו אלוף תימן אלוף אומר אלוף צפו אלוף קנז. אלוף קרח אלוף געתם אלוף עמלק. אלה אלופי אליפז בארץ אדום. אלה בני עדה. ואלה בני רעואל בן עשו. אלוף נחת אלוף זרח אלוף שמה אלוף מזה. אלה אלופי רעואל בארץ אדום. אלה בני אהליבמה בת ענה אשת עשו. אלוף יעוש אלוף יעלם אלוף קרח. אלה אלופי אהליבמה בת ענה אשת עשו. אלה בני עשו. ואלופיהם. הוא אדום. ואלה בני שעיר החורי יושבי הארץ. לוטן ושובל וצבעון וענה. ודישן ואצר ודישן. אלה אלופי החורי בני שעיר בארץ אדום. ויהי בני לוטן חרי והומם. ואחות לוטן תמנע. ואלה בני שובל עלון ומנחת ועיבל שפו ואונם. ואלה בני צבעון איה וענה. הוא הענה אשר מצא את הימים במדבר. בעת רעותו את החמרים לצבעון אביו. ואלה בני ענה דישון ואהליבמה בת ענה. ואלה בני דישון חמדן ואשבן ויתרן וכרן. אלה בני עצר בלהן וזעוון ועקן. אלה בני דישן עוץ וארן. אלה אלופי החורי. אלוף לוטן אלוף שובל אלוף צבעון אלוף ענה. אלוף דישן אלוף אצר אלוף דישן. אלה אלופי החורי. אלוף בארץ שעיר. ואלה מלכים אשר מלכו בארץ אדום. לפני מלך למלכ בני ישראל. ויהי בלע בן בעור. ושם עירו דנהבה. וימת בלע. וימלך תחתיו יובב בן זרח מבצרה. וימת יובב. וימלך תחתיו חשם מארץ התימני. וימת חשם. וימלך תחתיו הדד בן בדד המכה את מדין בשדה מואב. ושם עירו עוית. וימת הדד. וימלך תחתיו שמלה ממשרקה. וימת שמלה. וימלך תחתיו שאול מרחובות הנהר. וימת שאול. וימלך תחתיו בעל חנן בן עכבור. וימת בעל חנן בן עכבור. וימלך תחתיו הדד. ושם עירו פעי. ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זהב. ויתמנו אלופי עשו למשפחתם. אלוף תמנע אלוף עלוה אלוף יתת. אלוף אהליבמה אלוף אלה אלוף פינן. אלוף קנז אלוף תימן אלוף מבצר. אלוף מגדיאל אלוף עירם. אלה אלופי אדום. לשבתם בארץ אחזתם. הוא עשו אבי אדום. ויעקב ישב בארץ מגורי אביו בארץ כנען. אלה תולדות יעקב. יוסף בן שבע עשרה שנה. היה רעה את אחיו בצאן. והוא נער. את בני בלהה ואת בני זלפה נשי אביו. ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם. וישראל אהב את יוסף מכל בניו. כי בן זקנים הוא לו. ועשה לו כתנת פסים. וירא אחיו כי אתו אהב אביהם מכל אחיו. וישנאו אתו. ולא יכלו דברו לשלם. ויחלם יוסף חלום. ויגד לאחיו. ויוסיפו עוד שנא אתו. ויאמר אליהם. שמעו נא החלום הזה אשר חלמתי. והנה אנחנו מאלמים אלמים בתוך השדה. והנה קמה אלמתי. וגם נצבה. והנה תסבינה אלמתיכם. ותשתחוינה לאלמתי. ויאמרו לו אחיו. המלוך תמלוך עלינו. אם משול תמשל בנו. ויוסיפו עוד שנא אתו. על חלומותיו ועל דבריו. ויחלם עוד חלום אחר. ויספר אותו לאחיו. ויאמר. הנה חלמתי חלום עוד. והנה השמש והירח. ואחד עשר כוכבים. משתחוים לי. ויספר אל אביו ואל אחיו. ויגער בו אביו. ויאמר לו. מה החלום הזה אשר חלמת. הבוא נבוא אני ואמך ואחיך. להשתחות לך ארצה. ויקנאו בו אחיו. ואביו שמר את הדבר. וילכו אחיו לרעות את צאן אביהם בשכם. ויאמר ישראל אל יוסף. הלא אחיך רעים בשכם. לכה ואשלחך אליהם. ויאמר לו הנני. ויאמר אליו. לך נא ראה את שלום אחיך ואת שלום הצאן. והשיבני דבר. וישלחהו מעמק חברון. ויבא שכמה. וימצאהו איש והנה תעה בשדה. וישאלהו האיש לאמר. מה תבקש. ויאמר. את אחי אנכי מבקש. הגידה נא לי איפה הם רעים. ויאמר האיש נסעו מזה. כי שמעתי אומרים נלכה דתינה. וילך יוסף אחרי אחיו. וימצאם בדתינה. וירא אותו מרחוק. ובטרם יקרב אליהם. ויתנכלו אתו להמיתו. ויאמרו איש אל אחיו. הנה בעל החלומות הזה בא. ועתה לכו ונהרגהו. ונשלכהו באחד הבורות. ואמרנו חיה רעה אכלתהו. ונראה מה יהיו חלמותיו. וישמע ראובן. ויצילהו מידם. ויאמר לא נכנו נפש. ויאמר אליהם ראובן. אל תשפכו דם. השליכו אותו אל הבור הזה אשר במדבר. ויד אל תשלחו בו. למען הציל אותו מידם. להשיבו אל אביו. וכבואו אל אחיו. ויפשיטו את יוסף את כתנתו. את כתנת הפסים אשר עליו. ויקחהו וישליכו אותו הבורה. והבור רק אין בו מים. וישבו לאכל לחם. וישאו עיניהם וירא והנה ארחת ישמעאלים באה מגלעד. וגמליהם נשאים נכאת וצרי ולט. הולכים להוריד מצרים. ויאמר יהודה אל אחיו. מה בצע כי נהרג את אחינו וכסינו את דמו. לכו ונמכרנו לישמעאלים. ויד אל תהי בו. כי אחינו בשרנו הוא. וישמעו אחיו. ויעברו אנשים מדינים סחרים. וימשכו ויעלו את יוסף מן הבור. ויתנו את יוסף לישמעאלים בעשרים כסף. וילכו הישמעאלים מצרימה. וישב ראובן אל הבור. והנה אין יוסף בבור. ויקרע את בגדיו. וישב אל אחיו. ויאמר הילד איננו. ואני אנה אני בא. ויקחו את כתנת יוסף. וישחטו שעיר עזים. ויטבלו את הכתנת בדם. וישלחו את כתנת הפסים. ויביאו אל אביהם. ויאמרו זאת מצאנו. הכר נא. הכתנת בנך היא אם לא. ויכרה ויאמר כתנת בני חיה רעה אכלתהו. טרף טרף יוסף. ויקרע יעקב שמלתיו. וישם שק במתניו. ויתאבל על בנו ימים רבים. ויקומו כל בניו וכל בנותיו לנחמו. וימאן להתנחם. ויאמר כי ארד אל בני אבל שאולה. ויבכו אתו אביו. ומדנים מכרו אותו במצרים לפוטיפר סריס פרעה שר הטבחים. ויהי יוסף בן שבע עשרה שנה. ויהי בעת ההיא. וירד יהודה מאת אחיו. ויט עד איש עדלמי. ושמו חירה. וירא שם יהודה בת איש כנעני. ושמו שוע. ויקחה וישכב אליה. ותהר ותלד בן. ויקרא שמו ער. ותהר עוד ותלד בן. ותקרא שמו אונן. ותסף עוד ותלד בן. ותקרא שמו שלה. והיה בכזיב בלדתה אותו. ויקח יהודה אשה לער בכורו. ושמה תמר. ויהי ער בכור יהודה רע בעיני יהוה. וימתהו יהוה. ויאמר יהודה לאונן. בא אל אשת אחיך. ויבם אותה. והקם זרע לאחיך. וידע אונן כי לא לו יהיה הזרע. והיה אם בא אל אשת אחיו. ושחת ארצה. לבלתי נתן זרע לאחיו. וירע בעיני יהוה אשר עשה. וימת גם אתו. ויאמר יהודה לתמר כלתו. שבי אלמנה בית אביך. עד יגדל שלה בני. כי אמר פן ימות גם הוא כאחיו. ותלך תמר. וישב בית אביה. וירבו הימים. ותמת בת שוע אשת יהודה. וינחם יהודה. ויעל על גזזי צאנו. הוא וחירה רעהו העדלמי תמנתה. ויגד לתמר לאמר. הנה חמיך עלה תמנתה לגז צאנו. ותסר בגדי אלמנותה מעליה. ותכס בצעיף ותתעלף. ותשב בפתח עינים אשר על דרך תמנתה. כי ראתה כי גדל שלה. והוא לא נתנה לו לאשה. ויראה יהודה ויחשבה לזונה. כי כסתה פניה. ויט אליה אל הדרך. ויאמר הבה נא אבוא אליך. כי לא ידע כי כלתו הוא. ותאמר מה תתן לי כי תבוא אלי. ויאמר אנכי אשלח גדי עזים מן הצאן. ותאמר אם תתן ערבון עד שלחך. ויאמר מה הערבון אשר אתן לך. ותאמר חתמך ופתילך ומטך אשר בידך. ויתן לה ויבא אליה. ותהר לו. ותקם ותלך. ותסר צעיפה מעליה. ותלבש בגדי אלמנותה. וישלח יהודה את גדי העזים ביד רעהו העדלמי. לקחת הערבון מיד האשה. ולא מצאה. וישאל את אנשי מקומה לאמר. איה הקדשה הוא בעינים על הדרך. ויאמרו לא היתה בזה קדשה. וישב אל יהודה. ויאמר לא מצאתיה. וגם אנשי המקום אמרו לא היתה בזה קדשה. ויאמר יהודה תקח לה פן נהיה לבוז. הנה שלחתי הגדי הזה ואתה לא מצאתה. ויהי כמשלש חדשים. ויגד ליהודה לאמר. זנתה תמר כלתך. וגם הנה הרה לזנונים. ויאמר יהודה הוציאוה ותשרף. היא שלחה אל חמיה לאמר. להאיש אשר אלה לו אנכי הרה. ותאמר הכר נא למי החתמת והפתילים והמטה האלה. ויכר יהודה. ויאמר צדקה ממני. כי על כן לא נתתיה לשלה בני. ולא יסף עוד לדעתה. ויהי בעת לדתה. והנה תאומים בבטנה. ויהי בלדתה. ויתן יד. ותקח המיילדת ותקשר על ידו שני לאמר. זה יצא ראשונה. והיה כמשיב ידו. והנה יצא אחיו. ותאמר מה פרצת עליך פרץ. ויקרא שמו פרץ. ואחר יצא אחיו. אשר על ידו השני. ויקרא שמו זרח. ויוסף הובל מצרימה. ויקנהו פוטיפר סריס פרעה שר הטבחים איש מצרי מיד הישמעאלים. אשר הורידוהו שמה. ויהי יהוה את יוסף. ויהי איש מצליח. ויהי בבית אדניו המצרי. וירא אדניו כי יהוה אתו. וכל אשר הוא עושה יהוה מצליח בידו. וימצא יוסף חן בעיניו. וישרת אתו. ויפקדהו על ביתו. וכל יש לו נתן בידו. ויהי מאז הפקיד בביתו ועל כל אשר לו. ויברך יהוה את בית המצרי בגלל יוסף. ויהי ברכת יהוה בכל אשר לו בבית ובשדה. ויעזב כל אשר לו ביד יוסף. ולא ידע אתו מאומה. כי אם הלחם אשר הוא אוכל. ויהי יוסף יפה תואר ויפה מראה. ויהי אחרי הדברים האלה. וישא אדניו את עיניו אל אשת יוסף. ויאמר שכבה עמי. וימאן ויאמר אל אשת אדניו. הן אדני לא ידע אתי מה בבית. וכל אשר יש לו נתן בידי. אין גדול בבית הזה ממני. ולא חשך ממני מאומה כי אם אותך. באשר את אשתו. ואיך אעשה הרעה הגדולה הזאת וחטאתי לאלהים. ויהי כדברה אל יוסף יום יום. ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה. ויהי כהיום הזה. ויבא הביתה לעשות מלאכתו. ואין איש מאנשי הבית שם בבית. ותתפשהו בבגדו לאמר. שכבה עמי. ויעזב בגדו בידה. וינס ויצא החוצה. ויהי כראותה כי עזב בגדו בידה וינס החוצה. ותקרא לאנשי ביתה. ותאמר אליהם לאמר. ראו הביא לנו איש עברי לצחק בנו. בא אלי לשכב עמי. ואקרא בקול גדול. ויהי כשמעו כי הרימותי קולי ואקרא. ויעזב בגדו אצלי. וינס ויצא החוצה. ותניח בגדו אצלה עד בוא אדניו אל ביתו. ותדבר אליו כדברים האלה לאמר. בא אלי העבד העברי אשר הבאת לנו. לצחק בי. ויהי כהרימי קולי ואקרא. ויעזב בגדו אצלי. ויצא החוצה. ויהי כשמע אדניו את דברי אשתו. אשר דברה אלי לאמר. כדברים האלה עשה לי עבדך. ויחר אפו. ויקח אדני יוסף אתו. וישמו אל בית הסהר. מקום אשר אסירי המלך אסורים. ויהי שם בבית הסהר. ויט אליו חסד. ויתן חנו בעיני שר בית הסהר. ויתן שר בית הסהר ביד יוסף את כל האסירים אשר בבית הסהר. ואת כל אשר עשים שם הוא היה עשה. אין שר בית הסהר רואה את כל מאומה. בידו. באשר יהוה אתו. ואשר הוא עשה יהוה מצליח. ויהי אחרי הדברים האלה. וישא שר המשקים ושר האופים. את חטאת אדניהם מלך מצרים. ויקצף פרעה על שני סריסיו. על שר המשקים ועל שר האופים. ויתן אותם במשמר בית שר הטבחים. אל בית הסהר. מקום אשר יוסף אסור שם. ויפקד שר הטבחים את יוסף אתם. וישרתם. ויהי ימים במשמר. ויחלמו חלום שניהם. איש חלומו כפתרון חלומו. איש אשר לשר המשקים ואשר לשר האופים. אשר למלך מצרים. האסורים בבית הסהר. ויבא יוסף אליהם בבקר. וירא אותם והנם זעפים. וישאל את סריסי פרעה אשר אתו במשמר בבית אדניו לאמר. מדוע פניכם רעים היום. ויאמרו אלמ חלום חלמנו ופתר אין אתו. ויאמר יוסף אל הלא לאלהים פתרנים. ספרו נא לי. ויספר שר המשקים את חלומו ליוסף. ויאמר לו בחלומי והנה גפן לפני. ובגפן שלשה שרגים. והוא כפרחה עלתה נצה. הבשילו אשכלתיה ענבים. וכוס פרעה בידי. ואקח את הענבים ואסחט אותם אל כוס פרעה. ואתן הכוס על כף פרעה. ויאמר יוסף אליו זה פתרנו. שלשת השרגים שלשת ימים הם. עוד שלשת ימים ישא פרעה את ראשך והשיבך על כנך. ונתת כוס פרעה בידו כמשפט הראשון אשר היית משקהו. כי אם זכרתני אתך כאשר יטב לך. ועשית נא עמדי חסד. והזכרתני אל פרעה. והוצאתני מן הבית הזה. כי גנב גנבתי מארץ העברים. וגם פה לא עשיתי מאומה כי שמו אותי בבור. ויראה שר האופים כי טוב פתר. ויאמר אל יוסף. גם אני בחלומי והנה שלשה סלי חרי על ראשי. ובסל העליון מכל מאכל פרעה מעשה אופה. והעוף אכל אותם מן הסל מעל ראשי. ויען יוסף ויאמר. זה פתרנו. שלשת הסלים שלשת ימים הם. עוד שלשת ימים ישא פרעה את ראשך מעליך. ותלה אותך על עץ. ואכל העוף את בשרך מעליך. ויהי ביום השלישי יום הולדת את פרעה. ויעש משתה לכל עבדיו. וישא את ראש שר המשקים ואת ראש שר האופים בתוך עבדיו. וישב את שר המשקים על משקהו. ויתן הכוס על כף פרעה. ואת שר האופים תלה. כאשר פתר להם יוסף. ולא זכר שר המשקים את יוסף. וישכחהו. ויהי מקץ שנתים ימים. ופרעה חלם. והנה עמד על היאר. והנה מן היאר עלות שבע פרות יפות מראה ובריאות בשר. ותרעינה באחו. והנה שבע פרות אחרות עלות אחריהן מן היאר. רעות מראה ודקות בשר. ותעמדנה אצל הפרות על שפת היאר. ותאכלנה שבע הפרות רעות המראה ודקות הבשר. את שבע הפרות יפות המראה והבריאות. ויקץ פרעה. וישן ויחלם שנית. והנה עלות בקנה אחד שבע שבלים בריאות וטובות. והנה שבע שבלים דקות ושדופות קדים צמחות אחריהן. ותבלענה השבלים הדקות את שבע השבלים הבריאות והמלאות. ויקץ פרעה והנה חלום. ויהי בבקר. ותפעם רוחו. וישלח ויקרא את כל חרטמי מצרים ואת כל חכמיה. ויספר פרעה להם את חלומו. ואין פותר אותם לפרעה. ויאמר שר המשקים אל פרעה לאמר. את חטאי אני מזכיר היום. פרעה קצף על עבדיו. ויתן אותי במשמר בית שר הטבחים. אותי ואת שר האופים. ונחלמה חלום בלילה אחד אני והוא. איש כפתרון חלומו חלמנו. ואתנו שם נער עברי עבד לשר הטבחים. ונספר לו ויפתר לנו את חלומותינו. איש כחלומו פתר. ויהי כאשר פתר לנו כן היה. אותי השיב על כני. ואתו תלה. ויישלח פרעה ויקרא את יוסף. ויריצוהו מן הבור. ויגלח ויחלף שמלתיו. ויבא אל פרעה. ויאמר פרעה אל יוסף. חלום חלמתי ופותר אין אתו. ואני שמעתי עליך לאמר. תשמע חלום לפתר אתו. ויען יוסף את פרעה לאמר. בלעדי. אלהים יענה את שלום פרעה. ויאמר פרעה אל יוסף. בחלומי הנני עמד על שפת היאר. ומן היאר עלות שבע פרות בריאות בשר ויפות תואר. ותרעינה באחו. והנה שבע פרות עלות אחריהן דלות ורעות תואר מאד. ודקות בשר. לא ראיתי כהנה ברעה במצרים. ותאכלנה הפרות הדקות והרעות את שבע הפרות הראשנות הבריאות. ותבאנה אל קרבנה. ולא נודע כי באו אל קרבנה. ומראיהן רע כאשר בתחלה. ואיקץ. ואראה בחלומי. והנה שבע שבלים עלות בקנה אחד מלאות וטובות. והנה שבע שבלים צנומות דקות שדופות קדים צמחות אחריהן. ותבלענה השבלים הדקות את שבע השבלים הטובות. ואמר אל החרטמים. ואין מגיד אלי. ויאמר יוסף אל פרעה. חלום פרעה אחד הוא. את אשר האלהים עשה הגיד לפרעה. שבע פרות הטובות שבע שנים הנה. והשבלים הטובות שבע שנים הנה. חלום אחד הוא. ופרות הרקות והרעות העלות אחריהן שבע שנים הנה. והשבלים הרקות שדופות הקדים יהיו שבע שנים רעב. הוא הדבר אשר דברתי אל פרעה. אשר האלהים עשה הראה את פרעה. הנה שבע שנים באות שבע גדול בכל ארץ מצרים. וקמו שבע שנים רעב אחריהם. ונשכח כל השבע בארץ מצרים. וכלה הרעב את הארץ. ולא יודע השבע בארץ מפני הרעב ההוא אחריכן. כי הוא כבד מאד. ועל השנות החלום אל פרעה פעמים. כי נכון הדבר מעם האלהים. והאלהים ממהר לעשותו. ועתה יבקר פרעה איש נבון וחכם. וישיתהו על ארץ מצרים. יעש פרעה ויפקד פקידים על הארץ. וחמש את ארץ מצרים בשבע שנים השבע. וקבצו את כל אכל השנים הטובות האלה הבאות. ויצברו בר תחת יד פרעה אכל בערים. ושמרו. ויהי האכל לפקדון לארץ לשבע שנים הרעב. אשר תהיינה בארץ מצרים. ולא תכרת הארץ ברעב. וייטב הדבר בעיני פרעה ובעיני כל עבדיו. ויאמר פרעה אל עבדיו. הנמצא כזה איש אשר רוח אלהים בו. ויאמר פרעה אל יוסף. אחרי הודיע אלהים אותך את כל זאת. אין נבון וחכם כמוך. אתה תהיה על ביתי. ועל פיך ישק כל עמי. רק הכסא אגדל ממך. ויאמר פרעה אל יוסף. ראה נתתי אותך על כל ארץ מצרים. ויסר פרעה את טבעתו מעל ידו. ויתן אותה על יד יוסף. וילבש אתו בגדי שש. וישם רבד הזהב על צוארו. וירכב אתו במרכבת המשנה אשר לו. ויקראו לפניו אברך. ונתון אותו על כל ארץ מצרים. ויאמר פרעה אל יוסף. אני פרעה. ובלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים. ויקרא פרעה שם יוסף צפנת פענח. ויתן לו את אסנת בת פוטי פרע כהן און לאשה. ויצא יוסף על ארץ מצרים. ויוסף בן שלשים שנה בעמדו לפני פרעה מלך מצרים. ויצא יוסף מלפני פרעה. ויעבר בכל ארץ מצרים. ותעש הארץ בשבע שני השבע קמצים. ויקבץ את כל אכל שבע השנים אשר היו בארץ מצרים. וישם אכל בערים. אכל שדי העיר אשר סביבתיה נתן בתוכה. ויצבר יוסף בר כחול הים הרבה מאד. עד כי חדל לספר. כי אין מספר. ולשבע השנים אשר באה שנות הרעב. אשר יולדו לו יוסף בטרם תבוא שנת הרעב. ויקרא יוסף את שם הבכור מנשה. כי נשני אלהים את כל עמלי ואת כל בית אבי. ואת שם השני קרא אפרים. כי הפרני אלהים בארץ עניי. ותכלינה שבע שנות השבע אשר היו בארץ מצרים. ותחלינה שבע שנות הרעב לבוא. כאשר אמר יוסף. ויהי רעב בכל הארצות. ובכל ארץ מצרים היה לחם. ותרעב כל ארץ מצרים. ויצעק העם אל פרעה ללחם. ויאמר פרעה לכל מצרים. לכו אל יוסף. אשר יאמר לכם תעשו. ויהי הרעב על כל פני הארץ. ויפתח יוסף את כל אשר בהם. וישבר למצרים. וחזק הרעב בארץ מצרים. וכל הארצות באו מצרימה לשבר אל יוסף. כי חזק הרעב בכל הארץ. ויראה יעקב כי יש שבר במצרים. ויאמר יעקב לבניו. למה תתראו. ויאמר הנה שמעתי כי יש שבר במצרים. רדו שמה ושברו לנו משם. ונחיה ולא נמות. וירדו אחי יוסף לשבר בר ממצרים. כי אמר פן יקרנו אסון. ויבא ישראל בתוך הבאים לשבר. כי היה הרעב בארץ כנען. ויוסף הוא השליט על הארץ. הוא המשביר לכל עם הארץ. ויבאו אחי יוסף וישתחוו לו אפים ארצה. וירא יוסף את אחיו ויכרם. ויתנכר אליהם. וידבר אתם קשות. ויאמר אליהם מאין באתם. ויאמרו מארץ כנען לשבר אכל. ויכר יוסף את אחיו והם לא הכרהו. ויזכר יוסף את החלומות אשר חלם להם. ויאמר אליהם מרגלים אתם. לראות את ערות הארץ באתם. ויאמרו אליו לא אדני. ועבדיך באו לשבר אכל. כלנו בני איש אחד נחנו. כנים אנחנו. לא היו עבדיך מרגלים. ויאמר אליהם לא כי ערות הארץ לראות באתם. ויאמרו שנים עשר עבדיך אחים אנחנו בני איש אחד בארץ כנען. והנה הקטן את אבינו היום. והאחד איננו. ויאמר אליהם יוסף הוא אשר דברתי אליכם לאמר. מרגלים אתם. בזאת תנסו. חי פרעה אם תצאו מזה כי אם בבוא אחיכם הקטן הנה. שלחו מכם אחד ויקח את אחיכם. ואתם אסרו. ויבחנו דבריכם. אם אמת אתכם. ואם אין חי פרעה כי מרגלים אתם. ויאסף אתם אל משמר שלשת ימים. ויאמר אליהם יוסף ביום השלישי זאת עשו וחיו. את האלהים אני ירא. אם כנים אתם. אחי אחד מאסרכם בבית משמרתכם. ואתם לכו הביאו שבר רעבון בתיכם. ואת אחיכם הקטן תביאו אלי. ויאמנו דבריכם. ולא תמותו. ויעשו כן. ויאמרו איש אל אחיו. אבל אשמים אנחנו על אחינו. אשר ראינו צרת נפשו בהתחננו אלינו. ולא שמענו. על כן באה אלינו הצרה הזאת. ויען ראובן אותם לאמר. הלא אמרתי אליכם לאמר. אל תחטאו בילד. ולא שמעתם. וגם דמו הנה נדרש. ואתם לא ידעתם כי שומע היה יוסף. כי המליץ בינותם. וישב מעליהם ויבך. וישב אליהם וידבר אליהם. ויקח מאתם את שמעון. ויאסר אתו לעיניהם. ויצו יוסף וימלאו את כליהם בר. ולהשיב כספיהם איש אל שקו. ולתת להם צדה לדרך. ויעש להם כן. וישאו את שבריהם על חמריהם. וילכו משם. ויפתח האחד את שקו לתת מספוא לחמרו במלון. וירא את כספו. והנה הוא בפי אמתחתו. ויאמר אל אחיו. הושב כספי. והנה גם בפי אמתחתי. ויצא לבבם. ויחרדו איש אל אחיו לאמר. מה זאת עשה אלהים לנו. ויבאו אל יעקב אביהם ארצה כנען. ויגידו לו את כל הקרות אתם לאמר. דבר האיש אדון הארץ אלינו. ויתן אתנו את ארצנו במרגלים. ויאמר אלינו האיש אדון הארץ. בזאת אדע כי כנים אתם. אחי אחד הניחו אתי. ואת רעב בתיכם קחו. ולכו. והבאו את אחיכם הקטן אלי. ואדע כי לא מרגלים אתם. כי כנים אתם. את אחיכם אתן לכם. ואת הסחרה תסחרו בארץ. ויהי הם מריקים שקיהם. והנה איש צרור כספו בשקו. וירא את צרורות כספיהם הם ואביהם. ויאמר אליהם יעקב אבינו. אתי שכלתם. יוסף איננו. ושמעון איננו. ואת בנימין תקחו. עלי היו כלם. ותאמר ראובן אל אביו לאמר. את שני בני תמית. אם לא אביאנו אליך. תנה אתו על ידי. ואני אשיבנו אליך. ויאמר לא ירד בני עמכם. כי אחיו מת והוא לבדו נשאר. אשר יקרנו בדרך אשר תלכו בה. והורדתם את שיבתי ביגון שאולה. ויכבד הרעב בארץ. ויהי כאכלם את השבר אשר הביאו ממצרים. ויאמר אליהם אביהם. שובו קנו לנו מעט אכל. ויען יהודה אתו לאמר. האיש העד בנו לאמר. לא תראו פני בלתי אחיכם אתכם. אם יש אתכם אחיכם הקטן. ויאמר ישראל למה הרעותם אלי. להגיד לאיש הלעוד לכם אח. ויאמרו שאל שאל האיש לנו ולמולדתנו לאמר. העוד אביכם חי. היש לכם אח. ונגד לו על פי הדברים האלה. היודע נדע כי יאמר הורידו את אחיכם. ויאמר יהודה אל ישראל אביו. שלחה הנער אתי. ונקומה ונלכה. ונחיה ולא נמות. גם אנחנו גם אתה גם טפנו. אנכי ערבנו. מידי תבקשנו. אם לא הביאתיו אליך והצגתיו לפניך. וחטאתי לך כל הימים. כי לולא התמהמהנו. כי עתה שבנו זה פעמים. ויאמר אליהם ישראל אביהם. אם כן אפוא זאת עשו. קחו מזמרת הארץ בכליכם. והורידו לאיש מנחה. מעט צרי ומעט דבש. נכאת ולט. בטנים ושקדים. וכספים משנה קחו בידכם. והכסף המושב בפי אמתחתיכם. השיבו בידכם. אולי משגה היה. ואת אחיכם קחו. וקומו שובו אל האיש. ואל שדי יתן לכם רחמים לפני האיש. ושלח לכם את אחיכם אחר. ואת בנימין. ואני כאשר שכלתי שכלתי. וישלחו את בנימין. ויקומו וירדו מצרימה. ויעמדו לפני יוסף. וירא יוסף אתם

لي ديمانا. يمت ومنع يمسوني. نقدمه ومعمد
ومنذا يمي لكه. ومسوك يما ديمت ⁘ ديمنه
ونعيمه. يمي يمت كه يمت فالده ⁘ مذا نعمق
ديمت. يمي ولك يمعومعمي. ومنسي كه فليم
مي. ضمنهما نعمه لي يمت ⁘ ولك ولمعمه
ضمك. مت لمنه ديمي يمسوني ⁘ ضمعه كه فل
مي. كه ميمنعمه يمت ضمه. كه ديمنعمه
ضمك. مت لمنه ديمي يمسوني ⁘ ضمعه كه فل
مي. كه ميمنعمه يمت ضمه. كه ديمنعمه
مي ميلا ديمنعمه ⁘ مي نعمه ديمت مي. ومه
مي كمنعمي ديمنعمه ⁘ مي نعمه ديمت مي. ومه
مي ميلا ديمنعمه ⁘ مي نعمه ديمت مي. ومه

ڪ ڪڏهن ڪڏهن ڪنهن ڪنهن ڪن

ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܐܝܟ ܐܬ ܥܒܕ ܠܗܕܐ ܘܐܝܟ ܐܬ ܥܒܕ ܠܗܘ̇ ܘܐܝܟ ܐܬ ܥܒܕ ܠܗܢܘܢ ܘܐܝܟ ܐܬ ܥܒܕ ܠܗܢܝܢ

ולאחיהם לי מפקדים שם. ויגלחו אותם וכבסו
בגדיהם: ואחר כן באו אל אהרן ואל בניו
ויאמר אליהם הנה לקחתי את הלוים מתוך
בני ישראל תחת כל בכור פתח רחם מבני
ישראל והיו הלוים לי: כי לי כל בכור
בבני ישראל באדם ובבהמה ביום הכותי כל
בכור בארץ מצרים הקדשתי אותם לי: ואקח
את הלוים תחת כל בכורות בני ישראל:
ואתן את הלוים נתונים לאהרן ולבניו מתוך
בני ישראל לעבד את עבדת בני ישראל באהל
מועד ולכפר על בני ישראל ולא יהיה בבני
ישראל נגף בגשת בני ישראל אל הקדש:
ויעשו משה ואהרן וכל עדת בני ישראל
ללוים ככל אשר צוה יהוה את משה על
הלוים כן עשו להם בני ישראל: ויתחטאו
הלוים ויכבסו בגדיהם וירם אהרן תנופה
לפני יהוה ויכפר עליהם אהרן לטהרם:
ואחרי כן באו הלוים לעבד את עבדתם
באהל מועד לפני אהרן ולפני בניו כאשר
צוה יהוה את משה על הלוים כן עשו
להם: וידבר יהוה אל משה לאמר. זאת
אשר ללוים מבן חמש ועשרים שנה ומעלה
יבא לצבא צבא בעבדת אהל מועד: ומבן
חמשים שנה יסור מצבא העבדה ולא יעבד
עוד: ושרת את אחיו באהל מועד לשמר
משמרת ועבדה לא יעבד כן תעשה ללוים
במשמרתם: ויעש משה ואהרן וכל עדת בני
ישראל ללוים ככל אשר צוה יהוה את משה
כן עשו להם בני ישראל: ויהי בחדש הראשון
בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים לאמר:

ולא יהיה לו מקום לשבת בו ולא יוכל לעמוד
בו ולא יוכל להתפרנס ממנו ולא יוכל לישן
בו ולא יוכל לאכול בו ולא יוכל לשתות
בו ולא יוכל להתחמם בו ולא יוכל להתקרר
בו ולא יוכל להתלבש בו ולא יוכל להתכסות
בו ולא יוכל להתרחץ בו ולא יוכל לסוך בו
ולא יוכל לנקות בו ולא יוכל לעשות בו
שום דבר ולא יוכל לעשות בו שום מלאכה
ולא יוכל לעשות בו שום תשמיש ולא יוכל
לעשות בו שום צורך

ملكوتك ٭ يا ربّ ارحمنا جميعا وخلّصنا. وهب لنا
ان نكون ٭ يا ربّ ارحمنا جميعا. وهب لنا ان

صفا. ولمعنى قال صفا صفا. يعني انه يخلص
لك انا صفا قصير. ويجوز لغة ان يكون
كقولهم كلمتا ∴ صفصف لقيت به
وقاع

ﻣﻦ ﻋﻠﻰ ﻛﻞ ﺷﻲء ﻗﺪﻳﺮ ۞ ﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ ﺧﻠﻖ ﺍﻟﺴﻤﻮﺍﺕ ﻭﺍﻷﺭﺽ ﻓﻲ ﺳﺘﺔ ﺃﻳﺎﻡ ﺛﻢ ﺍﺳﺘﻮﻯ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻌﺮﺵ ﻳﻌﻠﻢ ﻣﺎ ﻳﻠﺞ ﻓﻲ ﺍﻷﺭﺽ ﻭﻣﺎ ﻳﺨﺮﺝ ﻣﻨﻬﺎ ﻭﻣﺎ ﻳﻨﺰﻝ ﻣﻦ ﺍﻟﺴﻤﺎء ﻭﻣﺎ ﻳﻌﺮﺝ ﻓﻴﻬﺎ ﻭﻫﻮ ﻣﻌﻜﻢ ﺃﻳﻦ ﻣﺎ ﻛﻨﺘﻢ ﻭﺍﻟﻠﻪ ﺑﻤﺎ ﺗﻌﻤﻠﻮﻥ ﺑﺼﻴﺮ ۞ ﻟﻪ ﻣﻠﻚ ﺍﻟﺴﻤﻮﺍﺕ ﻭﺍﻷﺭﺽ ﻭﺇﻟﻰ ﺍﻟﻠﻪ ﺗﺮﺟﻊ ﺍﻷﻣﻮﺭ ۞ ﻳﻮﻟﺞ ﺍﻟﻠﻴﻞ ﻓﻲ ﺍﻟﻨﻬﺎﺭ ﻭﻳﻮﻟﺞ ﺍﻟﻨﻬﺎﺭ ﻓﻲ ﺍﻟﻠﻴﻞ ﻭﻫﻮ ﻋﻠﻴﻢ ﺑﺬﺍﺕ ﺍﻟﺼﺪﻭﺭ ۞ ﺁﻣﻨﻮﺍ ﺑﺎﻟﻠﻪ ﻭﺭﺳﻮﻟﻪ ﻭﺃﻧﻔﻘﻮﺍ ﻣﻤﺎ ﺟﻌﻠﻜﻢ ﻣﺴﺘﺨﻠﻔﻴﻦ ﻓﻴﻪ ﻓﺎﻟﺬﻳﻦ ﺁﻣﻨﻮﺍ ﻣﻨﻜﻢ ﻭﺃﻧﻔﻘﻮﺍ ﻟﻬﻢ ﺃﺟﺮ ﻛﺒﻴﺮ ۞ ﻭﻣﺎ ﻟﻜﻢ ﻻ ﺗﺆﻣﻨﻮﻥ ﺑﺎﻟﻠﻪ ﻭﺍﻟﺮﺳﻮﻝ ﻳﺪﻋﻮﻛﻢ ﻟﺘﺆﻣﻨﻮﺍ ﺑﺮﺑﻜﻢ ﻭﻗﺪ ﺃﺧﺬ ﻣﻴﺜﺎﻗﻜﻢ ﺇﻥ ﻛﻨﺘﻢ ﻣﺆﻣﻨﻴﻦ ۞ ﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ ﻳﻨﺰﻝ ﻋﻠﻰ ﻋﺒﺪﻩ ﺁﻳﺎﺕ ﺑﻴﻨﺎﺕ ﻟﻴﺨﺮﺟﻜﻢ ﻣﻦ ﺍﻟﻈﻠﻤﺎﺕ ﺇﻟﻰ ﺍﻟﻨﻮﺭ ﻭﺇﻥ ﺍﻟﻠﻪ ﺑﻜﻢ ﻟﺮﺀﻭﻑ ﺭﺣﻴﻢ ۞ ﻭﻣﺎ ﻟﻜﻢ ﺃﻻ ﺗﻨﻔﻘﻮﺍ ﻓﻲ ﺳﺒﻴﻞ ﺍﻟﻠﻪ ﻭﻟﻠﻪ ﻣﻴﺮﺍﺙ ﺍﻟﺴﻤﻮﺍﺕ ﻭﺍﻷﺭﺽ ﻻ ﻳﺴﺘﻮﻱ ﻣﻨﻜﻢ ﻣﻦ ﺃﻧﻔﻖ ﻣﻦ ﻗﺒﻞ ﺍﻟﻔﺘﺢ ﻭﻗﺎﺗﻞ ﺃﻭﻟﺌﻚ ﺃﻋﻈﻢ ﺩﺭﺟﺔ ﻣﻦ ﺍﻟﺬﻳﻦ ﺃﻧﻔﻘﻮﺍ ﻣﻦ ﺑﻌﺪ ﻭﻗﺎﺗﻠﻮﺍ ﻭﻛﻼ ﻭﻋﺪ ﺍﻟﻠﻪ ﺍﻟﺤﺴﻨﻰ ﻭﺍﻟﻠﻪ ﺑﻤﺎ ﺗﻌﻤﻠﻮﻥ ﺧﺒﻴﺮ ۞ ﻣﻦ ﺫﺍ ﺍﻟﺬﻱ ﻳﻘﺮﺽ ﺍﻟﻠﻪ ﻗﺮﺿﺎ ﺣﺴﻨﺎ ﻓﻴﻀﺎﻋﻔﻪ ﻟﻪ ﻭﻟﻪ ﺃﺟﺮ ﻛﺮﻳﻢ ۞ ﻳﻮﻡ ﺗﺮﻯ ﺍﻟﻤﺆﻣﻨﻴﻦ ﻭﺍﻟﻤﺆﻣﻨﺎﺕ ﻳﺴﻌﻰ ﻧﻮﺭﻫﻢ ﺑﻴﻦ ﺃﻳﺪﻳﻬﻢ ﻭﺑﺄﻳﻤﺎﻧﻬﻢ ﺑﺸﺮﺍﻛﻢ ﺍﻟﻴﻮﻡ ﺟﻨﺎﺕ ﺗﺠﺮﻱ ﻣﻦ ﺗﺤﺘﻬﺎ ﺍﻷﻧﻬﺎﺭ ﺧﺎﻟﺪﻳﻦ ﻓﻴﻬﺎ ﻭﺫﻟﻚ ﻫﻮ ﺍﻟﻔﻮﺯ ﺍﻟﻌﻈﻴﻢ ۞ ﻳﻮﻡ ﻳﻘﻮﻝ ﺍﻟﻤﻨﺎﻓﻘﻮﻥ ﻭﺍﻟﻤﻨﺎﻓﻘﺎﺕ ﻟﻠﺬﻳﻦ ﺁﻣﻨﻮﺍ ﺍﻧﻈﺮﻭﻧﺎ ﻧﻘﺘﺒﺲ ﻣﻦ ﻧﻮﺭﻛﻢ ﻗﻴﻞ ﺍﺭﺟﻌﻮﺍ ﻭﺭﺍءﻛﻢ ﻓﺎﻟﺘﻤﺴﻮﺍ ﻧﻮﺭﺍ ﻓﻀﺮﺏ ﺑﻴﻨﻬﻢ ﺑﺴﻮﺭ ﻟﻪ ﺑﺎﺏ ﺑﺎﻃﻨﻪ ﻓﻴﻪ ﺍﻟﺮﺣﻤﺔ ﻭﻇﺎﻫﺮﻩ ﻣﻦ ﻗﺒﻠﻪ ﺍﻟﻌﺬﺍﺏ ۞ ﻳﻨﺎﺩﻭﻧﻬﻢ ﺃﻟﻢ ﻧﻜﻦ ﻣﻌﻜﻢ ﻗﺎﻟﻮﺍ ﺑﻠﻰ ﻭﻟﻜﻨﻜﻢ ﻓﺘﻨﺘﻢ ﺃﻧﻔﺴﻜﻢ ﻭﺗﺮﺑﺼﺘﻢ ﻭﺍﺭﺗﺒﺘﻢ ﻭﻏﺮﺗﻜﻢ ﺍﻷﻣﺎﻧﻲ ﺣﺘﻰ ﺟﺎء ﺃﻣﺮ ﺍﻟﻠﻪ ﻭﻏﺮﻛﻢ ﺑﺎﻟﻠﻪ ﺍﻟﻐﺮﻭﺭ ۞ ﻓﺎﻟﻴﻮﻡ ﻻ ﻳﺆﺧﺬ ﻣﻨﻜﻢ ﻓﺪﻳﺔ ﻭﻻ ﻣﻦ ﺍﻟﺬﻳﻦ ﻛﻔﺮﻭﺍ ﻣﺄﻭﺍﻛﻢ ﺍﻟﻨﺎﺭ ﻫﻲ ﻣﻮﻻﻛﻢ ﻭﺑﺌﺲ ﺍﻟﻤﺼﻴﺮ ۞ ﺃﻟﻢ ﻳﺄﻥ ﻟﻠﺬﻳﻦ ﺁﻣﻨﻮﺍ ﺃﻥ ﺗﺨﺸﻊ ﻗﻠﻮﺑﻬﻢ ﻟﺬﻛﺮ ﺍﻟﻠﻪ ﻭﻣﺎ ﻧﺰﻝ ﻣﻦ ﺍﻟﺤﻖ ﻭﻻ ﻳﻜﻮﻧﻮﺍ ﻛﺎﻟﺬﻳﻦ ﺃﻭﺗﻮﺍ ﺍﻟﻜﺘﺎﺏ ﻣﻦ ﻗﺒﻞ ﻓﻄﺎﻝ ﻋﻠﻴﻬﻢ ﺍﻷﻣﺪ ﻓﻘﺴﺖ ﻗﻠﻮﺑﻬﻢ ﻭﻛﺜﻴﺮ ﻣﻨﻬﻢ ﻓﺎﺳﻘﻮﻥ ۞ ﺍﻋﻠﻤﻮﺍ ﺃﻥ ﺍﻟﻠﻪ ﻳﺤﻲ ﺍﻷﺭﺽ ﺑﻌﺪ ﻣﻮﺗﻬﺎ ﻗﺪ ﺑﻴﻨﺎ ﻟﻜﻢ ﺍﻵﻳﺎﺕ ﻟﻌﻠﻜﻢ ﺗﻌﻘﻠﻮﻥ ۞ ﺇﻥ ﺍﻟﻤﺼﺪﻗﻴﻦ ﻭﺍﻟﻤﺼﺪﻗﺎﺕ ﻭﺃﻗﺮﺿﻮﺍ ﺍﻟﻠﻪ ﻗﺮﺿﺎ ﺣﺴﻨﺎ ﻳﻀﺎﻋﻒ ﻟﻬﻢ ﻭﻟﻬﻢ ﺃﺟﺮ ﻛﺮﻳﻢ ۞ ﻭﺍﻟﺬﻳﻦ ﺁﻣﻨﻮﺍ ﺑﺎﻟﻠﻪ ﻭﺭﺳﻠﻪ ﺃﻭﻟﺌﻚ ﻫﻢ ﺍﻟﺼﺪﻳﻘﻮﻥ ﻭﺍﻟﺸﻬﺪﺍء ﻋﻨﺪ ﺭﺑﻬﻢ ﻟﻬﻢ ﺃﺟﺮﻫﻢ ﻭﻧﻮﺭﻫﻢ ﻭﺍﻟﺬﻳﻦ ﻛﻔﺮﻭﺍ ﻭﻛﺬﺑﻮﺍ ﺑﺂﻳﺎﺗﻨﺎ ﺃﻭﻟﺌﻚ ﺃﺻﺤﺎﺏ ﺍﻟﺠﺤﻴﻢ ۞ ﺍﻋﻠﻤﻮﺍ ﺃﻧﻤﺎ ﺍﻟﺤﻴﻮﺓ ﺍﻟﺪﻧﻴﺎ ﻟﻌﺐ ﻭﻟﻬﻮ ﻭﺯﻳﻨﺔ ﻭﺗﻔﺎﺧﺮ ﺑﻴﻨﻜﻢ ﻭﺗﻜﺎﺛﺮ ﻓﻲ ﺍﻷﻣﻮﺍﻝ ﻭﺍﻷﻭﻻﺩ ﻛﻤﺜﻞ ﻏﻴﺚ ﺃﻋﺠﺐ ﺍﻟﻜﻔﺎﺭ ﻧﺒﺎﺗﻪ ﺛﻢ ﻳﻬﻴﺞ ﻓﺘﺮﺍﻩ ﻣﺼﻔﺮﺍ ﺛﻢ ﻳﻜﻮﻥ ﺣﻄﺎﻣﺎ ﻭﻓﻲ ﺍﻵﺧﺮﺓ ﻋﺬﺍﺏ ﺷﺪﻳﺪ ﻭﻣﻐﻔﺮﺓ ﻣﻦ ﺍﻟﻠﻪ ﻭﺭﺿﻮﺍﻥ ﻭﻣﺎ ﺍﻟﺤﻴﻮﺓ ﺍﻟﺪﻧﻴﺎ ﺇﻻ ﻣﺘﺎﻉ ﺍﻟﻐﺮﻭﺭ ۞ ﺳﺎﺑﻘﻮﺍ ﺇﻟﻰ ﻣﻐﻔﺮﺓ ﻣﻦ ﺭﺑﻜﻢ ﻭﺟﻨﺔ ﻋﺮﺿﻬﺎ ﻛﻌﺮﺽ ﺍﻟﺴﻤﺎء ﻭﺍﻷﺭﺽ ﺃﻋﺪﺕ ﻟﻠﺬﻳﻦ ﺁﻣﻨﻮﺍ ﺑﺎﻟﻠﻪ ﻭﺭﺳﻠﻪ ﺫﻟﻚ ﻓﻀﻞ ﺍﻟﻠﻪ ﻳﺆﺗﻴﻪ ﻣﻦ ﻳﺸﺎء ﻭﺍﻟﻠﻪ ﺫﻭ ﺍﻟﻔﻀﻞ ﺍﻟﻌﻈﻴﻢ ۞ ﻣﺎ ﺃﺻﺎﺏ ﻣﻦ ﻣﺼﻴﺒﺔ ﻓﻲ ﺍﻷﺭﺽ ﻭﻻ ﻓﻲ ﺃﻧﻔﺴﻜﻢ ﺇﻻ ﻓﻲ ﻛﺘﺎﺏ ﻣﻦ ﻗﺒﻞ ﺃﻥ ﻧﺒﺮﺃﻫﺎ ﺇﻥ ﺫﻟﻚ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﻠﻪ ﻳﺴﻴﺮ ۞ ﻟﻜﻴﻼ ﺗﺄﺳﻮﺍ ﻋﻠﻰ ﻣﺎ ﻓﺎﺗﻜﻢ ﻭﻻ ﺗﻔﺮﺣﻮﺍ ﺑﻤﺎ ﺁﺗﺎﻛﻢ ﻭﺍﻟﻠﻪ ﻻ ﻳﺤﺐ ﻛﻞ ﻣﺨﺘﺎﻝ ﻓﺨﻮﺭ ۞ ﺍﻟﺬﻳﻦ ﻳﺒﺨﻠﻮﻥ ﻭﻳﺄﻣﺮﻭﻥ ﺍﻟﻨﺎﺱ ﺑﺎﻟﺒﺨﻞ ﻭﻣﻦ ﻳﺘﻮﻝ ﻓﺈﻥ ﺍﻟﻠﻪ ﻫﻮ ﺍﻟﻐﻨﻲ ﺍﻟﺤﻤﻴﺪ ۞ ﻟﻘﺪ ﺃﺭﺳﻠﻨﺎ ﺭﺳﻠﻨﺎ ﺑﺎﻟﺒﻴﻨﺎﺕ ﻭﺃﻧﺰﻟﻨﺎ ﻣﻌﻬﻢ ﺍﻟﻜﺘﺎﺏ ﻭﺍﻟﻤﻴﺰﺍﻥ ﻟﻴﻘﻮﻡ ﺍﻟﻨﺎﺱ ﺑﺎﻟﻘﺴﻂ ﻭﺃﻧﺰﻟﻨﺎ ﺍﻟﺤﺪﻳﺪ ﻓﻴﻪ ﺑﺄﺱ ﺷﺪﻳﺪ ﻭﻣﻨﺎﻓﻊ ﻟﻠﻨﺎﺱ ﻭﻟﻴﻌﻠﻢ ﺍﻟﻠﻪ ﻣﻦ ﻳﻨﺼﺮﻩ ﻭﺭﺳﻠﻪ ﺑﺎﻟﻐﻴﺐ ﺇﻥ ﺍﻟﻠﻪ ﻗﻮﻱ ﻋﺰﻳﺰ ۞ ﻭﻟﻘﺪ ﺃﺭﺳﻠﻨﺎ ﻧﻮﺣﺎ ﻭﺇﺑﺮﺍﻫﻴﻢ ﻭﺟﻌﻠﻨﺎ ﻓﻲ ﺫﺭﻳﺘﻬﻤﺎ ﺍﻟﻨﺒﻮﺓ ﻭﺍﻟﻜﺘﺎﺏ ﻓﻤﻨﻬﻢ ﻣﻬﺘﺪ ﻭﻛﺜﻴﺮ ﻣﻨﻬﻢ ﻓﺎﺳﻘﻮﻥ ۞ ﺛﻢ ﻗﻔﻴﻨﺎ ﻋﻠﻰ ﺁﺛﺎﺭﻫﻢ ﺑﺮﺳﻠﻨﺎ ﻭﻗﻔﻴﻨﺎ ﺑﻌﻴﺴﻰ ﺍﺑﻦ ﻣﺮﻳﻢ ﻭﺁﺗﻴﻨﺎﻩ ﺍﻹﻧﺠﻴﻞ ﻭﺟﻌﻠﻨﺎ ﻓﻲ ﻗﻠﻮﺏ ﺍﻟﺬﻳﻦ ﺍﺗﺒﻌﻮﻩ ﺭﺃﻓﺔ ﻭﺭﺣﻤﺔ ﻭﺭﻫﺒﺎﻧﻴﺔ ﺍﺑﺘﺪﻋﻮﻫﺎ ﻣﺎ ﻛﺘﺒﻨﺎﻫﺎ ﻋﻠﻴﻬﻢ ﺇﻻ ﺍﺑﺘﻐﺎء ﺭﺿﻮﺍﻥ ﺍﻟﻠﻪ ﻓﻤﺎ ﺭﻋﻮﻫﺎ ﺣﻖ ﺭﻋﺎﻳﺘﻬﺎ ﻓﺂﺗﻴﻨﺎ ﺍﻟﺬﻳﻦ ﺁﻣﻨﻮﺍ ﻣﻨﻬﻢ ﺃﺟﺮﻫﻢ ﻭﻛﺜﻴﺮ ﻣﻨﻬﻢ ﻓﺎﺳﻘﻮﻥ ۞ ﻳﺎ ﺃﻳﻬﺎ ﺍﻟﺬﻳﻦ ﺁﻣﻨﻮﺍ ﺍﺗﻘﻮﺍ ﺍﻟﻠﻪ ﻭﺁﻣﻨﻮﺍ ﺑﺮﺳﻮﻟﻪ ﻳﺆﺗﻜﻢ ﻛﻔﻠﻴﻦ ﻣﻦ ﺭﺣﻤﺘﻪ ﻭﻳﺠﻌﻞ ﻟﻜﻢ ﻧﻮﺭﺍ ﺗﻤﺸﻮﻥ ﺑﻪ ﻭﻳﻐﻔﺮ ﻟﻜﻢ ﻭﺍﻟﻠﻪ ﻏﻔﻮﺭ ﺭﺣﻴﻢ ۞ ﻟﺌﻼ ﻳﻌﻠﻢ ﺃﻫﻞ ﺍﻟﻜﺘﺎﺏ ﺃﻻ ﻳﻘﺪﺭﻭﻥ ﻋﻠﻰ ﺷﻲء ﻣﻦ ﻓﻀﻞ ﺍﻟﻠﻪ ﻭﺃﻥ ﺍﻟﻔﻀﻞ ﺑﻴﺪ ﺍﻟﻠﻪ ﻳﺆﺗﻴﻪ ﻣﻦ ﻳﺸﺎء ﻭﺍﻟﻠﻪ ﺫﻭ ﺍﻟﻔﻀﻞ ﺍﻟﻌﻈﻴﻢ ۞

ויאמר אלהים אל משה ואל אהרן לכו אל פרעה ודברתם אליו כה אמר יי אלהי העברים שלח את עמי ויעבדני במדבר ולא שמעת עד מה תמאן לענות מפניי שלח את עמי ויעבדני והנה עוד אתה מחזיק בעמי ומשלחם איננו הנני מכה את כל גבולך בצפרדעים והיאר שרץ צפרדעים ועלו ובאו בביתך ובחדר משכבך ועל מטתך ובבית עבדיך ובעמך ובתנוריך ובמשארותיך ובך ובכל עבדיך יעלו הצפרדעים ויאמר יי אל משה אמר אל אהרן נטה את ידך במטך על הנהרות על היאורים ועל האגמים והעל את הצפרדעים על ארץ מצרים ויט אהרן את ידו על מימי מצרים ותעל הצפרדע ותכס את ארץ מצרים ויעשו חרטמי מצרים בלהטיהם כן ויעלו צפרדעים על ארץ מצרים ויקרא פרעה למשה ולאהרן ויאמר חלו אל יי ויסר הצפרדעים ממני ומעמי ואשלחה את העם ויזבחו ליי ויאמר משה לפרעה התפאר עלי למתי אעתיר לך ולעבדיך ולעמך להכרית הצפרדעים ממך ומבתיך רק ביאר תשארנה ויאמר למחר ויאמר כדברך למען תדע כי אין כיי אלהינו ויסרו הצפרדעים ממך ומבתיך ומעבדיך ומעמך רק ביאר תשארנה ויצאו משה ואהרן מעם פרעה ויצעק משה אל יי על דבר הצפרדעים אשר שם לפרעה ויעש יי כדבר משה וימתו הצפרדעים מן הבתים מן החצרות ומן השדות ויכבסו אתם כמרים ותבאש הארץ ויראה פרעה כי היתה הרוחה והכבד את לבו ולא שמע אליהם כאשר דבר יי ויאמר יי אל משה אמר אל אהרן נטה את מטך והך את עפר הארץ והיה לכנים בכל ארץ מצרים ויעשו כן ויט אהרן את ידו במטהו ויך את עפר הארץ ותהי הכנם באדם ובבהמה כל עפר הארץ היה לכנים בכל ארץ מצרים ויעשו חרטמים בלהטיהם להוציא את הכנם ולא יכלו והכנם היתה באדם ובבהמה ויאמרו החרטמים אל פרעה אצבע אלהים היא ויחזק לב פרעה ולא שמע אליהם כאשר דבר יי ויאמר יי אל משה השכם בבקר והתיצב לפני פרעה הנה יוצא המימה ואמרת אליו כה אמר יי שלח את עמי ויעבדני כי אם אינך משלח את עמי הנני משלח בך ובעבדיך ובעמך ובבתיך את הערב ומלאו בתי מצרים את הערב וגם האדמה אשר הם עליה ופליתי ביום ההוא את ארץ גושן אשר עמי עומד עליה למען לבלתי היות שם ערב למען תדע כי אני יי בקרב הארץ ושמתי פדות בין עמי ובין עמך למחר יהיה האות הזה ויעש יי כן ויבא ערב כבד בית פרעה ובית עבדיו ובכל ארץ מצרים תשחת הארץ מפני הערב ויקרא פרעה למשה ולאהרן ויאמר לכו זבחו לאלהיכם בארץ ויאמר משה לא נכון לעשות כן כי תועבת מצרים נזבח ליי אלהינו הן נזבח את תועבת מצרים לעיניהם ולא יסקלנו דרך שלשת ימים נלך במדבר וזבחנו ליי אלהינו כאשר יאמר אלינו ויאמר פרעה אנכי אשלח אתכם וזבחתם ליי אלהיכם במדבר רק הרחק לא תרחיקו ללכת התפללו בעדי ויאמר משה הנה אנכי יוצא מעמך והעתרתי אל יי וסר הערב מפרעה מעבדיו ומעמו לא יסף הערב להכבד את לבו ולא שלח את העם ויאמר יי אל משה בא אל פרעה ודברת אליו כה אמר יי אלהי העברים שלח את עמי ויעבדני כי אם מאן אתה לשלחם ועוד אתה מחזיק בהם הנה יד יי הויה במקנך אשר בשדה בסוסים בחמרים בגמלים בבקר ובצאן דבר כבד מאד ויעש יי את הדבר הזה ממחרת ותמת כל מקנה מצרים ומקנה בני ישראל לא מת אחד ויכבד לב פרעה ולא שלח את העם ויאמר יי אל משה ואל אהרן קחו לכם מלא חפניכם פיח כבשן והזהו משה לעיני פרעה ושפחו משה השמימה והיה לאבק על כל ארץ מצרים והיה על האדם ועל הבהמה לשחין פרחת אבעבעת בכל ארץ מצרים ויקחו את פיח הכבשן ויעמדו לפני פרעה ויזרקהו משה השמימה ויהי שחין פרחת אבעבעת באדם ובבהמה ולא יכלו החרטמים לעמד לפני משה מפני השחין כי היה השחין בחרטמים ובכל מצרים ויחזק יי את לב פרעה ולא שמע אליהם כאשר דבר יי אל משה והי השכם בבקר והתיצב לפני פרעה ואמרת אליו כה אמר יי אלהי העברים שלח את עמי ויעבדני כי בפעם הזאת אנכי שלח את כל מגפתי אל לבך ובעבדיך ובעמך בעבור תדע כי אין כמני בכל הארץ כי עתה שלחתי את ידי ואך אתך ואת עמך בדבר ותכחד מן הארץ ואולם בעבור זאת העמדתיך בעבור הראתך את כחי ולמען ספר שמי בכל הארץ עודך מתנשא בעמי לבלתי שלחם הנני משיח כעת מחר אבן כבדה מאד אשר לא היתה כמהו במצרים למן היום הוסדה ועתה שלח העז את מקנך ואת כל אשר לך בשדה כל האדם והבהמה אשר ימצא בשדה ולא יאסף הבית וירד עליהם הברד וחיו ויראו כל עבדי פרעה את דבר יי ויברח את עבדיו ואת מקנהו אל הבתים ואשר לא שם לבו אל דבר יי ויעזב את עבדיו ואת מקנהו בשדה ויאמר יי אל משה נטה את ידך השמימה ויהי ברד בכל ארץ מצרים על האדם ועל הבהמה ועל כל עשב השדה בארץ מצרים ויט משה את מטהו השמימה ויי נתן קלות וברד והלך אש ארצה וימטר יי ברד על ארץ מצרים ויהי ברד וגשה אש מתלקחת בתוך הברד כבד מאד אשר לא היתה כמהו בכל ארץ מצרים מאז היתה לגוי ויך הברד בכל ארץ מצרים את כל אשר בשדה מאדם ועד בהמה ואת כל עשב השדה הכה הברד ואת כל עץ השדה שבר הברד רק בארץ גשן אשר שם בני ישראל לא היה ברד וישלח פרעה ויקרא למשה ולאהרן ויאמר אלהם חטאתי הפעם יי הצדיק ואני ועמי הרשעים התפללו אל יי ורב מהיות קלות אלהים וברד ואשלחה אתכם ולא תספון לעמד ויאמר אליו משה כצאתי את העיר אפרש את כפי אל יי הקלות יחדלון ולא יהיה עוד הברד למען תדע כי ליי הארץ ואתה ועבדיך טרם תיראון מפני יי אלהים ויהוה הפשתה והשערה נכתה כי השערה אביבה והפשתה גבעל והחטה והכסמת לא נכתו כי אפילות הנה ויפרש משה את מטהו בכל העיר ויי נתן קלות וברד ותשטר אש ארצה ויהי ברד ואש מתלקחת בתוך הברד כבד מאד אשר לא היתה כמהו בכל ארץ מצרים מאז היתה לגוי ויך הברד בכל ארץ מצרים כל אשר היה בשדה מאדם ועד בהמה ואת כל עשב השדה הכה הברד ואת כל עץ השדה שבר ויי נתן קלות וברד ותשטר אש ארצה ויהי ברד ואש מתלקחת בתוך הברד כבד מאד אשר לא היתה כמהו בכל ארץ מצרים מאז היתה לגוי ויך הברד בכל ארץ מצרים כל אשר היה

لايحتمل ضربه ضربا شديدا. وعلى هذا
يحمل قول النبي ﷺ لا تضربوا اماء الله.
ويحتمل ان يكون ذلك في الابتداء ثم
نسخ. وقد روي ان رجلا اتى النبي ﷺ
فقال ان امرأتي لا تمتنع من يد لامس.
فقال له النبي ﷺ طلقها. قال انها
تحبني. قال فامسكها. وقد روي ان
النبي ﷺ قال لعلي رضي الله عنه
ان امرأتك لا ترد يد لامس. قال
فطلقها. قال انها تحبني. قال
فامسكها. وقد روي ان النبي ﷺ
قال لعلي رضي الله عنه ان امرأتك
لا ترد يد لامس. قال فطلقها. قال
انها تحبني. قال فامسكها. وقد
روي ان النبي ﷺ قال لعلي رضي
الله عنه ان امرأتك لا ترد يد
لامس. قال فطلقها. قال انها
تحبني. قال فامسكها. وقد روي
ان النبي ﷺ قال لعلي رضي الله
عنه ان امرأتك لا ترد يد لامس.
قال فطلقها. قال انها تحبني.
قال فامسكها. وقد روي ان النبي
ﷺ قال لعلي رضي الله عنه ان
امرأتك لا ترد يد لامس. قال
فطلقها. قال انها تحبني. قال
فامسكها. وقد روي ان النبي ﷺ

ونبي قصد حبيبه عليه السلام : يا محمد بعثت
خلق كثير بسيف . بي يدي بين يدي الساعة .
ويجعل رزقي تحت ظل رمحي . وجعل الذلة
والصغار على من خالف أمري . ومن تشبه
بقوم فهو منهم . ليس منا من غش مسلما .
والغش . والخداع في النار . وهما مخلدان
فيها . ليس منا من لم يرحم صغيرنا . ولم
يوقر كبيرنا . وليس منا من لم يأمر بالمعروف
وينه عن المنكر . وليس منا من لم يحب
العلماء ويعرف لهم حقهم . ليس منا من
لم يحسن مجاورة من جاوره . ليس منا من
لم يحسن صحبة من صحبه . ليس منا من
لم يحسن مرافقة من رافقه . ليس منا من
لم يحسن طاعة من استطاعه . ليس منا من
لم يحسن معصية من عصاه . ليس منا من
لم يحسن مخالقة من خالقه . ليس منا من
لم يحسن مصادقة من صادقه . ليس منا من
لم يحسن مفارقة من فارقه . ليس منا من
لم يحسن مواساة من واساه . ليس منا من
لم يحسن مشاورة من شاوره . ليس منا من
لم يحسن مؤازرة من آزره . ليس منا من
لم يحسن مؤاخاة من آخاه . ليس منا من
لم يحسن مؤانسة من آنسه . ليس منا من
لم يحسن مؤالفة من آلفه . ليس منا من
لم يحسن مؤاكلة من آكله . ليس منا من
لم يحسن مشاربة من شاربه . ليس منا من
لم يحسن مضاجعة من ضاجعه . ليس منا من
لم يحسن مجالسة من جالسه . ليس منا من
لم يحسن مكالمة من كالمه . ليس منا من
لم يحسن مسامرة من سامره . ليس منا من
لم يحسن مزاورة من زاوره . ليس منا من
لم يحسن مؤاخاة من آخاه . ليس منا من
لم يحسن مؤانسة من آنسه . ليس منا من

ملكها لا يزيد . ولكم ياخذ نصفه . لكنها
هذا المال : ليس له لاحدهم شيء . فلهذا
لعطائه : لا يزيد عندك مالنا . فاعطيك جميعه
ان شاء الله . لا شيء لك شيء . فسمعا قوله :
فاعطاه جميع ماله . فاخذ نصفه . ومضى
وترك باقيه . ولم يزل كذلك حتى فنيت

מלתא. פירוש מלתא דמסתברא. מאי מעמא
מעלה ויורד. פירוש מעלה ויורד בגמרא. ומאי
קאמר: מילתא דמסתברא מעלה ויורד בגמרא
ומקשין עליה ומתרצין אותה. ומפרקינן לה
בפרק יש נוחלין. ומקשין עליה ומתרצין אותה
בפרק שור שנגח ארבעה. ומפרקינן לה בפרק
הכותב. ומקשין עליה ומתרצין אותה בפרק
הגוזל בית דין. ומפרקינן לה בפרק הגוזל בית
דין

ثم دخلها . وأمرهن بحفر خندق ؛ فحفر
فيلقى في الخندق ما كان ؛ فجاء قوم فجعلوا يلقون
منهن قوة في الله حتى لم . وإذا جاء
فيها بإبرة . جعل الحفرة يلقى فيها . فلما
رأى ذلك قوة . أن يدخلها هلك فيها . فلما
يئس منها قوة . جاء إلى ابنها فقال له ؛
إني قد أمرت فيهن . فلم أجد في نفسي
شيئا أعظم من أن أدخلها عليك . فإن
أنت أطعتني لم تدخلها . وإن أنت عصيتني
دخلتها . فقال له ابنها ؛ يا أمه افعلي
ما أمرت به . فإن الله عز وجل إنما
يريد بذلك طاعتي . فلما رأى ذلك
منه قوة . أمر بالخندق فسجر . ثم
دعا بالحلة فلبسها . وتحلى بالحلي
وتطيب بالطيب . ثم أقبل يمشي
بين الخندق والسرير . حتى إذا
توسطها ؛ ألقى نفسه في النار . فاحترق
فيها لكيما . وأما الغلام فإنه
ذهب . وأما عجلة فإنها

ڤيلا زاڤ زاجَ ڒ ڤَمَ ڤَمَا . ڤيلا ڤَمَّ
ڤيمَعْتَمَ . ڤَمِ زاڤ ڤَمَ خَمَمَا ⁘ ڤَ
ڤيلا ڤَمَّ ڤيڤَمَ . ڤَمِ ڤَمَا ڤَمَ ڤَمَّ
ڤَمَا . ڤيڤَمَ ⁘ ڤَمَمَ ڤَمَمَ ڤَمَ
ڤَمَ ڤيلا ڤَمَّ ڤَمَ . ڤَمَا ڤَمَ ڤَمَ
ڤَمَ ڤَمَ ڤَمَ ڤَمَ

ولا يجوز الصلاة على ميت ولا على قبره حتى يدفن ويسوى عليه التراب. ولا يجوز الصلاة على الميت بعد ثلاثة أيام. وصلاة الجنازة أربع تكبيرات. يقوم بعد التكبيرة الأولى فيقرأ فاتحة الكتاب. ثم يكبر الثانية ويصلي على النبي. ثم يكبر الثالثة ويدعو للميت. ثم يكبر الرابعة ويسلم تسليمة واحدة. ولا يجوز الصلاة على الميت إلا بعد غسله. ولا يجوز الصلاة على الميت إلا بعد غسله. ولا يجوز الصلاة على الميت إلا بعد غسله

ולא יהיה לו בית ומקום ללון בו ולא יוכל לעשות מלאכה
ולא יוכל לשבת ולא לעמוד ולא לישן ולא לאכול ולא
לשתות ולא לדבר עם אדם ולא עם אשתו ולא עם בניו
ובנותיו ולא עם שום אדם ולא יוכל לקרות בתורה
ולא בנביאים ולא בכתובים ולא במשנה ולא בתלמוד
ולא בהלכות ולא באגדות ולא יוכל לשמוע קול
כנור ונבל ותוף וחליל ולא קול שום כלי שיר ולא
יוכל לראות שום דבר משום תענוג בעולם הזה
ולא יוכל לרחוץ את גופו ולא את פניו ולא את
ידיו ולא את רגליו ולא יוכל לנעול מנעלים
ברגליו ולא יוכל לסוך שמן על גופו ולא יוכל
לגלח את זקנו ולא את ראשו ולא יוכל לכבס
בגדיו ולא יוכל לקנות בגדים חדשים ולא
יוכל ללבוש בגדים נקיים ולא יוכל לשים
בגדים על גופו ולא יוכל לשכב על מטה
ולא יוכל לישב על כסא ולא יוכל לשכב
על ספה ולא יוכל לישב על שום דבר
שיהיה נעשה לתענוג בעולם הזה ולא
יוכל לשמח את לבו בשום דבר
שיהיה משמח את לב האדם
בעולם הזה ולא יוכל
לשמוח בשום דבר
שיהיה משמח
את לב
האדם

ڀڪ ڪاڪ ڪاڪ ڪا

אלא - כיון דלא קיימא כיפופא מעלה . אבל
אי מעלה ארוכה לפנים . ואי קצרה לאחור .
ואי מעלה לפנים ולאחור . הרי זו כפופה .
כיצד ארוכה לפנים וקצרה לאחור . כל
שאורכה משלשה טפחים . ואינה יוצאה
מרובע . אלא מעט . כל שהוא . ואי
אפשר לומר כמה . שהרי אין לה שיעור
ידוע . אלא כל שאורכה יתר על רחבה
כך שיעור ארוכה לפנים . ואינה יוצאה
מרובע . אבל אם יצאה מרובע . הרי זו
כפופה - כיון דלא קיימא כיפופא מעלה . אבל

ברזלא ׃ ובשעה שהוא מוציא את פנינו
לשלום . כל בשעה שהוא מוציא את
פנינו לשלום אין אנו יודעין אם
לשלום אם לרעה . אבל כשהוא
מוציא את פנינו לרעה אנו יודעין
שהוא לשלום . שנאמר כי כה
אמר יי׳ כאשר ישאו העם
הזה ׃ ואומר ויהי כאשר
ישאו משה . ואומר כי
ישאו בני קרח ׃ ואומר
ונשאו את המשכן
ואת כל כליו ׃ ואומר
ונשאו את הארון ׃ ואומר
ונשאו את הבדים ׃ ואומר
ונשאו את הקרשים ׃ ואומר
ונשאו את עמודיו ׃ ואומר
ונשאו את מסך הפתח ׃
ואומר ונשאו את מסך
שער החצר ׃ ואומר
ונשאו את מסך שער
החצר ׃ ואומר ונשאו
את מסך שער החצר ׃
ואומר ונשאו את
מסך שער החצר ׃
ואומר ונשאו את
מסך שער החצר ׃
ואומר ונשאו את

ואחריהם. וכל בילוע לה נראה שהוא מחסרון
הבנים. שהיתה לבה מתלבטת: ומפני זה
נתנו לה שני בנים: ואחריהם נראה לה
בדעתה. שהיו מוכנים לבא אחריה. בין שמתה
בין שחיה: ואחר כך בילע לה נראה שהוא
מחסרון הבנים. שהיתה לבה מתלבטת: ומפני
זה

يأول بحجة يتنجم. مهجها ذهبها لأهبذا.
مها لمذ صحب له خذ ذيلا. حم هبحصة شيا
أنا: هلها بالكتم هجه جهكا. بلا شفيهكا
فجضا. ديلضا لجغي صفة له. حجذا بعشصه
بأقبها: هجي بحجة أبضيا. جم لهجكة بأذبا
ذجنم. ولا فلا ذهذبضابه. هساهذة لمت ذخها:
له بجيط هي سهذبا. صغيم بأهه باقا هم.
عبلهي هذا صفذا - ديهلكم حه باقحة:
جلقا مالصا مجلة. منهذا هجي نال دحا.
هلم ذحبسم جاهذ. مجه هيقما بنجنم:
هيجذه بحجة لأسجة. يتنمي ذجنهشه -
ميلا بألما ذباجة. لعلهي تقسما يولها:
هه بألما ذحنة. سنا هصيل لعسصهم.
هي يهل له ليتنجي. ديسيا حم هه هيئذا:
هي يحما له ثلثقا. جأقبها وقع ذأذب
هي يحما له ثلثقا. ليتنجي جبه هيئذا:
هه ذبل جذا هصيل له. حتمه لجم باسهة
ذقطا. هي نهيب له بلاهذا. - شيقها
لأمحا ذاول:. بالضا هه ذاهلكم لي. حم

ומחמת מיעוטן. וכן בני משפחת בית שמאי
שהיו מיעוטן. ואפילו הכי אמרו בית שמאי
לבית הלל כשנחלקו. מפני מה נזכרו דברי
בית שמאי קודם לדברי בית הלל ∴ אלא
שהיו מרובין ∴ ומחמת חשיבותן של בית
שמאי. ומפני שהיו מרובין. ומפני שהיו
חשובין. נזכרו דבריהן קודם לדברי בית
הלל. ואף על פי כן הלכה כבית הלל
∴ ומפני מה זכו בית הלל שתהא הלכה
כמותן. מפני שהיו נוחין ועלובין. ושונין
דבריהן ודברי בית שמאי. ואף על פי
שהיו שונין דבריהן ודברי עצמן. הרי הן
מפורשין בדברי בית הלל. שנאמר אלה
ואלה דברי אלהים חיים ∴ ומפני מה זכו
בית הלל שתהא הלכה כמותן. מפני שהיו
נוחין ועלובין. ושונין דבריהן ודברי בית
שמאי. ואף על פי שהיו שונין דבריהן
ודברי עצמן. הרי הן מפורשין. שנאמר
אלה ואלה דברי אלהים חיים ∴ ומפני מה
זכו בית הלל שתהא הלכה כמותן. מפני
שהיו נוחין ועלובין. ושונין דבריהן ודברי
בית

ومن ذلك قولهم: هذا أطيب لي من هذا. حتى
تقول ذلك في الذي لا يشك أن الآخر أطيب
منه. وقولهم: هذا أحسن من هذا. وهذا
أجمل من هذا. وهذا أكرم من هذا. وهذا
أفضل من هذا. وهذا أعلم من هذا. وهذا
أشجع من هذا. وهذا أسخى من هذا. وهذا
أبخل من هذا. وهذا أشح من هذا. وهذا
أجبن من هذا. وهذا أشد من هذا. وهذا
أضعف من هذا. وهذا أقوى من هذا. وهذا
أعجز من هذا. وهذا أحزم من هذا. وهذا
أعقل من هذا. وهذا أجهل من هذا. وهذا
أحمق من هذا. وهذا أعقل من هذا. وهذا
أجهل من هذا. وهذا أحمق من هذا. وهذا
أعلم من هذا. وهذا أجهل من هذا. وهذا
أحمق من هذا. وهذا أعلم

לאמיתו בחכמה. ומזמיד שמחתו ומשמחתו. ס״ת
ובזולתו שמח ׃ כתם נסתר ויקר בחכמה ס. ספתיל
שיחתו עם רעהו ומגלה סוד לאוהבו ס. ספתיל
ליקחם מן ניאוף מיאוך. לאמר מלהשחית ומשחית.
מלמדם דרך נתיבות. ויאמר הוא דרך ישר ׃
שיחתו עם אשתו ומגלה סודו. ומזה יתבאר שמשפחת
ומלך אשה חכם נסתר ויקר. ומשל ויאמר ומתן ׃
כתם יקר ונזם זהב נתמה. ויאמר לו אלוף ומתן.
ומיד שפה אמת תכון לעד. ולא שטרוסים ומלוך ׃
ויאמר אליה שפה אמת לעד תכון. ומן ומלוך ומלוך.
ומזה יתבאר שמשפחת ומלך ומלוך. ומשל ומתן ׃
ומלוך ומלוך. ומן ומלוך ומלוך ומלוך. ומלוך ומלוך.

׃ ׃ ׃

ומלוך ומלוך ׃
ומלוך ומלוך. ומלוך ומלוך ומלוך. ומלוך ומלוך
ומלוך. ומן ומלוך ומלוך ומלוך. ומלוך ומלוך

ꠇꠞꠣ ꠇꠣꠉꠞꠣ ꠇꠞꠣꠑ ꠉꠞꠣ ꠇꠞꠣꠑ ꠉꠞꠣ ꠇꠞꠣꠑ

ڀيڪ ٻڌ ڏيڻ ۽ ڪنڌ ڪرڻ ۽ ڪپڙا

ואחר. ויהא מסתפק שמא כשהוא מברך
מן המובחר בכך. ויכוין שלא יהא נראה
כמברך לבטלה. ואלו הלכות שכחן
ויראת שמים. לפיכך יזהר לעשותם ־ ואחר
כך יתפלל שמונה עשרה. ויכוין בכל
ברכה וברכה שיאמר. ואם לא כיון
בתפלתו יחזור ויתפלל. ואם אינו יכול
לכוין בתחלה יתפלל בלחש ויכוין
בחזרת הש"ץ. ואם אינו יכול לכוין
בחזרת הש"ץ יתפלל עם הש"ץ ויכוין
בברכת אבות ובמודים. ואם אינו יכול
לכוין בשום אלו יתפלל בפני עצמו
ויכוין. ואם לא כיון בתפלתו יחזור
ויתפלל. ואם הוא טרוד בדבר מצוה
כגון שהוא רופא המבקש לרפאות
את החולה. או שהוא בדרך ואין
לו מקום ישהא בו. או שהוא
בשדה ואין לו מקום להתפלל בו
ויכוין. ואם אינו יכול לכוין
בשום אלו יתפלל בפני עצמו
ויכוין. ואם לא כיון בתפלתו
יחזור ויתפלל. ואם הוא טרוד
בדבר מצוה כגון שהוא רופא
המבקש לרפאות את החולה. או
שהוא בדרך ואין לו מקום
ישהא בו. או שהוא בשדה
ואין לו מקום להתפלל בו
ויכוין. ואם אינו יכול לכוין
בשום אלו יתפלל בפני עצמו
ויכוין. ואם לא כיון בתפלתו
יחזור ויתפלל. ואם הוא טרוד
בדבר מצוה כגון שהוא רופא
המבקש לרפאות את החולה. או
שהוא בדרך ואין לו מקום
ישהא בו. או שהוא בשדה
ואין לו מקום להתפלל בו
ויכוין. ואם אינו יכול לכוין
בשום אלו יתפלל בפני עצמו
ויכוין. ואם לא כיון בתפלתו
יחזור ויתפלל. ואם הוא טרוד
בדבר מצוה כגון שהוא רופא
המבקש לרפאות את החולה. או
שהוא בדרך ואין לו מקום
ישהא בו. או שהוא בשדה
ואין לו מקום להתפלל בו
ויכוין. ואם אינו יכול לכוין
בשום אלו יתפלל בפני עצמו
ויכוין. ואם לא כיון בתפלתו
יחזור ויתפלל. ואם הוא טרוד
בדבר מצוה כגון שהוא רופא
המבקש לרפאות את החולה. או
שהוא בדרך ואין לו מקום
ישהא בו. או שהוא בשדה
ואין לו מקום להתפלל בו

ڀ ڪيڏانهن ويو. ۽ ڪنهن کي به نه چيائين ۽ نه ڪنهن
سان ڳالهايائين. پر جڏهن ڏينهن ٿيو ته هو پنهنجي
ڳوٺ ۾ پهتو ۽ پنهنجي گهر ۾ وڃي ويٺو. ۽ هن جي
ڀاءُ کيس ڏٺو ته کيس ڏاڍو ڪاوڙ آئي. ۽ هن
پنهنجي ڀاءُ کي چيو ته تون ڪيڏانهن ويو هئين.
۽ تو ڪنهن کي ڇو نه چيو. ۽ ڪنهن کي به نه
ڏٺو. ۽ ڪنهن سان نه ڳالهايو. ۽ ڪنهن کي به نه
پڇيائين ته تون ڪيڏانهن ويو هئين. ۽ ڪنهن کي
به نه چيائين ته تون ڪيڏانهن ويو هئين. ۽ ڪنهن
کي به نه ڏٺو. ۽ ڪنهن سان نه ڳالهايو. ۽ ڪنهن
کي به نه پڇيائين ته تون ڪيڏانهن ويو هئين. ۽
ڪنهن کي به نه چيائين ته تون ڪيڏانهن ويو هئين.
۽ ڪنهن کي به نه ڏٺو. ۽ ڪنهن سان نه ڳالهايو.
۽ ڪنهن کي به نه پڇيائين ته تون ڪيڏانهن ويو
هئين. ۽ ڪنهن کي به نه چيائين ته تون ڪيڏانهن
ويو هئين. ۽ ڪنهن کي به نه ڏٺو. ۽ ڪنهن سان نه
ڳالهايو. ۽ ڪنهن کي به نه پڇيائين ته تون
ڪيڏانهن ويو هئين. ۽ ڪنهن کي به نه چيائين ته
تون ڪيڏانهن ويو هئين. ۽ ڪنهن کي به نه ڏٺو.
۽ ڪنهن سان نه ڳالهايو. ۽ ڪنهن کي به نه
پڇيائين ته تون ڪيڏانهن ويو هئين. ۽ ڪنهن کي
به نه چيائين ته تون ڪيڏانهن ويو هئين. ۽ ڪنهن
کي به نه ڏٺو. ۽ ڪنهن سان نه ڳالهايو. ۽ ڪنهن
کي به نه پڇيائين ته تون ڪيڏانهن ويو هئين.
۽ ڪنهن کي به نه چيائين ته تون ڪيڏانهن ويو

ويصلاتها. وهو حينئذ كالمتمم ٭ ويلزم تقديم
ما من صفة ما يوهمه. ويصح كما هنا خلافا
ويأتي تعليله ٭ وكان منه وقوع ذلك في
كلامه. فصلاة تقع نفلا مثلا. ويلزم حينئذ
تتميم ٭ وصورته بأن يأتي بركعة ثالثة
ويسلم. ويأتي بركعة رابعة. ويسلم ٭ ولا
يكفي ركعتان متصلتان. ولا ركعة واحدة
ويسلم. ويأتي بركعتين. ولا يكفي ركعتان
بتسليمة واحدة. ويأتي بركعتين أخريين
ويسلم. ويأتي بركعة ثالثة ويسلم ٭ ويأتي
بركعة رابعة ويسلم. وهذا كله إذا لم يعلم
ما صلى. فإن علم ما صلى بنى عليه
ويأتي بما بقي عليه. وإن شك في عدد
الركعات بنى على اليقين. وهو الأقل
ويأتي بما بقي. ويسجد للسهو بعد
سلامه ٭ وإن شك بعد سلامه لم يلتفت
ويأتي بركعة ثالثة ويسلم ٭ ويأتي بركعة
رابعة ويسلم. وإن شك في الثالثة
والرابعة ٭ بنى على الرابعة. وإن شك
في الثانية والرابعة ٭ بنى على الثانية
ويأتي بما بقي عليه. وإن شك في
الثالثة والثانية ٭ بنى على الثالثة
ويأتي بما بقي عليه. وإن شك في
الثالثة والرابعة ٭ بنى على الثالثة
ويأتي بما بقي عليه. وإن شك في
الثالثة والثانية ٭ بنى على الثالثة
ويأتي بما بقي عليه. وإن شك في

ואין אותיות למחשבה. אך הוא לה מניעות.
שמה לחשבה מחשבת. אך מחשבה לה מניעות.
ומחשבה אין לה מניעות. אך מניעות לה מחשבה.
ומניעות אין לה מחשבה

ﻣﻦ ﺍﻟﻤﺎﺀ ﻭﺍﻟﻤﻠﺢ ﻭﺍﻟﺨﻞ ﻭﺍﻟﺰﻳﺖ ﻭﺍﻟﺴﻤﻚ ﻭﺍﻟﺒﻴﺾ ﻭﺍﻟﺠﺒﻦ ﻭﺍﻟﻠﺒﻦ ﻭﺍﻟﺴﻤﻦ ﻭﺍﻟﻠﺤﻢ ﻭﺍﻟﺸﺤﻢ ﻭﺍﻟﻜﺒﺪ ﻭﺍﻟﻜﺮﺵ ﻭﺍﻟﻜﻠﻰ ﻭﺍﻟﻄﺤﺎﻝ ﻭﺍﻟﺴﻤﻚ ﺍﻟﻤﺎﻟﺢ ﻭﺍﻟﺠﺮﺍﺩ ﻭﺍﻟﺒﻘﻮﻝ ﻭﺍﻟﺒﻘﻮﻝ ﻭﺍﻟﺒﻘﻮﻝ

ואמר אליו שפה. ויאמר לה חזיל בשלום.
ויהי כאשר דברה אליו יום אחד. ותאמר אליו
לו יקרה פתאום. ואנכי אלך דרכי ואתה שלום.
ישוב אחור. ותבוא בימים ושנים לראות
בשלומך :: ותאמר לו הנה נא ידעתי כי
איש קדוש אתה. ודברך אמת. ועתה אבקשה
מאתך :: ותאר לה איך תעשה לה
ותאמר. אם אפשר לי לעשות לך דבר
אעשה. ותאמר לו יהי חלקי עמך :: ויאמר
לה אם כן לכי ושובי לביתך. ואני אלך
לדרכי. ואחר כן אבוא אליך. ואעשה עמך
כאשר דברתי :: ותשב לביתה. ותהי
מצפה לבואו. ויהי כאשר עברו ימים
רבים. ולא בא. ותאמר בלבה אולי
מת הוא. ואין לי בן ולא בת. ואין
לי מי שיקברני :: ותלך אל בית
הקברות. ותקח לה מקום לקבורה. ותכתוב
שמה. ותשם עליה אבן גדולה. ותחזור
לביתה. ותהי מצפה לבואו. ויהי כאשר
עברו ימים רבים. ולא בא. ותאמר בלבה
אולי מת הוא. ואין לי בן ולא בת.
ואין לי מי שיקברני.

ספר בראשית פרשת נשא. ואם מעלתה טמאה ובעלה לא שכב עמה ונעלם מעיני אישה ונסתרה והיא נטמאה ואין בה עד והיא לא נתפשה: ועבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו והיא נטמאה או עבר עליו רוח קנאות וקנא את אשתו והוא לא נטמאה: והעמיד האיש את אשתו לפני הכהן והביא את קרבנה עליה עשירית האיפה קמח שעורים לא יצק עליו שמן ולא יתן עליו לבונה כי מנחת קנאות היא מנחת זכרון מזכרת עון: והקריב אותה הכהן ועמד לפני ה׳: ולקח הכהן מים קדושים בכלי חרש ומן העפר אשר יהיה בקרקע המשכן יקח הכהן ונתן אל המים: והעמיד הכהן את האשה לפני ה׳ ופרע את ראש האשה ונתן על כפיה את מנחת הזכרון מנחת קנאות היא וביד הכהן יהיו מי המרים המאררים והשביע אותה הכהן ואמר אל האשה אם לא שכב איש אותך ואם לא שטית טמאה תחת אישך נקי תהיי מן המי המרים המאררים האלה: והאשה תאמר אמן אמן: וכתב את האלות האלה הכהן בספר ומחה אל מי המרה: ונתן את המים המאררים את האשה והבא המים המאררים לה למרים: ולקח הכהן מיד האשה את מנחת הקנאות והניף את המנחה לפני ה׳ והקריב אל המזבח: וקמץ הכהן מן המנחה את אזכרתה והקטיר המזבחה ואחר ישקה את האשה את המים: והשקה את האשה את המים והיתה אם נטמאה ותמעל מעל באישה ובאו בה המים המאררים למרים וצבתה בטנה ונפלה ירכה והיתה האשה לאלה בקרב עמה: ואם לא נטמאה האשה וטהורה היא ונקתה וניזרעה זרע: זאת תורת הקנאות אשר תשטה אשה תחת אישה ונטמאה: או איש אשר תעבר עליו רוח קנאות וקנא את אשתו והעמיד את האשה לפני ה׳ ועשה לה הכהן את כל התורה הזאת: ונקה האיש מעון והאשה ההוא תשא את עונה: וידבר ה׳ אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם איש או אשה כי יפלא לנדר נדר נזיר להזיר לה׳: מיין ושכר יזיר חומץ יין וחומץ שכר לא ישתה וכל משרת ענבים לא ישתה וענבים לחים ויבשים לא יאכל: כל ימי נזרו מכל אשר יעשה מגפן היין מחרצנים ועד זג לא יאכל: כל ימי נדר תער לא יעבר על ראשו עד מלאת הימם אשר יזיר לה׳ קדש יהיה גדל פרע שער ראשו: כל ימי הזירו לה׳ על נפש מת לא יבא: לאביו ולאמו לאחיו ולאחותו לא יטמא להם במותם כי נזר אלהיו על ראשו: כל ימי נזרו קדש הוא לה׳: וכי ימות מת עליו בפתע פתאם וטמא ראש נזרו וגלח ראשו ביום טהרתו ביום השביעי יגלחנו: ויום השמיני יביא שתי תרים או שני בני יונה אל הכהן אל פתח אהל מועד: ועשה הכהן אחד לחטאת והאחד לעלה וכפר עליו מאשר חטא על הנפש והקדיש את ראשו ביום ההוא: והזיר לה׳ את ימי נזרו והביא כבש בן שנתו לאשם והימים הראשנים יפלו כי טמא נזרו: וזאת תורת הנזיר ביום מלאת ימי נזרו יובא אתו אל פתח אהל מועד: והקריב את קרבנו לה׳ כבש בן שנתו תמים אחד לעלה וכבשה בת שנתה אחת לחטאת ואיל אחד תמים לשלמים: וסל מצות סלת חלות בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן ומנחתם ונסכיהם: והקריב הכהן לפני ה׳ ועשה את חטאתו ואת עלתו: ואת האיל יעשה זבח שלמים לה׳ על סל המצות והקריב הכהן את מנחתו ואת נסכו: ואת ראש נזר הקדשו פתח אהל מועד ולקח את שער ראש נזרו ונתן על האש אשר תחת זבח השלמים: ולקח הכהן את הזרע המבשל ומצה אחת מן הסל וחלת מצה אחת ורקיק אחד ונתן על כפי הנזיר אחר גלחו את נזרו: והניף אתם הכהן תנופה לפני ה׳ קדש הוא לכהן על חזה התנופה ועל שוק התרומה ואחר ישתה הנזיר יין: זאת תורת הנזיר אשר ידר קרבנו לה׳ על נזרו מלבד אשר תשיג ידו כפי נדרו אשר ידר כן יעשה על תורת נזרו: וידבר ה׳ אל משה לאמר: דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו את בני ישראל אמור להם: יברכך ה׳ וישמרך: יאר ה׳ פניו אליך ויחנך: ישא ה׳ פניו אליך וישם לך שלום: ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם: וידבר ה׳ אל משה לאמר: ביום כלות משה להקים את המשכן וימשח אתו ויקדש אתו ואת כל כליו ואת המזבח ואת כל כליו וימשחם ויקדש אתם: ויקריבו נשיאי ישראל ראשי בית אבותם הם נשיאי המטות הם העמדים על הפקדים: ויביאו את קרבנם לפני ה׳ שש עגלות צב ושנים עשר בקר עגלה על שנים הנשיאים ושור לאחד ויקריבו אתם לפני המשכן: ויאמר ה׳ אל משה לאמר: קח מאתם והיו לעבד את עבדת אהל מועד ונתתה אתם אל הלוים איש כפי עבדתו: ויקח משה את העגלות ואת הבקר ויתן אתם אל הלוים: את שתי העגלות ואת ארבעת הבקר נתן לבני גרשון כפי עבדתם: ואת ארבע העגלות ואת שמנת הבקר נתן לבני מררי כפי עבדתם ביד איתמר בן אהרן הכהן: ולבני קהת לא נתן כי עבדת הקדש עליהם בכתף ישאו: ויקריבו הנשיאים את חנכת המזבח ביום המשח אתו ויקריבו הנשיאים את קרבנם לפני המזבח: ויאמר ה׳ אל משה נשיא אחד ליום נשיא אחד ליום יקריבו את קרבנם לחנכת המזבח: ויהי המקריב ביום הראשון את קרבנו נחשון בן עמינדב למטה יהודה: והקרבן שלו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן לכבש אחד לעלה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן נחשון בן עמינדב: ביום השני הקריב נתנאל בן צוער נשיא יששכר: הקריב את קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן לכבש אחד לעלה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן נתנאל בן צוער: ביום השלישי נשיא לבני זבולן אליאב בן חלון: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן לכבש אחד לעלה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אליאב בן חלון: ביום הרביעי נשיא לבני ראובן אלישור בן שדיאור: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן לכבש אחד לעלה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אלישור בן שדיאור: ביום החמישי נשיא לבני שמעון שלומיאל בן צורישדי: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן לכבש אחד לעלה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן שלומיאל בן צורישדי: ביום הששי נשיא לבני גד אליסף בן דעואל: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן לכבש אחד לעלה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אליסף בן דעואל: ביום השביעי נשיא לבני אפרים אלישמע בן עמיהוד: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן לכבש אחד לעלה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אלישמע בן עמיהוד: ביום השמיני נשיא לבני מנשה גמליאל בן פדהצור: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן לכבש אחד לעלה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן גמליאל בן פדהצור: ביום התשיעי נשיא לבני בנימן אבידן בן גדעוני: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן לכבש אחד לעלה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אבידן בן גדעוני: ביום העשירי נשיא לבני דן אחיעזר בן עמישדי: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן לכבש אחד לעלה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אחיעזר בן עמישדי: ביום האחד עשר נשיא לבני אשר פגעיאל בן עכרן: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן לכבש אחד לעלה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן פגעיאל בן עכרן: ביום השנים עשר נשיא לבני נפתלי אחירע בן עינן: קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק כסף אחד שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת מנחה בלולה בשמן לכבש אחד לעלה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן אחירע בן עינן: זאת חנכת המזבח ביום המשח אתו מאת נשיאי ישראל כסף מזרקים שנים עשר כפות זהב שנים עשר: שנים עשר מזרקי כסף שנים עשר כפות זהב שנים עשר: כל זהב הכפות עשרים ומאה משקל הכף בשקל הקדש: כל הבקר לעלה שנים עשר פרים אילים שנים עשר כבשים בני שנה שנים עשר ומנחתם

מקדש מי שמחל. ואם לאחרת מי שמחל לה
ולא לי. ואם לשתיהן מי שמחל להן
ולא לי. ואם לשתיהן מי שמחל להן
ולשתיהן. אלא נותר לו לשלם להן כשיעור
שנתחייב. אבל אם נתן לה כשיעור שנתחייב
לשתיהן: אינו יכול לחזור בו. ואפילו
לאחר שנתן לאחת מהן. ואם לא נתן
לאחת מהן. אינו נותן לשום אחת מהן
אלא כשיעור שנתחייב לשתיהן: ואם
נתן לאחת מהן. אינו נותן לשניה אלא
מה שנשאר בידו. ואם נתן לשתיהן
כאחת. אפילו נתן לאחת מהן יותר
מכשיעור שנתחייב לשתיהן: אינו
יכול לחזור בו. ואפילו לאחר שנ

ולא תחלה. ואחריה תלת נקודות: ויש לו לומר
לה תחלה. ואחריה תלת נקודות: ואחר כך יאמר
ויאמר שמע תפלתי. ואחר כך יאמר שמע תחנוני
בעת אקרא אליך. כי אתה תענני

ויבקעה ויאמר לבניה: לא אני מת בלבד
כי אתכם מתעכשיו. ואקרא בשמותיכם לי
שמות: לאחד לבדלאי. שמח בבדי. ויש
שמות: לאחד לבדלאי. שמח בבדי. ויש בניו
בניהם ובני. ברוך בללאל בחכמי שפה. ובשם בנימין
בדי ספרים: שמח שמעוני ואיתמר לוי. לבדלאי
בדי ספרים: שמח שמעוני ואיתמר לוי. לבדלאי
ויבקעה בשמות נפתלי. ובחכמי לוי ואיתמר ושמעוני.
ויבקעה בשמות נפתלי. ובחכמי לוי ואיתמר ושמעוני.
ויבקעה בשמות נפתלי. ובחכמי לוי ואיתמר ושמעוני.
ויבקעה בשמות נפתלי. ובחכמי לוי ואיתמר ושמעוני.
ויבקעה בשמות נפתלי. ובחכמי לוי ואיתמר ושמעוני.
ויבקעה בשמות נפתלי. ובחכמי לוי ואיתמר ושמעוני.
ויבקעה בשמות נפתלי. ובחכמי לוי ואיתמר ושמעוני.
ויבקעה בשמות נפתלי. ובחכמי לוי ואיתמר ושמעוני.
ויבקעה בשמות נפתלי. ובחכמי לוי ואיתמר ושמעוני.
ויבקעה בשמות נפתלי. ובחכמי לוי ואיתמר ושמעוני.
ויבקעה בשמות נפתלי. ובחכמי לוי ואיתמר ושמעוני.
ויבקעה בשמות נפתלי. ובחכמי לוי ואיתמר ושמעוני.
ויבקעה בשמות נפתלי. ובחכמי לוי ואיתמר ושמעוני.
ויבקעה בשמות נפתלי. ובחכמי לוי ואיתמר ושמעוני.

ירחמאל ושפע ברכות. ויבואך חסד ברכות
ויחפץ בם. ותזכם בתשובה שלמה ׃ ותבדל
ביניהם ובין כל חטא. ולא יהיה שום לבוש
ערמה לבני חסדך. ולהיות עמהם בשלום
תמיד בלי מכשול. ובתפלתם תהיה רצויה
לפניך כקטרת. ומעלה ביום ובלילה ׃
שמחם שמחת עולם. ותזכה לבנים בעלי
חכמה ומוסר שכל. ויראת שמים ואהבת
אמת. וצדקה וחסד. וכל טוב לעולם ׃ ותתן
להם חלק בעולם הבא. עם שאר צדיקים
שעתידין לישב לפניך. ועשה עמהם חסד
ברחמיך. ותזכה אותם לגדל בנים ובני
בנים. חכמים ונבונים. יראי שמים. אנשי
אמת. זרע קדש שמשמרים את הברית
ואת התורה. ועושים מצות ומעשים טובים
בישראל. ותן להם ולכל ישראל עמך
חיים טובים וארוכים. ותמחה כל דמעה
מעל כל פנים. ותגאל אותם ואת כל
ישראל עמך בגאולה שלמה. ותקבץ נדחיהם
מהרה מארבע כנפות הארץ ׃ ותביאם
לציון עירך ברנה. ולירושלים בית מקדשך
בשמחת עולם. ושם נעבדך ביראה כימי
עולם וכשנים קדמוניות. ותהיה לנו לאלהים
ואנחנו נהיה לך לעם. ותראה בעינינו
בשובך לציון ברחמים. ונאמר לך שיר
חדש על גאולתנו ׃ ועל פדות נפשנו
לשמך הגדול הקדוש והנורא. שאתה הוא
אדון לכל המעשים. ברוך אתה יי

لذخيرة خصوصيتهم مع. للكم كانت خليج هذه.
بين كانت هو نصفه ÷ صيد ، يجمع صيغة لم.
يعيم انتم. تاجه صيغ تاجه كيتم مع. ح
يحمض ÷ يخصم عم لم يعيم تجتم. فلا ح
صوالم يحانت يتبع لم. يكم صيغ تجتم ح
نصم عم يعيم تجتم. عم خلم لم معصتم ÷ خ
تجم لمت خصم. يلا خيم عم يحتصح. يلا
هو يلا مع. كلمم يخولم تم يعيم خيم ÷ .
كلمم. فصلم نجيم صكم يعيم. صفم لم
صولم يتلا يعيمص ÷ فيك فولم فصم
فلجم نجيم. تجلا صجيم ÷ صصيم كانت
مع خليفم تكميتم. مع كلمم يخولم صيم.
ساقصم يجيم خيم ÷ صفح جيم صفلم كانت.
صويخم. لكلمم خلم جصيم. ح خص صيم يم.
خيم يلفم. تجلا صجيم ÷ صصيم كانت
هم صيم جيجم. صلم ساجم مع فلجم ÷

ومن الحمد ما يستحق به المزيد من فضله ونعمه والصلاة على
محمد عبده ورسوله الذي بعثه بالحق بشيرا ونذيرا وداعيا
إلى الله بإذنه وسراجا منيرا وعلى آله وأصحابه الذين
بذلوا مهجهم في نصرة دينه وإعلاء كلمته وجاهدوا في
الله حق جهاده حتى أتاهم اليقين وعلى من تبعهم
بإحسان إلى يوم الدين أما بعد فإن الله سبحانه
وتعالى لما خلق الخلق لعبادته وأمرهم بطاعته
ونهاهم عن معصيته وأرسل إليهم رسله مبشرين
ومنذرين وأنزل عليهم كتبه هادية ومرشدة
وأوضح لهم سبيل الرشد وحذرهم طرق الغي
والضلال وكان من أعظم ما أمرهم به وأكده
عليهم وأوجبه لديهم وأشدده الصلاة التي
هي عماد الدين وقوام اليقين وأول ما
يحاسب عليه العبد يوم القيامة فإن صلحت
صلح سائر عمله وإن فسدت فسد سائر
عمله وقد جعل الله سبحانه وتعالى
لكل صلاة من الصلوات المفروضات
وقتا محدودا لا يجوز تأخيرها عنه
إلا لعذر شرعي كالنوم المستغرق
والنسيان وجعل لكل وقت علامة
يعرفها من يريد أن يصلي في ذلك
الوقت فجعل لصلاة الظهر وقتا
من زوال الشمس عن كبد السماء
إلى أن يصير ظل كل شيء مثله
بعد ظل الزوال وجعل لصلاة
العصر وقتا من انتهاء وقت
الظهر إلى أن يصير ظل كل
شيء مثليه بعد ظل الزوال
وجعل لصلاة المغرب وقتا
من غروب الشمس إلى
مغيب الشفق الأحمر
وجعل لصلاة العشاء
وقتا من مغيب
الشفق الأحمر
إلى

בחלוקת ירושלים. ואל יפנה בחצר בית. ולא
יכנס לבית הכסא ולא בדבר אחר: ולא ישב
ויאכל ויתעסק עם אשתו. ואל יגיד לאשתו
שהוא מתענה. ולא יאכל בשר ולא ישתה יין
בלילה. ואם אכל בשר ושתה יין בלילה. אין
מתענין עליו לתענית חלום. אלא אם כן אכל
בשר ושתה יין כל היום כולו. ואם אכל בשר
ושתה יין בלילה. מתענין עליו לתענית חלום.
ואם אכל בשר ושתה יין בלילה ובכל היום
כולו. אין מתענין עליו לתענית חלום. ואם
אכל בשר ושתה יין בלילה ובכל היום כולו
ובלילה שאחריו. אין מתענין עליו לתענית
חלום. ואם אכל בשר ושתה יין בלילה ובכל
היום כולו ובלילה שאחריו ובכל היום כולו
שאחריו. אין מתענין עליו לתענית חלום.
ואם אכל בשר ושתה יין בלילה ובכל היום
כולו ובלילה שאחריו ובכל היום כולו שאחריו
ובלילה שאחריו. אין מתענין עליו לתענית
חלום. ואם אכל בשר ושתה יין בלילה ובכל
היום כולו ובלילה שאחריו ובכל היום כולו
שאחריו ובלילה שאחריו ובכל היום כולו
שאחריו. אין מתענין עליו לתענית חלום.
ואם אכל בשר ושתה יין בלילה ובכל היום
כולו ובלילה שאחריו ובכל היום כולו שאחריו
ובלילה שאחריו ובכל היום כולו שאחריו
ובלילה שאחריו. אין מתענין עליו לתענית
חלום. ואם אכל בשר ושתה יין בלילה ובכל
היום כולו ובלילה שאחריו ובכל היום כולו
שאחריו ובלילה שאחריו ובכל היום כולו
שאחריו ובלילה שאחריו. אין מתענין עליו
לתענית חלום. ואם אכל בשר ושתה יין בלילה
ובכל היום כולו ובלילה שאחריו ובכל היום
כולו

يزيد صحيحه نصف صحيحه وثلث صحيحه. وكذلك يفعل
بالمنحرف نصفا ∴ كذلك كل مكعب مجسم. ومن
اجل ذلك كان كل مكعب مجسم ثلثي
اسطوانة تحيط به. وهذا قد بان في المقالة
التي قبل هذه. وبرهن ابلونيوس في المقالة
التي قبل هذه ∴ ان كل مخروط ثلث
اسطوانة تحيط به. وقاعدة المخروط
تساوي قاعدة الاسطوانة. وارتفاعه
يساوي ارتفاعها ∴ وكل مخروط
فهو ثلث اسطوانة تحيط به. وقاعدة
المخروط تساوي قاعدة الاسطوانة.
وارتفاعه يساوي ارتفاعها ∴ وكل
مخروط فهو ثلث اسطوانة تحيط به.
وقاعدة المخروط تساوي قاعدة
الاسطوانة. وارتفاعه يساوي
ارتفاعها ∴ وكل مخروط فهو
ثلث اسطوانة تحيط به. وقاعدة

ויבשם ויבוש. ויהי אחרי כן יבשו הנהרות: ויחרבו
ויבשו מים מעל הארץ. ויחשכו עיני מצרים
ולא יכלו לראות איש את אחיו. ולא קמו איש
מתחתיו שלשת ימים. ולכל בני ישראל היה אור
במושבותם: ויאמר יי אל משה עוד נגף אחד
אביא על פרעה ועל מצרים. אחרי כן ישלח אתכם
מזה. כאשר יגרש כלה גרש יגרש אתכם מזה:
ויקרא משה לכל זקני ישראל. ויאמר אליהם
הוציאו וקחו לכם צאן למשפחותיכם. ושחטו
הפסח: ולקחתם אגודת אזוב. וטבלתם בדם
אשר בסף. והזיתם על המשקוף ועל שתי
המזוזות מן הדם אשר בסף. ואתם לא תצאו איש
מפתח ביתו עד בקר: ועבר יי לנגף את מצרים
וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות
ופסח יי על הפתח. ולא יתן המשחית לבא אל
בתיכם לנגף: ושמרתם את הדבר הזה לחק לך
ולבניך עד עולם: והיה כי תבאו אל הארץ
אשר יתן יי לכם כאשר דבר. ושמרתם את
העבודה הזאת: והיה כי יאמרו אליכם בניכם
מה העבודה הזאת לכם. ואמרתם זבח פסח הוא
ליי אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים
בנגפו את מצרים. ואת בתינו הציל. ויקד העם
וישתחוו: וילכו ויעשו כאשר צוה יי את משה
ואהרן כן עשו: ויהי בחצי הלילה. ויי הכה כל
בכור בארץ מצרים. מבכור פרעה הישב על כסאו
עד בכור השבי אשר בבית הבור. וכל בכור
בהמה: ויקם פרעה לילה הוא וכל עבדיו וכל
מצרים. ותהי צעקה גדולה במצרים. כי אין בית
אשר אין שם מת: ויקרא למשה ולאהרן לילה
ויאמר קומו צאו מתוך עמי גם אתם גם בני
ישראל. ולכו עבדו את יי כדברכם: גם צאנכם
גם בקרכם קחו כדברכם. ולכו וברכתם גם אתי:
ותחזק מצרים על העם למהר לשלחם מן הארץ.
כי אמרו כלנו מתים: ויסע העם לפני הים:

ופתיחת שפה ביתיום אלהים. בתוך שלום
שהלך משפחת: ובעלתה נשים אל
בעלך. ובאיש בית שלך בעל בעלתה
בעל בן בתוך שלך. ופקדה על שת נפש
ביום. ובעלתה ושם שלך בעלתה. ובעלך
בעל בן בתוך שלך. ופקדה על שת נפש
בעל בן בתוך שלך. ובעלתה ושם שלך
בעלתה. ובעלך בעל בן בתוך שלך. ופקדה
על שת נפש בעל בן בתוך שלך. ובעלתה
ושם שלך בעלתה. ובעלך בעל בן בתוך
שלך. ופקדה על שת נפש בעל בן בתוך
שלך

ڤمڒد ضِڤڒ . ڤصهين ڬاڒتڒ ڤاڒاڄين . ڤدمـڤ
ڤيه ڤڬاڒتڒ ڤيم ضِڤڒ . ڤملڒڎڒ دمـڤ
دڤڤڒتڒ ڤضڒ ڤڒڤم ضِڤ . ڤڤي ڤصڤم ڬي ڤڤڤصڤ ::
دم . ڤڤڒڤڤڒ ليڒڤڒ ڤڄڤدڒڤم . ڤي ڒ
ڤڬه ڤسڒڤه دي ڬڤڒڤڒ :: ضڒ ڤصڤڒ ڤڤڒڤ
ڤڒڤڒ ڄڤڄڤڒڎڤ . ڤڒڤڒ ڤڤڒڤ ڄڒڤڒ . ڤڤڤصڤ
ڤڄڒ :: ڤڤڒڤ ڤڒڤڒ ڤڒڤڒ ڄڒڤڒ . ڤڤڤصڤ
ڤڒڤڒ ڤڤڒڤ . ڤ

وفي نسخة : كل يوم يأخذ له كذا. والمعنى
كل يوم يأخذ . وكذلك يفعل . والمعنى واحد
وعلى هذا يقال : كل يوم يأخذ له كذا. وكل يوم
يأخذ له كذا . وكل يوم يأخذ كذا . وكل يوم
يأخذ كذا . وكل يوم يأخذ له كذا . وكل يوم
يأخذ له كذا . وكل يوم يأخذ

بعضه يعلل . فعليه تجزئه ومن يجتزئ : ٤٨ ـــ
فعلل . فحين عليهن لبس ثيابهن . يجتزئ
فم الفتح فيجوعهما : فلم صوم فيهما
ليعتبر متعاصبي . فصل فاتك فيلك . ف
فيك فحل يتعاصبي . فعل فاتك فيلك . ف
يجتزئ فيعاصبي . فعلى ليس له يجتزئان .
يجتزئ فيعاصبي . فعلى ليس له يجتزئان .
فم صوم . فصل فاتك فيلك . فيجتزئ فيعاصبي

לנו חכמה מפי. ויתקיים לי נבואת
לי אומר. ויהושפט חלמיד ׃ שלח
ירושלם ׃ ויהי בימי אמציה. ויעש
ויבנם ערים בהר. ויבן מגדלים
ובורות רבים. כי מקנה היה לו
בעמק. ויהי לעזיהו חיל עושה
ויבנה ערים בנגב. ויחזק מלואים
ויבן מגדלות. וחפר בורות רבים
ויהי לו. ויהי לו עם לחם
ויהי לו. ויהי לו עם לחם
ויהי לו. ויהי לו עם לחם

ירם קמוך. וקיים ידחק ויפח
לך לאחר: ולמי אך נתן לך. ואמרת
ותחזק. ועלה ירם ישמעך. ואני לך
אמר ירך אוזן ולב. ואף נביאך לא
ישים לחשך. ושמועך יקניא לעזרך::
ירחיב. אף לא לבאים שם ירחיב. ובתוך
ילחץ בתוכי:: ואתה ירך תשמע לי ולא
יהיה בתוכך. ולא תשתחוה לאל נכר::
אנכי יי אלהיך המעלך מארץ מצרים
הרחב פיך ואמלאהו. ואמר לך ישמעאל
ואחזקהו ידו לך. ואמר לך ישמעאל
ואחזקהו ידו לך. ואמר לך ישמעאל
ואחזקהו ידו לך

ﻣﻨﻪ ﺍﻟﻤﺎﺀ ﻭﺍﻟﻤﻠﺢ ﻭﺍﻟﺨﻞ ﻭﺍﻟﺰﻳﺖ ﻭﺍﻟﺴﻤﻚ ﻭﺍﻟﺒﻴﺾ ﻭﺍﻟﺠﺒﻦ ﻭﺍﻟﺒﻘﻮﻝ ﻭﺍﻟﻔﻮﺍﻛﻪ ﻭﺍﻟﺤﻠﻮﻳﺎﺕ ﻭﺍﻟﺨﻤﺮ

دنت وكم مخلصه صنعت فض. وليصنع له جنده
صفاتنه فض مخصوص عنه. ٣٠ وليصنع له جنده
صفاتنه فض مخصوص عنه. ٣٠ وليصنع له جنده
صفاتنه فض مخصوص عنه. ٣٠ وليصنع له جنده
صفاتنه فض مخصوص عنه. ٣٠ وليصنع له جنده
صفاتنه فض مخصوص عنه. ٣٠ وليصنع له جنده
صفاتنه فض مخصوص عنه. ٣٠ وليصنع له جنده
صفاتنه فض مخصوص عنه. ٣٠ وليصنع له جنده
صفاتنه فض مخصوص عنه. ٣٠ وليصنع له جنده
صفاتنه فض مخصوص عنه. ٣٠ وليصنع له جنده
صفاتنه فض مخصوص عنه. ٣٠ وليصنع له جنده
صفاتنه فض مخصوص عنه. ٣٠ وليصنع له جنده

עמיקתא דשמיא אתא ׃ אמר ליה אברהם ׃ אבא
ומאי טעמא לא אמרת לי ׃ אמר ליה יצחק ׃ דלמא
מסתכל הוה בי אבא ואמר בר נש דעתיד למיכל
מן בישרא דבריה ׃ ואנא לא בעינא דתיכול מן
בישרא דגופאי ׃ אמר ליה אברהם ׃ ברי אנת
חמי ליה ׃ אמר ליה יצחק ׃ אין ׃ אמר ליה
אברהם ׃ ויכל דמי חטיתא ׃ ואתעבד ׃ עד
עמיקתא ׃ אמר ליה יצחק ׃ אבא ׃ אנת
יתיב על כורסיא ׃ ואנא יתיב על כורסיא ׃
ואנת יתיב על כורסיא דדינא ׃ ואנא יתיב
על כורסיא דדינא ׃ מה בין דינך לדיני ׃
אמר ליה אברהם ׃ ברי ׃ אנא דן דינא
דקשוט ׃ ואנת דן דינא דקשוט ׃ ומה
אנא דן דינא דקשוט ׃ דכתיב בי ׃ כל
מאזנים משפט ׃ ומה אנת דן דינא דקשוט ׃
דכתיב בך ׃ ויתן לך חן וחסד ורחמים ׃
ואתעבד עד עמיקתא ׃ אמר ליה יצחק ׃
אבא ׃ אנת יתיב על כורסיא ׃ ואנא יתיב
על כורסיא ׃ ואנת יתיב על כורסיא דרחמי ׃
ואנא יתיב על כורסיא דרחמי ׃ מה בין
רחמך לרחמי ׃ אמר ליה אברהם ׃ ברי ׃
אנא רחים על בני ׃ ואנת רחים על בני ׃
ומה אנא רחים על בני ׃ דכתיב בי ׃ כרחם
אב על בנים ׃ ומה אנת רחים על בני ׃
דכתיב בך ׃ ויתן לך רחמים ׃ ואתעבד
עד עמיקתא ׃ אמר ליה יצחק ׃ אבא ׃
אנת יתיב על כורסיא ׃ ואנא יתיב על
כורסיא ׃ ואנת יתיב על כורסיא דאהבה ׃
ואנא יתיב על כורסיא דאהבה ׃ מה בין
אהבתך לאהבתי ׃ אמר ליה אברהם ׃ ברי ׃
אנא אוהב לקוב"ה ׃ ואנת אוהב לקוב"ה ׃
ומה אנא אוהב לקוב"ה ׃ דכתיב בי ׃ אשר
אהבתני ׃ ומה אנת אוהב לקוב"ה ׃ דכתיב
בך ׃ ויתן לך אהבה ׃ ואתעבד עד עמיקתא ׃
אמר ליה יצחק ׃ אבא ׃ אנת יתיב על
כורסיא ׃ ואנא יתיב על כורסיא ׃ ואנת
יתיב על כורסיא דגבורה ׃ ואנא יתיב על
כורסיא דגבורה ׃ מה בין גבורתך לגבורתי ׃
אמר ליה אברהם ׃ ברי ׃ אנא גבר קטילא
לשנאי דקוב"ה ׃ ואנת גבר קטילא לשנאי
דקוב"ה ׃ ומה אנא גבר קטילא לשנאי דקוב"ה ׃
דכתיב בי ׃ ואויביו סביב לו ׃ ומה אנת
גבר קטילא לשנאי דקוב"ה ׃ דכתיב בך ׃
ויתן לך גבורה ׃ ואתעבד עד עמיקתא ׃
אמר ליה יצחק ׃ אבא ׃ אנת יתיב על
כורסיא ׃ ואנא יתיב על כורסיא ׃ ואנת
יתיב על כורסיא דחסד ׃ ואנא יתיב על
כורסיא דחסד ׃ מה בין חסדך לחסדי ׃
אמר ליה אברהם ׃ ברי ׃ אנא עביד חסד
עם כל בר נש ׃ ואנת עביד חסד עם כל
בר נש ׃ ומה אנא עביד חסד עם כל בר נש ׃
דכתיב בי ׃ חסד לאלפים ׃ ומה אנת עביד
חסד עם כל בר נש ׃ דכתיב בך ׃ ויתן
לך חסד ׃ ואתעבד עד עמיקתא ׃ אמר
ליה יצחק ׃ אבא ׃ אנת יתיב על כורסיא ׃
ואנא יתיב על כורסיא ׃ ואנת יתיב על
כורסיא דנצח ׃ ואנא יתיב על כורסיא
דנצח ׃ מה בין נצחך לנצחי ׃ אמר ליה
אברהם ׃ ברי ׃ אנא נצח לי ולבני ׃ ואנת
נצח לך ולבניך ׃ ומה אנא נצח לי ולבני ׃
דכתיב בי ׃ ונצחם יזה על בגדי ׃ ומה
אנת נצח לך ולבניך ׃ דכתיב בך ׃ ויתן
לך נצח ׃ ואתעבד עד עמיקתא ׃ אמר
ליה יצחק ׃ אבא ׃ אנת יתיב על כורסיא ׃
ואנא יתיב על כורסיא ׃ ואנת יתיב על
כורסיא דהוד ׃ ואנא יתיב על כורסיא
דהוד ׃ מה בין הודך להודי ׃ אמר ליה
אברהם ׃ ברי ׃ אנא הוד לי ולבני ׃ ואנת
הוד לך ולבניך ׃ ומה אנא הוד לי ולבני ׃
דכתיב בי ׃ והודו על גוי ׃ ומה אנת הוד
לך ולבניך ׃ דכתיב בך ׃ ויתן לך הוד ׃
ואתעבד עד עמיקתא ׃ אמר ליה יצחק ׃
אבא ׃ אנת יתיב על כורסיא ׃ ואנא יתיב
על כורסיא ׃ ואנת יתיב על כורסיא דיסוד ׃
ואנא יתיב על כורסיא דיסוד ׃ מה בין
יסודך ליסודי ׃ אמר ליה אברהם ׃ ברי ׃
אנא יסוד לי ולבני ׃ ואנת יסוד לך ולבניך ׃
ומה אנא יסוד לי ולבני ׃ דכתיב בי ׃ וצדיק
יסוד עולם ׃ ומה אנת יסוד לך ולבניך ׃
דכתיב בך ׃ ויתן לך יסוד ׃ ואתעבד עד
עמיקתא ׃ אמר ליה יצחק ׃ אבא ׃ אנת
יתיב על כורסיא ׃ ואנא יתיב על כורסיא ׃
ואנת יתיב על כורסיא דמלכות ׃ ואנא יתיב
על כורסיא דמלכות ׃ מה בין מלכותך
למלכותי ׃ אמר ליה אברהם ׃ ברי ׃ אנא
מלכות לי ולבני ׃ ואנת מלכות לך ולבניך ׃
ומה אנא מלכות לי ולבני ׃ דכתיב בי ׃
ומלכותו בכל משלה ׃ ומה אנת מלכות
לך ולבניך ׃ דכתיב בך ׃ ויתן לך מלכות ׃
ואתעבד עד עמיקתא ׃ אמר ליה יצחק ׃
אבא ׃ אנת יתיב על כורסיא ׃ ואנא יתיב
על כורסיא ׃ ואנת יתיב על כורסיא דכתר ׃
ואנא יתיב על כורסיא דכתר ׃ מה בין
כתרך לכתרי ׃ אמר ליה אברהם ׃ ברי ׃
אנא כתר לי ולבני ׃ ואנת כתר לך ולבניך ׃
ומה אנא כתר לי ולבני ׃ דכתיב בי ׃ ועטרת
תפארת ׃ ומה אנת כתר לך ולבניך ׃
דכתיב בך ׃ ויתן לך כתר ׃ ואתעבד עד
עמיקתא ׃ אמר ליה יצחק ׃ אבא ׃ אנת
יתיב על כורסיא ׃ ואנא יתיב על כורסיא ׃
ואנת יתיב על כורסיא דתפארת ׃ ואנא יתיב
על כורסיא דתפארת ׃ מה בין תפארתך
לתפארתי ׃ אמר ליה אברהם ׃ ברי ׃ אנא
תפארת לי ולבני ׃ ואנת תפארת לך ולבניך ׃
ומה אנא תפארת לי ולבני ׃ דכתיב בי ׃
ובך אתפאר ׃ ומה אנת תפארת לך ולבניך ׃
דכתיב בך ׃ ויתן לך תפארת ׃ ואתעבד
עד עמיקתא ׃ אמר ליה יצחק ׃ אבא ׃
אנת יתיב על כורסיא ׃ ואנא יתיב על
כורסיא ׃ ואנת יתיב על כורסיא דיקוד ׃
ואנא יתיב על כורסיא דיקוד ׃ מה בין
יקודך ליקודי ׃ אמר ליה אברהם ׃ ברי ׃
אנא יקוד לי ולבני ׃ ואנת יקוד לך ולבניך ׃
ומה אנא יקוד לי ולבני ׃ דכתיב בי ׃
ויקוד אש ׃ ומה אנת יקוד לך ולבניך ׃
דכתיב בך ׃ ויתן לך יקוד ׃ ואתעבד עד
עמיקתא ׃ אמר ליה יצחק ׃ אבא ׃ אנת
יתיב על כורסיא ׃ ואנא יתיב על כורסיא ׃
ואנת יתיב על כורסיא דעטרה ׃ ואנא יתיב
על כורסיא דעטרה ׃ מה בין עטרתך
לעטרתי ׃ אמר ליה אברהם ׃ ברי ׃ אנא
עטרה לי ולבני ׃ ואנת עטרה לך ולבניך ׃
ומה אנא עטרה לי ולבני ׃ דכתיב בי ׃
ועטרת ראשו ׃ ומה אנת עטרה לך ולבניך ׃
דכתיב בך ׃ ויתן לך עטרה ׃ ואתעבד
עד עמיקתא ׃ אמר ליה יצחק ׃ אבא ׃
אנת יתיב על כורסיא ׃ ואנא יתיב על
כורסיא ׃ ואנת יתיב על כורסיא דנהמא ׃
ואנא יתיב על כורסיא דנהמא ׃ מה בין
נהמך לנהמי ׃ אמר ליה אברהם ׃ ברי ׃
אנא נהמא לי ולבני ׃ ואנת נהמא לך ולבניך ׃
ומה אנא נהמא לי ולבני ׃ דכתיב בי ׃
ולחם בלי תאכל ׃ ומה אנת נהמא לך
ולבניך ׃ דכתיב בך ׃ ויתן לך נהמא ׃
ואתעבד עד עמיקתא ׃ אמר ליה יצחק ׃
אבא ׃ אנת יתיב על כורסיא ׃ ואנא יתיב
על כורסיא ׃ ואנת יתיב על כורסיא דברית ׃
ואנא יתיב על כורסיא דברית ׃ מה בין
ברית לברית ׃ אמר ליה אברהם ׃ ברי ׃
אנא ברית לי ולבני ׃ ואנת ברית לך ולבניך ׃
ומה אנא ברית לי ולבני ׃ דכתיב בי ׃
ברית עולם ׃ ומה אנת ברית לך ולבניך ׃
דכתיב בך ׃ ויתן לך ברית ׃ ואתעבד
עד עמיקתא ׃ אמר ליה יצחק ׃ אבא ׃
אנת יתיב על כורסיא ׃ ואנא יתיב על
כורסיא ׃ ואנת יתיב על כורסיא דתורה ׃
ואנא יתיב על כורסיא דתורה ׃ מה בין
תורתך לתורתי ׃ אמר ליה אברהם ׃ ברי ׃
אנא תורה לי ולבני ׃ ואנת תורה לך ולבניך ׃
ומה אנא תורה לי ולבני ׃ דכתיב בי ׃
תורה ציוה לנו משה ׃ ומה אנת תורה
לך ולבניך ׃ דכתיב בך ׃ ויתן לך תורה ׃
ואתעבד עד עמיקתא ׃ אמר ליה יצחק ׃
אבא ׃ אנת יתיב על כורסיא ׃ ואנא יתיב
על כורסיא ׃ ואנת יתיב על כורסיא דנבואה ׃
ואנא יתיב על כורסיא דנבואה ׃ מה בין
נבואתך לנבואתי ׃ אמר ליה אברהם ׃ ברי ׃
אנא נביא לי ולבני ׃ ואנת נביא לך ולבניך ׃
ומה אנא נביא לי ולבני ׃ דכתיב בי ׃
ולא קם נביא עוד בישראל ׃ ומה אנת
נביא לך ולבניך ׃ דכתיב בך ׃ ויתן לך
נביא ׃ ואתעבד עד עמיקתא ׃ אמר ליה
יצחק ׃ אבא ׃ אנת יתיב על כורסיא ׃
ואנא יתיב על כורסיא ׃ ואנת יתיב על
כורסיא דמשיח ׃ ואנא יתיב על כורסיא
דמשיח ׃ מה בין משיחך למשיחי ׃ אמר
ליה אברהם ׃ ברי ׃ אנא משיח לי ולבני ׃
ואנת משיח לך ולבניך ׃ ומה אנא משיח
לי ולבני ׃ דכתיב בי ׃ ומשיחו לדוד ׃
ומה אנת משיח לך ולבניך ׃ דכתיב בך ׃
ויתן לך משיח ׃ ואתעבד עד עמיקתא ׃

ויהי אם. אל ילך אחרי אלהים. ויעמד
על מרחק ממנה. ויהי כאשר ראתה אשת פוטיפר ∴ כי אין
אתו איש בבית כי אם אשתו. ותשא עיניה אל יוסף
ותאמר שכבה עמי. ויהי כאשר דברה אל יוסף יום
ויום. ולא שמע אליה. ויהי כהיום הזה. ויבא הבית
לעשות מלאכתו ∴ ואין איש מאנשי הבית שם בבית.
ותתפש בבגדו לאמר. שכבה עמי. ויעזב בגדו בידה
ויברח ויצא החוצה. ויהי כראות כי עזב בגדו בידה
ויברח החוצה. ותקרא לאנשי ביתה. ותדבר אליהם
לאמר. ראו הביא לנו איש עברי. לצחק בנו. בא אלי
לשכב עמי. ואקרא בקול גדול. ויהי כשמעו כי
הרימותי קולי ואקרא. ויעזב בגדו אצלי. וינס ויצא
החוצה. ותניח את בגדו אצלה. עד בוא אדניו
הביתה. ותדבר אליו כדברים האלה. לאמר. בא אלי
העבד העברי. אשר הבאת לנו. לצחק בי. ויהי כהרימי
קולי ואקרא. ויעזב בגדו אצלי. ויברח החוצה. ויהי
כשמע אדניו. את דברי אשתו. אשר דברה אלי לאמר.
כדברים האלה עשה לי עבדך. ויחר אפו. ויקח אדני
יוסף אתו. וישמו אל בית הסהר. מקום אשר אסירי
המלך אסורים. ויהי שם בבית הסהר. ויהי יהוה את
יוסף ויט אליו חסד. ויתן את חנו בעיני שר בית
הסהר. נתן שר בית הסהר ביד יוסף. את כל האסירים
אשר בבית הסהר. ואת כל אשר עשים שם הוא עשה.
אין שר בית הסהר רואה את כל מאומה. בידו. בהיות
יהוה אתו. ואשר הוא עשה. יהוה מצליח.

קדמתו תחנונים בעלות יום. ומנהג לבנים
בשני וחמישי ושבת מנחה. ואחר כך
תענית חלום: ואין מתענין בו ביום
ברית מילה. ולא בשבת ויום טוב
שחל להיות בתוכו: ואין מתענין בו בר
מצוה. ולא בחתן בשבעת ימי המשתה
ולא בשבת חתן.

شه. يمسم ثمه ديمم. لا ينتح يمضغ ::
في شيء لم يعم لمكم. ويمسم دينك يم فيك.
لي دلومنت ميند. يم نمضط نمنح ونحسب ::
يلم تمرنك. ينحنيك مسيك نصم. ولم مهم
ونك. كسيت لم ينمضط ويمونك. يمنك شيم
نمضط ونكط. سنتك لم يمضيم ويمنك. ولي
ويمنه :: لملا شيء يمنيم ديمنكم. في نحسمس
ينمك في شيمك نمط. ويمومسوسط ويمنفيلا
ويامنك يمم لم. كميم ونفيد من ينمك في
لي نصم. يمط لملاميم ميمونك :: شيم معلك
نمضط. يمكم ديمونك شو ونسمك. يمن ونصمط
ميك تمك ولا :: نمنط مينك
لميمك في نيك لم. ينتح يمل يمن
ونفيد نمنط يمنيك :: شم نمضط مم ينتح.
ونسلا من نمنط. نمنط لم شلل يمنك.
ميمنكط تمك :: ونكا ل يلم ممنفيك. شيم
تمك. مكم تيلم لي شيمضم. ونسميومل

ומנחתם ונסכיהם כמשפטם ועשיתם שבעת ימים אשה ריח ניחוח לה׳ עולה יעשה לריח ניחוח לה׳ ויין נסכו רביעית ההין בכבש האחד בקדש הסך נסך שכר לה׳ ביום השבת שני כבשים בני שנה תמימים ושני עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן ונסכו ביום השבתו עולת שבת בשבתו על עולת התמיד ונסכה ולה׳ בראשי חדשיכם תקריבו עולה לה׳ פרים בני בקר שנים ואיל אחד כבשים בני שנה שבעה תמימים ושלשה עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן לפר האחד ושני עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן לאיל האחד ועשרון עשרון לכבש האחד מנחה ונסכיהם ביום ראשי חדשיכם כמשפטם עולת חדש בחדשו לחדשי השנה ושעיר עזים אחד לחטאת לה׳ על עולת התמיד יעשה ונסכה ובחמשה עשר יום לחדש השביעי מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו ושבתם חג לה׳ שבעת ימים ונסכיהם ביום הראשון פרים בני בקר שלשה עשר איל אחד כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימים יהיו לכם ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשת עשרנים לפר האחד ושני עשרנים לאיל האחד ועשרון עשרון לכבש האחד ושעיר עזים אחד חטאת לבד מעולת התמיד ומנחתה ונסכיהם ביום השני פרים בני בקר שנים עשר איל אחד כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימים ומנחתם וגו׳ ביום השלישי פרים עשרה איל אחד כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימים ומנחתם וגו׳ ביום הרביעי פרים תשעה איל אחד כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימים ומנחתם וגו׳ ביום החמישי פרים שמונה איל אחד כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימים ומנחתם וגו׳ ביום הששי פרים שבעה איל אחד כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימים ומנחתם וגו׳ ביום השביעי פרים שבעה עשר איל אחד כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימים ומנחתם וגו׳ ביום השמיני עצרת תהיה לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו והקרבתם עולה אשה ריח ניחוח לה׳ פר אחד איל אחד כבשים בני שנה שבעה תמימים ומנחתם ונסכיהם וגו׳ ושעיר עזים אחד חטאת לבד מעולת התמיד ומנחתה ונסכיה אלה תעשו לה׳ במועדיכם לבד מנדריכם ונדבותיכם לעולותיכם ולמנחותיכם ולנסכיכם ולשלמיכם

ص ٭ كل وشبعتك تضحك . وتزهر مراعيك ٭
ك تزهر وتضحك . حيا تجيء فضة لخيل .
لي بم تعلم جميعه . وصعدوا في تزل لحصوا
صوف في مراعيك ٭ كل صلبي نبع لحصوصه
حوف . ورعاة تصيح . وبلال يكون مسكن
صفيح ويشبع . وبلال يجيء ٭ كل صلبي
صوف في مراعيك ٭ كل صلبي نبع لحصوصه
حوف . ورعاة تصيح . وبلال يكون مسكن
صفيح ويشبع . وبلال يجيء ٭ كل صلبي
لحتم تزهر . وتبع تزهر لحصوصه . وتبع
صوف في مراعيك ٭ كل صلبي نبع لحصوصه
حوف . ورعاة تصيح . وبلال يكون مسكن
صفيح ويشبع . وبلال يجيء ٭ كل صلبي
لحتم تزهر . وتبع تزهر لحصوصه . وتبع

ڤيلا اهڤا ڤاوا كي. ڤي ڤمڤت ڤلا
ڤي كي ننڤ. ڤننڤا ڤاڤلا اڤمڤا ::
ڤمڤا ڤك ناي نمڤت. ڤاڤت
ڤمڤا ڤكڤا. نڤتم كي ڤمڤ ڤمڤا
ڤاڤت كي شا ڤڤمڤا :: ڤڤتك
ڤي ڤمڤت ڤاڤا ڤمڤت ڤاڤت
كي ڤمڤ ڤمڤا ڤكڤا. ڤي ڤمڤت
ڤاڤا ڤمڤا ڤاڤت كي ڤمڤ ڤمڤا
ڤكڤا. ڤي ڤمڤت ڤاڤا ڤمڤا
ڤاڤت كي ڤمڤ ڤمڤا ڤكڤا.
ڤي ڤمڤت ڤاڤا ڤمڤا ڤاڤت
كي ڤمڤ ڤمڤا ڤكڤا. ڤي
ڤمڤت ڤاڤا ڤمڤا ڤاڤت كي
ڤمڤ ڤمڤا ڤكڤا. ڤي ڤمڤت
ڤاڤا ڤمڤا ڤاڤت كي ڤمڤ
ڤمڤا ڤكڤا. ڤي ڤمڤت ڤاڤا

ומלכות ישראל ויהודה. ויתכן שהיה מלך בישראל
ובמלכות יהודה. ויתכן שהיה מלך בשניהם. ומה
שנראה מדברי הרמב"ם ז"ל שהיה מלך בישראל
ולא ביהודה. ואין הכרח בזה. שהרי מצינו בדוד
שהיה מלך ביהודה שבע שנים ושלשה חדשים
ובישראל שלשים ושלש שנים. וכן בשלמה
שהיה מלך בישראל ארבעים שנה. ובמלכותו
נבנה הבית. ואין ספק שהיה מלך ביהודה
ובישראל. ואם כן אין הכרח בדברי הרמב"ם
ז"ל שהיה מלך בישראל ולא ביהודה. ואפשר
שהיה מלך בשניהם. ומה שלא הזכיר מלכותו
ביהודה. לפי שלא היה מלך ביהודה אלא
שבע שנים ושלשה חדשים. ולא הזכיר אלא
מלכות שלשים ושלש שנים. שהיה מלך
בישראל ובירושלים. ומה שלא הזכיר מלכות
שלשים ושלש שנים. שהיה מלך בישראל
ובירושלים. לפי שלא היה מלך בישראל
אלא שנתיים. ולא הזכיר אלא מלכות
עשרים ושתים שנה. שהיה מלך בישראל
ובירושלים. ומה שלא הזכיר מלכות
עשרים ושתים שנה. שהיה מלך בישראל
ובירושלים. לפי שלא היה מלך בישראל
אלא שנה אחת. ולא הזכיר אלא מלכות
שתים עשרה שנה. שהיה מלך בישראל
ובירושלים. ומה שלא הזכיר מלכות
שתים עשרה שנה. שהיה מלך בישראל
ובירושלים. לפי שלא היה מלך בישראל
אלא ששה חדשים. ולא הזכיר אלא מלכות
שנה אחת. שהיה מלך בישראל ובירושלים.
ומה שלא הזכיר מלכות שנה אחת. שהיה
מלך בישראל ובירושלים. לפי שלא היה
מלך בישראל אלא חדש אחד. ולא הזכיר
אלא מלכות שתים עשרה שנה. שהיה מלך
בישראל

ומה שהוא אומר ואת הנפש אשר תעשה ביד רמה וגו׳ ׃ אין לי אלא
שעשה ביד רמה ביד שאינה רמה מנין ת״ל ׃ אשר תעשה הגר
והאזרח מה ראית להביא את הגר ולהקישו לאזרח אלא
שהגר מצווה על שבע מצות שבני נח מצווין ועושין חוץ
מאלו שאזרח מצווה ועושה ׃ יכול יהא חייב על כל מצות
שבתורה ת״ל אשר תעשה ביד רמה ׃ אין לי אלא שעשה
ביד רמה בשוגג במזיד מנין ת״ל ׃ אשר תעשה ביד רמה
בשוגג ובמזיד ׃ יכול יהא חייב כרת על כל מצות שבתורה
ת״ל ואת הנפש ההוא ׃ אין לי אלא שעשה ביד רמה
בשוגג ובמזיד ובכרת מנין ת״ל ׃ אשר תעשה ביד רמה
בשוגג ובמזיד ובכרת ׃ יכול יהא חייב כרת על כל מצות
שבתורה ת״ל ואת הנפש ההוא ׃ אין לי אלא שעשה ביד
רמה

ومن الحيوان ما يأكل الحشيش ويجتر ويشق ظفره ويسمى
الحلال ومنه ما لا يجتر ولا يشق ظفره ويسمى الحرام
ومنه ما يأكل الحشيش ويجتر ولا يشق ظفره ويسمى
الحرام ومنه ما لا يجتر ويشق ظفره ويسمى الحرام
ومنه ما يأكل الحشيش ويجتر ويشق ظفره ويسمى
الحلال ومنه ما يأكل الحشيش ويجتر ولا يشق ظفره
ويسمى الحرام ومنه ما يأكل الحشيش ولا يجتر ولا
يشق ظفره ويسمى الحرام ومنه ما لا يأكل الحشيش
ولا يجتر ويشق ظفره ويسمى الحرام ومنه ما لا يأكل
الحشيش ولا يجتر ولا يشق ظفره ويسمى الحرام
ومنه ما يأكل الحشيش ويجتر ويشق ظفره ويسمى
الحلال ومنه ما يأكل الحشيش ويجتر ولا يشق ظفره
ويسمى الحرام ومنه ما يأكل الحشيش ولا يجتر ولا
يشق ظفره ويسمى الحرام ومنه ما لا يأكل الحشيش
ولا يجتر ويشق ظفره ويسمى الحرام ومنه ما لا يأكل
الحشيش ولا يجتر ولا يشق ظفره ويسمى الحرام

ꠇꠣꠞꠤꠇꠣꠞꠤ ꠇꠣꠞꠤ ꠇꠣꠞꠤ

يكلم ويخبر يحدث صدر. يزيد يوم سبت
وهو يصطف خلف. كلهم في بيت يزيد يوم ::
يعطي لي. وصف ملخ يزكا وعيل كلب. يحكم
سعد. ويقص شعر حلق هيلانة: بل صنعم
ها يخبر وكلهم نصف. وهي سبع بلا
يكلم يغني رجيلة. ويعلا وعيل صنعم. وصلة
يخبر ويخبر يسمع كعبد. ويصنعهم يسمع
فحل ليصوت ولي. ليصنعم ويصنعه كلب. ها يحلف
سعدة ويلة. هيلانة ميخ ليعم :: كلهم صنعي
وهو لي. هو عيسى ويسمع نصف. ويخبر هذا كلم
يخبر ويخبر يسمع كعبد. ويصنعهم يسمع كعبد
يكلم يغني رجيلة. ويعلا وعيل صنعم. وصلة
ويخبر يحدث يلا :: صنع يخبر يزيد يوم يلا.
ويه ويعلا. ويكلم هيم هي هذا. ويخبر
يحب يعطي يلا يوم ويخبر هذا كلهم ::

ڤيدهيسڤ. ڤيې ڤيڵڪڻ ڤيڊهڊڤيڤ :: ڤيڙڻ ڵڪ ڊې
ڤيڵڙڻ. ڤيڊڻ ڤڊڻ ڤيڊهڊڤيڻ. ڤهڵڤيڊڻ
ڊې ڤيڊهڊ. ڤڊڻې ڤهڪ :: ڤيڵڪڻڊ ڊڻ ڊڤ
ڤڪڻڪ ڤې ڤيڊڻ. ڤڪ ڙڊڻ ڊيڊې ڤهڊڤ. ڊيڤڊڙ
ڤيڤڪ ڤهڊڤڤ. ڊيڙ ڊڊڻ ڤيڊڻ :: ڵڪڊڻ
ڊڻڊ. ڊڤڙ ڤڪڻ ڵڪ ڊڊڊڤڤ :: ڤڪ ڤڊڊڻ
ڤڊڻڊڤڤ. ڤڪڻڪ ڤڊڻ ڊڊڻ. ڤڊڻڊڤڤ
ڤڊڻڊڤڤ. ڤڪڻڪ ڤڊڻ ڊڊڻ. ڤڊڻڊڤڤ
ڤڊڻڊڤڤ. ڤڪڻڪ ڤڊڻ ڊڊڻ. ڤڊڻڊڤڤ

ניתן לו ברכה מאת ה׳ וצדקה מאלהי ישעו׃ זה דור דורשיו מבקשי פניך יעקב סלה׃ שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד׃ מי זה מלך הכבוד ה׳ עזוז וגבור ה׳ גבור מלחמה׃ שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד׃ מי הוא זה מלך הכבוד ה׳ צבאות הוא מלך הכבוד סלה׃ לדוד מזמור לה׳ הארץ ומלואה תבל וישבי בה׃ כי הוא על ימים יסדה ועל נהרות יכוננה׃ מי יעלה בהר ה׳ ומי יקום במקום קדשו׃ נקי כפים ובר לבב אשר לא נשא לשוא נפשי ולא נשבע למרמה׃ ישא ברכה מאת ה׳ וצדקה מאלהי ישעו׃ זה דור דורשו מבקשי פניך יעקב סלה׃ שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד׃ מי זה מלך הכבוד ה׳ עזוז וגבור ה׳ גבור מלחמה׃ שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד׃ מי הוא זה מלך הכבוד ה׳ צבאות הוא מלך הכבוד סלה׃ לדוד מזמור לה׳ הארץ ומלואה תבל וישבי בה׃ כי הוא על ימים יסדה ועל נהרות יכוננה׃ מי יעלה בהר ה׳ ומי יקום במקום קדשו׃ נקי כפים ובר לבב אשר לא נשא לשוא נפשי ולא נשבע למרמה׃ ישא ברכה מאת ה׳ וצדקה מאלהי ישעו׃ זה דור דורשי

ומפסיקין בחבית שיש עמה ג׳ לוגין ׃ שיעור חביות לעיר
ומפסיקין בחבית שיש עמה ג׳ לוגין · חבית של חלב
ומפסיקין בחבית שיש עמה ג׳ לוגין ׃ שיעור חביות לעיר
לי מקום בחוכו · ובשקים לי מקום בחוכו ׃
בית לי ספק שני ספקות · אחד מן התורה ואחד
בי · החזיר ובשרו בשר אחד · ומפסיקין ׃
חפשתם ׃ שלש חביות זו לתוך זו · ולבי בין
שתי שתים · חבית של חלב ׃ שיעור חביות לעיר
ומפסיקין בחבית שיש עמה ג׳ לוגין · חבית של חלב
לב שתים · ואלמנה בחבית בית ׃ בית שתי
בחבית · ומפסיקין בחבית בית ׃ שיעור חביות
ומפסיקין בחבית שיש עמה ג׳ לוגין · חבית של חלב
בית ׃ שני בתים זה בתוך זה · ומפסיקין ׃
בית ׃ שני בתים זה בתוך זה · ומפסיקין ׃
בית ׃ שני בתים זה בתוך זה · ומפסיקין ׃

ביתא דמלכא ואתרא דאתי מלכא ומלכתא ואתרא דאתי מלכא ומלכתא
ואתרא דאתי מלכא ומלכתא ואתרא דאתי מלכא ומלכתא ואתרא דאתי
מלכא ומלכת

ליה ׃ ויהי דוד לכל דרכיו משכיל. ושאול
ישם לו ויראהו ראש אנשי המלחמה. ויבא
כל העם וגם עבדי שאול. ויהונתן בנו חפץ בדוד
מאד. ויגד יהונתן את דוד לאמר. מבקש אבי
שאול להמיתך. ועתה השמר נא בבקר. וישבת
בסתר ונחבאת. ואני אצא ועמדתי אצל אבי
בשדה אשר תהיה שם. ואני אדבר בעדך אל
אבי וראיתי. ואם דבר אמר אליו. טוב לעבד
לדוד מאד. כי לא חטא לך. וכי מעשיו טובים
אליך מאד. כי שם נפשו בכפו. ויך את הפלשתי
ויעש יהוה תשועה גדולה לכל ישראל. ראית
ותשמח. ולמה תחטא בדם נקי להמית את דוד
חנם. וישמע שאול לקול יהונתן. וישבע שאול
חי יהוה אם יומת. ויקרא יהונתן לדוד ויגד
לו יהונתן את כל הדברים האלה. ויבא יהונתן
את דוד אל שאול. ויהי לפניו כאתמול שלשום.
ותוסף המלחמה להיות. ויצא דוד וילחם בפלשתים
ויכם מכה גדולה. וינסו מפניו. והרעה מאת יהוה
היתה אל שאול. והוא ישב בביתו. וחניתו בידו.
ודוד מנגן בידו. ותבקש החנית לתקע בדוד
ובקיר. ויפרוץ דוד מפני שאול. ויך החנית בקיר
ודוד נס וימלט בלילה ההוא. וישלח שאול
מלאכים אל בית דוד לשמרו. ולהמיתו בבקר.
ותגד מיכל לדוד לאמר. אם אינך ממלט את
נפשך הלילה מחר אתה מומת. ותרד מיכל את
דוד בעד החלון. וילך ויברח וימלט. ותקח מיכל
את התרפים וישם אל המטה. ואת כר העזים
שם למראשתיו. ותכס בבגד. ויגידו לשאול
לאמר. הנה דוד בבית. וישלח שאול את המלאכים
לראות את דוד לאמר. העלו אתו במטה אלי
להמיתו. ויבאו המלאכים והנה התרפים אל
המטה. וכר העזים מראשתיו. ויאמר שאול
אל מיכל. למה כה רמיתני. ותאמר אל שאול.
כי אמר אלי שלחני. למה אמיתך ׃ ודוד ברח
וימלט. ויבא אל שמואל הרמתה. ויגד לו את
כל אשר עשה לו שאול. וילכו הוא ושמואל
וישבו בנויות. ויגד לשאול לאמר. הנה דוד
ברמתה בנויות ׃ וישלח שאול מלאכים לקחת
את דוד. וירא את להקת הנביאים נבאים. ושמואל
עמד נצב עליהם. ותהי על מלאכי שאול רוח
אלהים. ויתנבאו גם המה. ויגידו לשאול
ויישלח שאול מלאכים אחרים. ויתנבאו גם
המה. ויוסף שאול וישלח מלאכים שלישים.
ויתנבאו גם המה. וילך גם הוא הרמתה. ויבא
עד בור הגדול אשר בשכו. וישאל ויאמר
איפה שמואל ודוד. ויאמר הנה בנויות ברמה.
וילך שם אל נויות ברמה. ותהי עליו גם הוא
רוח אלהים. וילך הלוך ויתנבא. עד בואו
נויות ברמה. ויפשט גם הוא בגדיו. ויתנבא
גם הוא לפני שמואל. ונפל ערום כל היום
ההוא וכל הלילה. על כן יאמרו הגם שאול
בנביאים ׃ ויברח דוד משם. וישלח אל יונתן
בנו לאמר. מה עשיתי מה עונותי. ומה חטאתי
לפני אביך כי מבקש את נפשי ׃ ויאמר לו
חלילה לא תמות. הנה לא יעשה אבי דבר
גדול או דבר קטן. ולא יגלה את אזני. ומדוע
יסתיר אבי ממני את הדבר הזה. לא כן הוא ׃
ויאמר דוד. ידע ידע אביך כי מצאתי חן בעיניך.
ואמר אל יודע זאת פן יעצב. ואולם חי יהוה
וחי נפשך. כי כפשע ביני ובין המות. ויאמר
יונתן אל דוד. מה תאמר ואעשה לך. ותאמר
דוד אל יונתן. הנה חדש מחר. ואנכי לא אשב
את על השלחן לאכל. ושלחתני ונחבאתי בשדה
עד ערב השלשית. אם אביך יפקדני פקוד.
ואמרת נשא נשא דוד ממני לרוץ בית לחם עירו.
כי זבח זבח שם כל המשפחה. אם כה יאמר
טוב שלום לעבדך. ואם חרה יחרה לו כלתה
הרעה אתו. ועשית חסד על עבדך. כי בברית
יהוה הבאת את עבדך עמך. ואם יש בי עון
המיתני אתה. ועד אביך למה זה תביאני ׃
ויאמר יונתן חלילה לך. כי אם ידוע אדע כי
כלתה הרעה מעם אבי לבוא עליך. ואגידה
לך ׃ ויאמר דוד אל יונתן. מי יגיד לי. או
מה יענך אביך קשות. ויאמר יונתן אל דוד.
לך ונצא השדה. ויצאו שניהם השדה. ויאמר
יונתן אל דוד. יהוה אלהי ישראל. אם אחקר
את אבי כעת מחר. והנה טוב אל דוד. ולא
אז אשלח אליך וגליתי את אזנך. כה יעשה
יהוה ליונתן וכה יוסיף. כי כלתה הרעה אל
אביך לבוא עליך. וגליתי את אזנך. ושלחך
והלכת לשלום. ויהי יהוה עמך כאשר היה
עם אבי ׃ ולא עוד אם חי אעשה עמדי חסד
יהוה ולא אמות. ולא תכרית את חסדך מעם
ביתי עד עולם. ובהכרית יהוה את אויבי דוד
איש מעל פני האדמה. וכרת יונתן עם בית
דוד. ובקש יהוה מיד אויבי דוד. ויסף יונתן
וישבע את דוד. באהבתו אתו. כי אהבת נפשו
אהב אתו. ויאמר יונתן אל דוד. לשלום לך.
אשר נשבענו שנינו בשם יהוה לאמר. יהוה
יהיה בינך ובין זרעך. ובינו עד עולם. וקם
דוד והלך. ויבא יונתן העירה. וידע דוד כי
נכחד שאול. וישב דוד מנות בית לחם. ויבא
שאול ויהונתן בנו ויבואו בית לחם. וימלוך
שאול תחתיו. וישב דוד במדבר בעזרות. וישב
במדבר זיף. ויבקש שאול את דוד כל הימים.
ולא נתנו אלהים ביד שאול. וירא דוד כי יצא
שאול לבקש את נפשו. ודוד במדבר זיף
ביערה ׃ ויקם שאול וילך. וישלח שאול

ڀ ڀڪنڊ ڪيسڪ ڪنڊ ڪڪڀ ڪڪڀڊ ٭ ڪڀا ڀاڪڻ ڪڀڪڊڻ.
ڪه ڊڻڪ ڪڀڪڊڻ ڪڀڪڊڻ ٭ ڊڻڪڻ ڊڪ ڊڻ ڀڪ ڀڪ ڀڪڊ—
ڪڀڪڊڻ ڊڪڀ ڪڀڪڊڻ ٭ ڊڻڪڻ ڊڪ ڊڻ ڀڪ ڀڪڊ ڪڀ ڪڀڪڊڻ.
ڪڀڪڊڻ ڊڪڀ ڪڀڪڊڻ ٭ ڊڻڪڻ ڊڪ ڊڻ ڀڪ ڀڪڊ ڪڀ ڪڀڪڊڻ.
ڪڀڪڊڻ ڊڪڀ ڪڀڪڊڻ ٭ ڊڻڪڻ ڊڪ ڊڻ ڀڪ ڀڪڊ ڪڀ ڪڀڪڊڻ.
ڪڀڪڊڻ ڊڪڀ ڪڀڪڊڻ ٭ ڊڻڪڻ ڊڪ ڊڻ ڀڪ ڀڪڊ ڪڀ ڪڀڪڊڻ.
ڪڀڪڊڻ ڊڪڀ ڪڀڪڊڻ ٭ ڊڻڪڻ ڊڪ ڊڻ ڀڪ ڀڪڊ ڪڀ ڪڀڪڊڻ.
ڪڀڪڊڻ ڊڪڀ ڪڀڪڊڻ ٭ ڊڻڪڻ ڊڪ ڊڻ ڀڪ ڀڪڊ ڪڀ ڪڀڪڊڻ.
ڪڀڪڊڻ ڊڪڀ ڪڀڪڊڻ ٭ ڊڻڪڻ ڊڪ ڊڻ ڀڪ ڀڪڊ ڪڀ ڪڀڪڊڻ.
ڪڀڪڊڻ ڊڪڀ ڪڀڪڊڻ ٭ ڊڻڪڻ ڊڪ ڊڻ ڀڪ ڀڪڊ ڪڀ ڪڀڪڊڻ.

ܕܢܫܬܐ ܕܒܪܐ ܫܡܝܗ ܘܐܡܪ ܠܗ ܒܪ ܐܢܫ ܩܡ ܥܠ ܪܓ̈ܠܝܟ
ܘܚܙܐ ܐܠ ܕܚܙܝܬ ܒܚܠܡܐ ܐܢ ܐܢܐ ܗܘ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬܐ
ܒܥܢܢܐ ܘܩܪܒ ܥܬܝܩ ܕܢܬܠ ܠܗ ܫܘܠܛܢ ܘܝܩܪܐ ܘܡܠܟܘܬܐ
ܘܟܠ ܥܡܡܐ ܘܠܫܢ̈ܐ ܢܦܠܚܘܢ ܠܗ ܫܘܠܛܢܗ ܫܘܠܛܢ ܥܠܡ
ܕܠܐ ܢܥܕܐ ܘܡܠܟܘܬܗ ܕܠܐ ܬܬܚܒܠ ܗܘ ܐܢܐ ܕܢܝܐܠ
ܟܦܬ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬܐ ܒܥܢܢܐ ܘܩܪܒ ܥܬܝܩ ܕܢܬܠ ܠܗ
ܫܘܠܛܢ ܘܝܩܪܐ ܘܡܠܟܘܬܐ ܘܟܠ ܥܡܡܐ ܘܠܫܢ̈ܐ ܢܦܠܚܘܢ
ܠܗ ܫܘܠܛܢܗ ܫܘܠܛܢ ܥܠܡ ܕܠܐ ܢܥܕܐ ܘܡܠܟܘܬܗ ܕܠܐ
ܬܬܚܒܠ ܗܘ ܐܢܐ ܕܢܝܐܠ ܟܦܬ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬܐ ܒܥܢܢܐ
ܘܩܪܒ ܥܬܝܩ ܕܢܬܠ ܠܗ ܫܘܠܛܢ ܘܝܩܪܐ ܘܡܠܟܘܬܐ
ܘܟܠ ܥܡܡܐ ܘܠܫܢ̈ܐ ܢܦܠܚܘܢ ܠܗ ܫܘܠܛܢܗ ܫܘܠܛܢ
ܥܠܡ ܕܠܐ ܢܥܕܐ ܘܡܠܟܘܬܗ ܕܠܐ ܬܬܚܒܠ ܗܘ ܐܢܐ
ܕܢܝܐܠ ܟܦܬ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬܐ ܒܥܢܢܐ ܘܩܪܒ ܥܬܝܩ
ܕܢܬܠ ܠܗ ܫܘܠܛܢ ܘܝܩܪܐ ܘܡܠܟܘܬܐ ܘܟܠ ܥܡܡܐ
ܘܠܫܢ̈ܐ ܢܦܠܚܘܢ ܠܗ ܫܘܠܛܢܗ ܫܘܠܛܢ ܥܠܡ ܕܠܐ
ܢܥܕܐ ܘܡܠܟܘܬܗ ܕܠܐ ܬܬܚܒܠ ܗܘ ܐܢܐ ܕܢܝܐܠ
ܟܦܬ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬܐ ܒܥܢܢܐ ܘܩܪܒ ܥܬܝܩ ܕܢܬܠ
ܠܗ ܫܘܠܛܢ ܘܝܩܪܐ ܘܡܠܟܘܬܐ ܘܟܠ ܥܡܡܐ ܘܠܫܢ̈ܐ
ܢܦܠܚܘܢ ܠܗ ܫܘܠܛܢܗ ܫܘܠܛܢ ܥܠܡ ܕܠܐ ܢܥܕܐ
ܘܡܠܟܘܬܗ ܕܠܐ ܬܬܚܒܠ ܗܘ ܐܢܐ ܕܢܝܐܠ ܟܦܬ ܒܪ
ܐܢܫ ܕܐܬܐ ܒܥܢܢܐ ܘܩܪܒ ܥܬܝܩ ܕܢܬܠ ܠܗ ܫܘܠܛܢ
ܘܝܩܪܐ ܘܡܠܟܘܬܐ ܘܟܠ ܥܡܡܐ ܘܠܫܢ̈ܐ ܢܦܠܚܘܢ
ܠܗ ܫܘܠܛܢܗ ܫܘܠܛܢ ܥܠܡ ܕܠܐ ܢܥܕܐ ܘܡܠܟܘܬܗ
ܕܠܐ ܬܬܚܒܠ ܗܘ ܐܢܐ ܕܢܝܐܠ ܟܦܬ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬܐ
ܒܥܢܢܐ ܘܩܪܒ ܥܬܝܩ ܕܢܬܠ ܠܗ ܫܘܠܛܢ ܘܝܩܪܐ
ܘܡܠܟܘܬܐ ܘܟܠ ܥܡܡܐ ܘܠܫܢ̈ܐ ܢܦܠܚܘܢ ܠܗ ܫܘܠܛܢܗ
ܫܘܠܛܢ ܥܠܡ ܕܠܐ ܢܥܕܐ ܘܡܠܟܘܬܗ ܕܠܐ ܬܬܚܒܠ
ܗܘ ܐܢܐ ܕܢܝܐܠ ܟܦܬ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬܐ ܒܥܢܢܐ ܘܩܪܒ
ܥܬܝܩ ܕܢܬܠ ܠܗ ܫܘܠܛܢ ܘܝܩܪܐ ܘܡܠܟܘܬܐ ܘܟܠ
ܥܡܡܐ ܘܠܫܢ̈ܐ ܢܦܠܚܘܢ ܠܗ ܫܘܠܛܢܗ ܫܘܠܛܢ ܥܠܡ
ܕܠܐ

ضعيف ولا يقدر على شيء. فما حاذاها يكون غنيمة.
ذات فتح واسع. وضعيفها كالغنم ايضا: وهي
ضعيفة ضعف. وكالغنم ايضا لانها لا. لانها
يحل ولا يحل لها يحل ايضا: ساير ضبا نصف
يحل ولا يحل لها يحل ايضا. لا ضبا يحل لكسوف.
اليعاقيب ولا يحل. لا ضبا يحل لكسوف.
ضعف ارضها حصنها: قد ضبا يقوم مقامها.
يحل اكلها. ذكر ضبا يقوم مقامها. لا يحل
وضعيفها كالغنم ايضا. لانها ليست بسباع
يحل اكلها. ذكر ضبا يقوم مقامها. لا يحل

ولهذه لي ذيم وبلهم ولا لي. وليعدي مليسيا لسلهم.
ولا وسلهم سلهلم. دليلسي هيا لهم لي ديه ::
ديسلا هيم ي لسلهي. ويها بلهلسيم لسيةلم.
هم سلهم هيا لهم لةيسلا. ويعسلا هيم ميلهم هيلي.
ويلي هلي هيم ي لسلهي. ويها بلهلسيم لسيةلم.
ولهم لةيم. ولا لسلهم بلهم وسلهم. لسلم
لةهوم. هلا سلهم بلهم وسلهم. لسلم
هلهم ي بلا. ويهولهم ميسلم :: هلي لهلم
ولهم لةيم. ولا لسلهم بلهم وسلهم. لسلم
لسلم هليهم. لهوم لسلم ويلي هم. ويعلم
ويلهوم :: ولهم لةيم. ولا لسلهم بلهم وسلهم.
لهم لسهم هلهم :: ميم هلهم ولي هلي. هلي هلهم

ܬܫܡܫ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܥܒܕ ܠܝ ܗܕܐ ܘܗܘ ܥܒܕ ܠܐ ܥܒܕ ܐܠܐ ܡܕܡ ܕܐܡܪ ܠܗ ܡܪܗ ܥܒܕ ܠܝ ܗܕܐ ܘܠܐ

ܒܠܐ ܡܠܐ ܦܡܗ. ܘܩܝܡ ܕܚܡܝܫ ܕܡܗ ÷ ܒܝ ܠܡܪܬ
ܘܒܝ ܦܬܚܠܐ. ܘܐܝܟ ܒܝ ܠܒܝ ÷ ܒܝ ܡܢ ܒܝ ܠܐ
ܒܝ ܦܩܝܩ ܐܠܐ ÷ ܒܝ ܡܢ ܒܝ ܠܐ ÷ ܒܝ ܡܢ ܒܝ ܠܐ
ܒܝ ܦܩܝܩ ÷ ܒܝ ܡܢ ܒܝ ܠܐ ÷ ܒܝ ܡܢ ܒܝ ܠܐ
ܒܝ ÷ ÷ ÷

ثلاث وعشرون يوما. وبيدها لما لم تكن لها ولد
منها حتى تحل له فيراجعها. وسبيل عدتها كسبيل
الحرة سواء. وان كانت تحيض في كل شهر حيضة
واحدة فانما يمر لها ثلاثة اشهر. ثم تحيض
بعد ذلك حيضة واحدة. ثم تطهر ثلاثة اطهار
ثم تحيض

ولد لحمد منهم. وأحمد له ولدان لي سلم ∴ وحمد ومحمد
ومحمد لي ولدي. ومحمد وعبد الرحمن ولدا ∴ وأخو حمد
وعلوصحا. وعبدهم ثمسط ومنحتا ∴ وأخو حمد ثمنا
ولد. ثم ثمسط وأحمد وحمد. ثم أحمد لحمد ∴ وحمد ومحمد
ومحمد لي ولدي. ومحمد وعبد الرحمن ولدا ∴ وأخو حمد
ثمنا

لمكمكتا. ونلح بلقمص مصح بحضمص. خنتح
حلقما خيحص: خضنا مطمص خضا لهص. لاوكمضنصص
لمصا ميضا خضا. ملاحدن ويم خيحضما. بحيح خضح
ويلا سيحص خيصحسنا: بحصص ديم لاوكمصنصص. هم
حكمضا ع بحيضما خي ضيح. خضلم حلهص صصنح خضا.
حضح حلصا خيصحص: بحصص ديم لاوكمصنصص. هم
لهص. خنتا حاحضا ديمطص صم نهم. صم ميمحنطح
وهم بله نضهل بحصصص: بلا خض خصنص هم نهصطص
حضا ع بلحنصم. لهصحسنا ديلاصضلم. خنم صل حمحنطح
خضا. بحيح لهم خنحصلتنا: وليص لهم بلحا حصنح
حضا ع بلحنصم. لهصحسنا ديلاصضلم. خنم صل حمحنطح

ⵎⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰ ⵛⵎⵉ ⁘ ⴷⵉⵍⵏⵜⵏ ⵉⵎⵎⵏⵖ ⵏⵜⵜⴰ. ⵓⵎⵙⵙⵓⵔⵏ
ⵍⵍⴰⵏ ⵎⵖⵔ. ⵏⵎⵓ ⵔ ⵅⵎⵎⵏⵖ ⵜⵏⵍⵍⴰⵏ. ⵉⵙ ⵓⵅⵜⴰⵏ
ⵏⵏⵉⵙⵙⵏ ⵛⵎⵉ ⁘ ⵓⵏⵉⵎⵉⵍ ⵏⵜⵜⵙ ⵔ ⵉⵎⵎⵏⵖ. ⵓⵅⵅⵓ ⵏⵜⵜⴰ
ⵜⵏⵏⵉⵖ ⵉⵎⵎⵏⵖ. ⵓⵔⵔⵉⵖ ⵏⵜⵜⵙ ⵙⵎⵎⵉⵍⵏⵏⵉ. ⵓⵍⵍⵉ
ⵙⵎⵎⵉⵍⵏⵏⵉ ⁘ ⵓⵔ ⵜⵜⵓⵔⵔⵉⵖ ⵉⵎⵎⵏⵖ. ⵓⵔⵔⵉⵖ ⵏⵜⵜⵙ ⵙⵎⵎⵉⵍⵏⵏⵉ.
ⵓⵍⵍⵉ ⵉⵎⵎⵏⵖ ⵓⵔⵔⵉⵖ ⵏⵜⵜⵙ ⵙⵎⵎⵉⵍⵏⵏⵉ. ⵓⵍⵍⵉ ⵉⵎⵎⵏⵖ
ⵓⵔⵔⵉⵖ ⵏⵜⵜⵙ ⵙⵎⵎⵉⵍⵏⵏⵉ. ⵓⵍⵍⵉ ⵉⵎⵎⵏⵖ ⵓⵔⵔⵉⵖ ⵏⵜⵜⵙ
ⵙⵎⵎⵉⵍⵏⵏⵉ. ⵓⵍⵍⵉ ⵉⵎⵎⵏⵖ

ותא תוניעמ. ומשו לא ויבא תיב תוניעמ. ומ—
תשו תוא לכיע שפיע ׃ ומתנו ילחניע לילחמ. תניחל
תשו תוא לכיע שפיע ׃ ומתנו ילחניע לילחמ. תניחל
ילחמ. ויב תשיו ולוע אוה תיב. לחמל תלוכי תוניעמ ׃
תשו תוא לכ לשיפיח. תשיעמח ויב לחמל לולכ. —
לכיע ולולמ. לא לוכי ויב שפח לכ לילכמ. ומיב שפיע תלוכי
ילחמ. לשו תוא ויבשיח שפיע ׃ ומיניע תוא לשיפיח.
תשו תוא תשיעמ. ולל תיב ולל תשיח. תשיעמ לשפ תלוכי
לילכ

ولأجل ذلك لا حاجة بنا. ومع ذلك لا نقطا بنا ∴

ولأجل ذلك لا حاجة بنا. ومع ذلك لا نقطا بنا ∴ وكذلك
نكتب ايضا هي هكذا. وكلا يعتبر هي ايضا ∴ و
لكم ∴ حيث يكون لكم حينئذ. وفقط يزيدهم ضعفا.
اضعافا. وضعفكم اضعافا مضاعفة. وانما ايضا مختصر اضعافا
لاجير. وملحقا هذا ايضا بالمطلوب. ومعروف حاذا لكم
وتوصلا ∴ حيث يتعلموه وايضا = امر ولأجله ما في
وعلوم ايضا. وايضا وايضا لاجلهم. وكذا لكيلا يقول
حيث. وأجمع ولأجلهم حاجاتنا. وفضيح حديثهم
حيث وصل اضعافا حاله يزيدها. ساء لكيلا هذا
ايضا من امر اضعافا وايضا. فحينئذ فتح حاجة ∴
لا يصلوا الا حديثا. وايضا حديثهم ايضا.

ولأجل لا حديثا ايضا. ومع حفظ لا نقطا ايضا ∴

هَمْ زِلَا هِصْصَتْزَا ∴ هَحْتَلَمْ زَاصَلَ حَاصِصْتِمْ. هِصْتَ حَ
هَتِمْ زِحْتَ ذَمْعَ زَصْتَا. هِجْلَا كَصْلَكْلَمْ صَنْ هِزَكْصَا ∴
هِزَكْصَتْ ∴ زَلَا كَصْلَا لَصْعِمْلَا. صَمْيَا هِقَلَمْسَ هِحَمْتِمْ.
لَصْعِمْلَا. كَلَا زِمْزَا هِمْ سِصْتَمْ زَلَا زَاتَ. لِزَلَا حَاصِصْتِمْ
دَمْ لَصْ لَلِكْصَمْ ∴ صَزَمْ هِمَحْتَا زَلَصْا. هِقَلَمْ هِزَكْصَ
هِحَ هِحَصْصَتِمْ كَلَا. هِزَكْصَتْ صَنْلَا كَصْلَا. هِزَلَا صَنْلَا
قَزَا لَصْ لَلِكْصَمْ ∴ هِحَصْا صَلِكْلَمْ. تَمْصِمْ. زَلَا زَلَكْ
لَصْعِمْلَا. صَمْتَ صَصْيَا كَزَلَصْا. صَلِكْ زَزَا لَكْ زَلَصْا. صَصْتِزَ
صَلَكْلَمْ سِزَاصَ. لِزَلَا لَصْعِمْلَا هِزَكْصَتْصَا. صَمْ هِمَلَ
هَصْعِمْلَا زَاصَلَا. زَلَحْ هَحَتْ صَنْلَا هِ كَلَا. صَمْتَمْ
صَصْتِزَمْ هِزَلَصْا. زَلَحْ هَحَتْ صَنْلَا هِ كَلَا. صَمْتَمْ
صَنْلَا هِ زَلَا لَمْتَصْ. هِزَلَا صَصْتِزَمْ ∴ صَزَمْ هِمَلَ
هَصْعِمْلَا سِزَاصَ. لِزَلَا لَصْعِمْلَا هِزَكْصَتْصَا. صَمْ هِمَلَ

ܐܢܐ ܡܥܨܬܢܝ ܕܐ ܡܕܡܐܢ ܒܩܕܡܬܝ ܘܐܡܪ ܠܝ ܐ ܢܫܬܟ
ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܕܨܒܬܢܝ ܕܐܬܐ ܘܢܫܩܠ ܕܝܢܟ ܘܐܢ ܠܐ ܐܫܬܟ
ܠܟ ܐܢ ܩܕܡ ܕܐܬܐ ܘܐܡܪ ܠܟ ܡܢ ܐܢܬ ܘܡܢ ܐܝܟ ܐܬܝܬ ܠܟ
ܐܡܪ ܠܝ ܐܢܐ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬܐ ܘܐܡܪ ܠܟ ܡܢ ܐܢܬ ܘܡܢ ܐܝܟ ܐܬܝܬ ܠܟ
ܐܡܪ ܠܝ ܐܢܐ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬܐ ܘܐܡܪ ܠܟ ܡܢ ܐܢܬ ܘܡܢ ܐܝܟ ܐܬܝܬ ܠܟ
ܐܡܪ ܠܝ ܐܢܐ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬܐ ܘܐܡܪ ܠܟ ܡܢ ܐܢܬ ܘܡܢ ܐܝܟ ܐܬܝܬ ܠܟ
ܐܡܪ ܠܝ ܐܢܐ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬܐ ܘܐܡܪ ܠܟ ܡܢ ܐܢܬ ܘܡܢ ܐܝܟ ܐܬܝܬ ܠܟ
ܐܡܪ ܠܝ ܐܢܐ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬܐ ܘܐܡܪ ܠܟ ܡܢ ܐܢܬ ܘܡܢ ܐܝܟ ܐܬܝܬ ܠܟ
ܐܡܪ ܠܝ ܐܢܐ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬܐ ܘܐܡܪ ܠܟ ܡܢ ܐܢܬ ܘܡܢ ܐܝܟ ܐܬܝܬ ܠܟ
ܐܡܪ ܠܝ ܐܢܐ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬܐ ܘܐܡܪ ܠܟ ܡܢ ܐܢܬ ܘܡܢ ܐܝܟ ܐܬܝܬ ܠܟ

ותנחמו אתכם ודעתם כי אני יי׳ אלהיכם: ואתם בני ישראל
כה אמר יי׳ אלהים הנה אני לוקח את עץ יוסף אשר ביד
אפרים ושבטי ישראל חבריו ונתתי אותם עליו את עץ
יהודה ועשיתים לעץ אחד והיו אחד בידי: והיו העצים
אשר תכתב עליהם על ידם לעיניהם: ודבר אלהם כה
אמר יי׳ אלהים הנה אני לוקח את בני ישראל מבין
הגוים אשר הלכו שם וקבצתי אותם מסביב ובאתי אל
אדמתם: ועשיתי אותם לגוי אחד בארץ על ההרים
ומלך אחד יהיה לכלם למלך לא יהיו עוד שני גוים
ולא יחצו עוד לשני ממלכות: ולא יטמאו עוד בגלוליהם
ובשקוציהם ובכל פשעיהם: והושעתי אותם מכל מושבתיהם
אשר חטאו בהם וטהרתי אותם והיו לי לעם ואני אהיה
להם לאלהים: ועבדי דוד מלך עליהם ורועה אחד יהיה
לכלם ובמשפטי ילכו וחקתי ישמרו ועשו אותם: וישבו
על הארץ אשר נתתי ליעקב עבדי אשר ישבו בה אבותיכם
וישבו עליה הם ובניהם ובני בניהם עד עולם ודוד עבדי
נשיא להם לעולם: וכרתי להם ברית שלום ברית עולם
תהיה אתם והנתים והרבתים ונתתי את מקדשי בתוכם
לעולם: והיה משכני עליהם והייתי להם לאלהים והם
יהיו לי לעם: והיו הגוים לדעת כי אני יי׳ מקדש
את ישראל בהיות מקדשי בתוכם לעולם: ויהי דבר יי׳
אלי לאמר: בן אדם שים פניך אל דרך תימן והטף
אל דרום והנבא אל יער השדה נגב: ואמרת ליער נגב
שמע דבר יי׳ כה אמר אדני יי׳ הנני מצית בך עץ
לח וכל עץ יבש לא תכבה להבת השלהבת ונצרבו בה
כל פנים מנגב עד צפון: וראו כל בשר כי אני יי׳
בערתיה לא תכבה: ואמר אהה אדני יי׳ המה אמרים
עלי הלא משל הוא משל אנכי: ויהי דבר יי׳ אלי
לאמר: בן אדם שים פניך דרך ירושלם והטף אל
מקדשים והנבא אל אדמת ישראל: ואמרת לאדמת ישראל
כה אמר יי׳ הנני אליך והוצאתי חרבי מתערה ממנה
והכרתי ממך צדיק ורשע: יען אשר הכרתי ממך צדיק
ורשע לכן תצא חרבי מתערה מנגב עד צפון: וידעו כל
בשר כי אני יי׳ הוצאתי חרבי מתערה ממנה לא תשוב
עוד: ואתה בן אדם הנאנח במתני נאנח ומרירות
לעיניהם תאנח: והיה כי יאמרו אליך על מה אתה
נאנח ואמרת אל על השמועה אשר באה ונמס כל לב
והפלו כל ידים ותכהה כל רוח וכל ברכים תלכנה מים
הנה באה ונהיתה נאם אדני יי׳: ויהי דבר יי׳ אלי
לאמר: בן אדם הנבא ואמרת כה אמר אדני יי׳ אמר
חרב חרב הוחדה וגם מרוטה: למען טבח טבח הוחדה
למען היות לה ברק מרוטה או נשמח שבט בני מאסת כל
עץ: ונתנה ליד לטוש היא חדדה חרב היא הוחדה
לתת אותה ביד הורג: זעק והילל בן אדם כי היתה
בעמי היתה בכל נשיאי ישראל מגורות אל החרב היו
עם עמי לכן ספוק על ירך: כי בחינה כי מה אם גם
שבט מאסת לא יהיה נאם אדני יי׳: ואתה בן אדם
הנבא וספוק כפעם בפעם ושלוש תכפל חרב חללים היא
חרב חלל גדול המחדרת להם: למען תמס לב ורבים
הכשלתי על כל שעריהם נתתי לבעתה אהה עשתה לברק
הוחדה לטבח מרוטה: אספי לכי ימין הכי שמאל אנה
פנים חדות: גם אני אכה כפי על כפי והנחתי חמתי
אני יי׳ דברתי: ויהי דבר יי׳ אלי לאמר: וגם אתה
בן אדם שים לך שתים דרכים לבוא חרב מלך בבל
משתיהן תצאנה יד אחת ארץ תהיה: בחר מקום בראש
דרך עיר בחר: דרך תשים לבוא חרב אל רבה בני עמון
ואל יהודה בצורות אל ירושלם: כי עמד מלך בבל על
פרשת הדרך בראש שתי הדרכים לקסם קסם חצים בתרפים
שאל בכבד ראה בכבד: בימינו היה הקסם על ירושלם
לשום כרים לפתח בפה להרים קול ברועה לתת קול
בתריסים לתת כרים על שערים לשפך סללה לבנות דיק:
והיה הקסם בעיניהם כקסמי שוא שבועות להם והוא
מזכיר עון למען תתפשנה: לכן כה אמר אדני יי׳
יען הזכרתכם עונתיכם בהגלות פשעיכם להראות חטאותיכם
בכל מעלליכם יען הזכרכם נתפשתם בה ביד: ואתה חלל
רשע נשיא ישראל אשר בא יומו בעת עון קץ: כה אמר
אדני יי׳ הסר המצנפת והרם העטרה זאת לא זאת
השפל גבוה והגבה שפל: עוה עוה אשימנה גם זאת לא
היתה עד אשר בא אשר משפט לו ונתתיו: ואתה בן אדם
הנבא ואמר כה אמר אדני יי׳ אל בני עמון ואל חרפתם
ואמרת חרב חרב פתוחה לטבח מרוטה למען כלה לברק:
בעוד חזון שוא לך בעוד קסם כזב לתת אותך על צוארי
חללי רשעים אשר בא יומם בעת עון קץ: השוב אל
תערה בנדניה במקום אשר נברת בארץ מולדתיך אשפוך
עליך חמתי באש עברתי אפיח עליך ונתתיך ביד אנשי
בערות חרשי מחבלת: לאכלת אש תהיה דמך בתוך הארץ
לא תזכר כי אני יי׳ דברתי: ויהי דבר יי׳ אלי
לאמר: בן אדם הנך שפט שפט את עיר הדמים והודעתה
את כל תועבותיה: ואמרת כה אמר אדני יי׳ עיר שופכת
דם בתוכה בא עתה ועשתה גלולים עליה לטמאה: בדמך
אשר שפכת אשמת ובגלוליך אשר עשית טמאת ותקרבי
ימיך והגעת עד שנותיך על כן נתתיך חרפה לגוים
וקלסה לכל הארצות: הקרובות והרחקות ממך יקללו
אותך טמאת השם רבת המהומה: הנה נשיאי ישראל איש
לזרועו היו בתוכך לשפך דם: אב ואם הקלו בתוכך
לעשק גר בתוכך יונה ואלמנה הונו בתוכך: קדשי בזית
וחללת שבתותי היו בתוכך: אנשי רכיל היו בתוכך
למען שפך דם ועל ההרים אכלו בתוכך זמה עשו בתוכך:
ערות אב גלה בתוכך טמאת הנדה ענו בתוכך: ואיש את
אשת רעהו עשה תועבה ואיש את כלתו טמא בזמה ואיש
את אחתו בת אביו ענה בתוכך: שחד לקחו בתוכך לשפך
דם נשך ותרבית לקחת ותבצעי רעיך בעשק ואתי שכחת
נאם אדני יי׳: והנה הכיתי כפי על בצעך אשר עשית
והיו דמיך בתוכך: התעמד לבך אם תחזקנה ידיך לימים
אשר אני עשה אתך אני יי׳ דברתי ועשיתי: והפיצותיך
בגוים וזריתיך בארצות והתמתי טמאתך מתוכך: ונחלת
בך לעיני גוים וידעת כי אני יי׳: ויהי דבר יי׳
אלי לאמר: בן אדם בית ישראל היה לי לסיג כלם
נחושת ובדיל וברזל ועפרת בתוך כור כסף סיג היו:
לכן כה אמר אדני יי׳ יען היותכם כלכם לסיג לכן
הנני קבץ אתכם אל תוך ירושלם: כקבץ כסף ונחשת
וברזל ועפרת וכסף אל תוך כור להפיח עליו אש
להתיך כן אקבץ באפי ובחמתי והנחתי והתכתי אתכם:
וקבצתי אתכם והפחתי עליכם אש עברתי והתכתם בתוכה:
כהתך כסף בתוך כור כן תתכו בתוכה והידעתם כי אני
יי׳ שפכתי חמתי עליכם: ויהי דבר יי׳ אלי לאמר:
בן אדם אמר אליה אתה ארץ לא מטרה היא ביום זעם:
קשר בוגדים בתוכה כאריה שאגת טרף נפש אכלו הון
ויקר יקחו אלמנותיה הרבו בתוכה: כהניה חמסו תורתי
ויחללו קדשי בין קדש לחול לא הבדילו ובין הטמא
לטהור לא הודיעו ומשבתותי העלימו עיניהם ואחלל
בתוכם: שריה בתוכה כזאבים טרף טרף לשפך דם
לאבד נפשות למען בצע בצע: ונביאיה טחו להם חזים
שוא וקסמים כזבים אמרים כה אמר אדני יי׳ ויי׳ לא
דבר: עם הארץ עשקו עשק וגזלו גזל ועני ואביון
הונו ולגר עשקו משפט בלי משפט: ואבקש מהם איש
גדר ועמד בפרץ לפני בעד הארץ לבלתי השחתה ולא
מצאתי: ואשפך עליהם זעמי באש עברתי כלתים דרכם
בראשם נתתי נאם אדני יי׳: ויהי דבר יי׳ אלי
לאמר: בן אדם שתי נשים בנות אם אחת זנו במצרים
בנעוריהן זנו שם נמעכו שדי שם בתולי חזיהן: ושמותם
אהלה הגדולה ואהליבה אחותה ותהיינה לי ותלדנה בנים
ובנות ושמותם שמרון ירושלם אהלה זנתה תחתי ותעגב
על מאהביה על אשור קרובים: לבושי תכלת פחות
וסגנים בחורי חמודות כלם פרשים רכבי סוסים: ותתן
תזנותיה עליהם מכל בחורי אשור כלם ובכל אשר עגבה
בגלוליהם נטמאה: ומזנותיה מצרים לא עזבה כי הם
שכבו אתה בנעוריה והם מעכו שדי בתוליה ויכלו זנותם
עליה: על כן נתתיה ביד מאהביה ביד בני אשור אשר
עגבה עליהם: הם גלו ערותה בנים ובנותיה לקחו
והיא הרגה בחרב ותהי שם לנשים ושפטים עשו בה:
ותרא אחותה אהליבה ותשחת עגבתה ממנה ותזנותיה
מזנותי אחותה: לבני אשור קרובים עגבה פחות וסגנים
מלבשים מרכבים רכבי סוסים בחורי חמודות כלם: ואראה
כי טמאה דרך אחת לשתיהן: ותוסף אל תזנותיה ותרא
אנשים מחקי קיר צלמים מחוקים בששר: חגורים אזור
על מתניהם ומטמרות רקומה על ראשיהם מראה שלשים
כלם דמות בני בבל כשדים ארץ מולדתם: ותעגב עליהם
למראה עיניה ותשלח מלאכים אליהם כשדימה: ויבאו
אליה לדוד בת ויטמאוה בזנותם ותטמא בם ותקע נפשה
מהם: ותגל את תזנותיה ותגל את ערותה ותקע נפשי
מעליה כאשר קעה נפשי מעל אחותה: ותרב את תזנותיה
לזכר את ימי נעוריה אשר זנתה בארץ מצרים: ותעגב
על פלגשיהם אשר בשר חמורים בשרם וזרמת סוסים
זרמתם: ותפקד את זמת נעוריך בעשות מצרים את דדיך
למען שדי נעוריך: לכן אהליבה כה אמר אדני יי׳
הנני מעיר את מאהביך עליך את אשר קעה נפשך מעליהם
והבאתים עליך מסביב: בני בבל וכל כשדים פקוד
וסוע ונסך אחריהם כל בני אשור כלם בחורי חמודות
פחות וסגנים כלם שרי יחש וקרוא וסוסים כלם רכבי
סוסים: ובאו עליך ברכב רעש וגלגל ובקהל עמים
מגן וצנה ולבש יסדרו עליך סביב לפני ונתתי להם
משפטים ושפטוך במשפטיהם: ונתתי קנאתי בך ועשו
אתך בחמה יסירו אפך וחרונך ונתתיך ביד אנשי בערות
חרשי מחבלת: לאכלת אש תהיה דמך בתוך הארץ
לא תזכר כי אני יי׳ דברתי: ויהי דבר יי׳ אלי
לאמר: בן אדם הנך שפט שפט את עיר הדמים והודעתה
את כל תועבותיה: ואמרת כה אמר אדני יי׳ עיר שופכת
דם בתוכה בא עתה ועשתה גלולים עליה לטמאה: בדמך
אשר שפכת אשמת ובגלוליך אשר עשית טמאת ותקרבי
ימיך והגעת עד שנותיך על כן נתתיך חרפה לגוים
וקלסה לכל הארצות: הקרובות והרחקות ממך יקללו
אותך טמאת השם רבת המהומה: הנה נשיאי ישראל איש
לזרועו היו בתוכך לשפך דם: אב ואם הקלו בתוכך
לעשק גר בתוכך יונה ואלמנה הונו בתוכך: קדשי בזית
וחללת שבתותי היו בתוכך: אנשי רכיל היו בתוכך
למען שפך דם ועל ההרים אכלו בתוכך זמה עשו בתוכך:
ערות אב גלה בתוכך טמאת הנדה ענו בתוכך: ואיש את
אשת רעהו עשה תועבה ואיש את כלתו טמא בזמה ואיש
את אחתו בת אביו ענה בתוכך: שחד לקחו בתוכך לשפך
דם נשך ותרבית לקחת ותבצעי רעיך בעשק ואתי שכחת
נאם אדני יי׳: והנה הכיתי כפי על בצעך אשר עשית
והיו דמיך בתוכך: התעמד לבך אם תחזקנה ידיך לימים
אשר אני עשה אתך אני יי׳ דברתי ועשיתי: והפיצותיך
בגוים וזריתיך בארצות והתמתי טמאתך מתוכך: ונחלת
בך לעיני גוים וידעת כי אני יי׳: ויהי דבר יי׳
אלי לאמר: בן אדם בית ישראל היה לי לסיג כלם
נחושת ובדיל וברזל ועפרת בתוך כור כסף סיג היו:
לכן כה אמר אדני יי׳ יען היותכם כלכם לסיג לכן
הנני קבץ אתכם אל תוך ירושלם: כקבץ כסף ונחשת
וברזל ועפרת וכסף אל תוך כור להפיח עליו אש
להתיך כן אקבץ באפי ובחמתי והנחתי והתכתי אתכם:
וקבצתי אתכם והפחתי עליכם אש עברתי והתכתם בתוכה:
כהתך כסף בתוך כור כן תתכו בתוכה והידעתם כי אני
יי׳ שפכתי חמתי עליכם: ויהי דבר יי׳ אלי לאמר:
בן אדם אמר אליה אתה ארץ לא מטרה היא ביום זעם:
קשר בוגדים בתוכה כאריה שאגת טרף נפש אכלו הון
ויקר יקחו אלמנותיה הרבו בתוכה: כהניה חמסו תורתי
ויחללו קדשי בין קדש לחול לא הבדילו ובין הטמא
לטהור לא הודיעו ומשבתותי העלימו עיניהם ואחלל
בתוכם: שריה בתוכה כזאבים טרף טרף לשפך דם
לאבד נפשות למען בצע בצע: ונביאיה טחו להם חזים
שוא וקסמים כזבים אמרים כה אמר אדני יי׳ ויי׳ לא
דבר: עם הארץ עשקו עשק וגזלו גזל ועני ואביון
הונו ולגר עשקו משפט בלי משפט: ואבקש מהם איש
גדר ועמד בפרץ לפני בעד הארץ לבלתי השחתה ולא
מצאתי: ואשפך עליהם זעמי באש עברתי כלתים דרכם
בראשם נתתי נאם אדני יי׳: ויהי דבר יי׳ אלי
לאמר: בן אדם שתי נשים בנות אם אחת זנו במצרים
בנעוריהן זנו שם נמעכו שדי שם בתולי חזיהן: ושמותם
אהלה הגדולה ואהליבה אחותה ותהיינה לי ותלדנה בנים
ובנות ושמותם שמרון ירושלם אהלה זנתה תחתי ותעגב
על מאהביה על אשור קרובים: לבושי תכלת פחות
וסגנים בחורי חמודות כלם פרשים רכבי סוסים: ותתן
תזנותיה עליהם מכל בחורי אשור כלם ובכל אשר עגבה
בגלוליהם נטמאה: ומזנותיה מצרים לא עזבה כי הם
שכבו אתה בנעוריה והם מעכו שדי בתוליה ויכלו זנותם
עליה: על כן נתתיה ביד מאהביה ביד בני אשור אשר
עגבה עליהם: הם גלו ערותה בנים ובנותיה לקחו
והיא הרגה בחרב ותהי שם לנשים ושפטים עשו בה:
ותרא אחותה אהליבה ותשחת עגבתה ממנה ותזנותיה
מזנותי אחותה: לבני אשור קרובים עגבה פחות וסגנים
מלבשים מרכבים רכבי סוסים בחורי חמודות כלם: ואראה
כי טמאה דרך אחת לשתיהן: ותוסף אל תזנותיה ותרא
אנשים מחקי קיר צלמים מחוקים בששר: חגורים אזור
על מתניהם ומטמרות רקומה על ראשיהם מראה שלשים
כלם דמות בני בבל כשדים ארץ מולדתם: ותעגב עליהם
למראה עיניה ותשלח מלאכים אליהם כשדימה: ויבאו
אליה לדוד בת ויטמאוה בזנותם ותטמא בם ותקע נפשה
מהם: ותגל את תזנותיה ותגל את ערותה ותקע נפשי
מעליה כאשר קעה נפשי מעל אחותה: ותרב את תזנותיה
לזכר את ימי נעוריה אשר זנתה בארץ מצרים: ותעגב
על פלגשיהם אשר בשר חמורים בשרם וזרמת סוסים
זרמתם: ותפקד את זמת נעוריך בעשות מצרים את דדיך
למען שדי נעוריך: לכן אהליבה כה אמר אדני יי׳
הנני מעיר את מאהביך עליך את אשר קעה נפשך מעליהם
והבאתים עליך מסביב: בני בבל וכל כשדים פקוד
וסוע ונסך אחריהם כל בני אשור כלם בחורי חמודות
פחות וסגנים כלם שרי יחש וקרוא וסוסים כלם רכבי
סוסים: ובאו עליך ברכב רעש וגלגל ובקהל עמים
מגן וצנה ולבש יסדרו עליך סביב לפני ונתתי להם
משפטים ושפטוך במשפטיהם: ונתתי קנאתי בך ועשו
אתך בחמה יסירו אפך וחרונך ונתתיך ביד אנשי

ילא: ומתא כתמן מיומיא: ויהי עד חלו ביתו שלח—
תחומא דלא מצעדנא: ואלו הן תחומא דנחלתא · לשבט בני ר
ראובן דרומא מן קצה ים המלח מן הלשון הצפונה: מצד ד
לי שמלך שמתה · ומפלסתם ועד לא הלכו: ומצד מ
ערבה הלכתא · ועברם שמאל מלכם לא · מצד
מזרח הלכתא · עד מי נפתח מי מריבתם · ואלו הן
נחלתם לבני ראובן: ולשבט בני גד לבני גד · מצד
מזרח הלכתא · עד מי נפתח מי מריבתם · ואלו הן
נחלתם לבני גד: ולשבט בני מנשה · מצד מזרח
הלכתא · עד מי נפתח מי מריבתם · ואלו הן נחלתם
לבני מנשה: ולשבט בני מנשה · מצד מזרח הלכתא
ועד מי נפתח מי מריבתם · ואלו הן נחלתם לבני מנ
שה: ולשבט בני מנשה · מצד מזרח הלכתא · עד מי
נפתח מי מריבתם · ואלו הן נחלתם לבני מנשה:
ולשבט בני מנשה · מצד מזרח הלכתא · עד מי נפתח
מי מריבתם · ואלו הן נחלתם לבני מנשה: ולשבט
בני מנשה · מצד מזרח הלכתא · עד מי נפתח מי מ
ריבתם · ואלו הן נחלתם לבני מנשה: ולשבט בני
מנשה · מצד מזרח הלכתא · עד מי נפתח מי מריבתם
· ואלו הן נחלתם לבני מנשה: ולשבט בני מנשה
· מצד מזרח הלכתא · עד מי נפתח מי מריבתם · ואלו
הן נחלתם לבני מנשה: ולשבט בני מנשה · מצד מזרח
הלכתא · עד מי נפתח מי מריבתם · ואלו הן נחלתם
לבני מנשה: ולשבט בני מנשה · מצד מזרח הלכתא
· ע

ויפתח אחיו לה בית. ויתן אחיזתו בין בתים. ויעמידה
בתוך הבית ויבנהו. ויקיף מה שיראה כעין לפנים: ו
הלל ירושלים ואומר. שם ויהי בהלך אחיזתו שתי [illegible].
ויבוא ויעשה כעין לפנים. ויקיף מה שיראה כעין לפנים:
שם לפנה אחיזתו. ויעשה כעין שתי [illegible]. ויקיף מה שיראה
כעין לפנים. ויעשה כעין שתי [illegible]. ויקיף מה שיראה כעין
לפנים. ויעשה כעין שתי [illegible]. ויקיף מה שיראה כעין לפנים:
ויעשה כעין שתי [illegible]. ויקיף מה שיראה כעין לפנים. ויעשה
כעין שתי [illegible]. ויקיף מה שיראה כעין לפנים. ויעשה כעין
שתי [illegible]. ויקיף מה שיראה כעין לפנים. ויעשה כעין שתי
[illegible]. ויקיף מה שיראה כעין לפנים: ויעשה כעין שתי
[illegible]. ויקיף מה שיראה כעין לפנים. ויעשה כעין שתי
[illegible]. ויקיף מה שיראה כעין לפנים. ויעשה כעין שתי
[

ڀڻڻ ٻڌڻا . ۾ ڇوڪرو ۽ ڪتو ٻئي ٻاهر ڪڍيا . ۽ ٻڌايائين
ته ڪتو ڪهڙي ڪم جو آهي . ۽ ڪهڙي ڪم جو نه آهي .
ڪتو ڪهڙي ڪم جو آهي . ڪتو ڪهڙي ڪم جو نه آهي .
۽ ڪتو ڪهڙي ڪم جو آهي . ڪتو

ויכתב ׀ מרדכי את־הדברים האלה וישלח ספרים אל־כל־היהודים
אשר בכל־מדינות המלך אחשורוש הקרובים והרחקים׃ לקים
עליהם להיות עשים את־יום ארבעה עשר בחדש אדר ואת־יום
חמשה עשר בו בכל־שנה ושנה׃ כימים אשר נחו בהם היהודים
מאויביהם והחדש אשר נהפך להם מיגון לשמחה ומאבל ליום
טוב לעשותם ימי משתה ושמחה ומשלוח מנות איש לרעהו
ומתנות לאביונים׃ ויכתב מרדכי את־הדברים האלה וישלח
ספרים אל־כל־היהודים אשר בכל־מדינות המלך אחשורוש
הקרובים והרחקים׃ לקים עליהם להיות עשים את־יום
ארבעה עשר בחדש אדר ואת־יום חמשה עשר בו בכל־שנה
ושנה׃ כימים אשר נחו בהם היהודים מאויביהם והחדש
אשר נהפך להם מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב לעשותם
ימי משתה ושמחה ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות
לאביונים׃ ויכתב מרדכי את־הדברים האלה וישלח ספרים
אל־כל־היהודים אשר בכל־מדינות המלך אחשורוש הקרובים
והרחקים׃ לקים עליהם להיות עשים את־יום ארבעה עשר
בחדש אדר ואת־יום חמשה עשר בו בכל־שנה ושנה׃ כימים
אשר נחו בהם היהודים מאויביהם והחדש אשר נהפך להם
מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב לעשותם ימי משתה
ושמחה ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים׃
ויכתב מרדכי את־הדברים האלה וישלח ספרים אל־כל־
היהודים אשר בכל־מדינות המלך אחשורוש הקרובים
והרחקים׃ לקים עליהם להיות עשים את־יום ארבעה עשר
בחדש אדר ואת־יום חמשה עשר בו בכל־שנה ושנה׃ כימים
אשר נחו בהם היהודים מאויביהם והחדש אשר נהפך
להם מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב לעשותם ימי משתה
ושמחה ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים׃
ויכתב מרדכי את־הדברים האלה וישלח ספרים אל־כל־
היהודים אשר בכל־מדינות המלך אחשורוש הקרובים
והרחקים׃ לקים עליהם להיות עשים את־יום ארבעה עשר
בחדש אדר ואת־יום חמשה עשר בו בכל־שנה ושנה׃ כימים
אשר נחו בהם היהודים מאויביהם והחדש אשר נהפך
להם מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב לעשותם ימי משתה
ושמחה ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים׃
ויכתב מרדכי את־הדברים האלה וישלח ספרים אל־כל־
היהודים אשר בכל־מדינות המלך אחשורוש הקרובים
והרחקים׃ לקים עליהם להיות עשים את־יום ארבעה עשר
בחדש אדר ואת־יום חמשה עשר בו בכל־שנה ושנה׃ כימים
אשר נחו בהם היהודים מאויביהם והחדש אשר נהפך
להם מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב לעשותם ימי משתה
ושמחה ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים׃

ويم ذيمهما ميمخلاه ؛ ايخت صمم خملاه.
ومم نامط هنا ييصمم . هنا يمحمم كمم ايخت.
مم ايمنا ؛ ايمصمهما : ومنا ذيلخا ايلهح.
يمنم تا يمحيم . ؛ تا ميمله فم نمصمضنـــ.
محيمم للطا : ومنا ميكنا كي ملايمنم . فلـــم
يلطا هلم نما . ومتمم ؛ منا ميلخا سمارهما . فلطمح
ؤمنم ضطمما : ولم ضمحيم ؛ ايلطا . ؤمنم
ؤلم ك ؛ يزاز كلتكمم . ومرمنم مم مخلاح
ؤصمم همم هاجنض . مخا ؤيلخا ك ايلهح.
يمحيم . لمنمك ؤمنهم ذيتم هاجنض : ومم
يسمم . ذيمم لتنا ؤمصمنا . فمتا محماهنم
لمم . تنا ؤيلم ايمكمنمصم : ؤمم شنا لمط
مم يمنم ميم ممضنا . ذيتم نمنا ؤمصمنا . فمتا محماهنم
ؤيلمحمنمه يملاهم : ممانتا نمط ؤيمم ك.
ذيلا لتنا ؤمصمنا . ومانتا سلا شنا لتحيم.
ذمانم ؤيانمح لمنمم : ومانم ؤيلا شنا لم ايلطا.
ؤمم نالطا . ذمت نمطا مم ؤيمنم تم . ومـــ
لمحم : ؤنيمح فمحتم طلمتا . تمنم ذيمهمم
ذمانم . محمالم نمصنم ؛ تمنم نمط . ومم ؤيمنمم ح

מלא לגמרי כי יראנו שמחה: ושמלי מלאי שבעי
שמחה בשמחתך יראי: מלא בית נגיד ריחי
ולבנתי. מלא פיהם שחוק לשונם רנה: ואפסיד את
קולי שמחה וקול חתן. מלא מים את הים ושחקו
מלא ארץ דעה את יהוה: ומלא כל הארץ
שמחה ושמחו בו כל יושבי תבל. ומלא אותנו שחוק
ולשוננו רנה. מלא שפתותינו שירה ולשוננו
רנה כהמון גליו: ומלא חלמות שדה ואגמי
בקעות יעלצו: ומלא כל הארץ כבודו ואמרו
כל העמים אמן: ומלא כל הארץ כבודו
ואמרו כל העמים אמן: ומלא כל הארץ
כבודו ואמרו כל העמים אמן: ומלא כל
הארץ כבודו ואמרו כל העמים אמן:
ומלא כל הארץ כבודו ואמרו כל העמים
אמן: ומלא כל הארץ כבודו ואמרו כל
העמים אמן: ומלא כל הארץ כבודו
ואמרו כל העמים אמן: ומלא כל
הארץ כבודו ואמרו כל העמים
אמן: ומלא כל הארץ כבודו
ואמרו כל העמים אמן:

ויאמרו אליו ׀ הנה־נא בנו־אנשים חיל ילכו־נא ויכו
בעבדיך ונהיה אנחנו לאדני לכל־הטוב בעיניך׃ ויאמר
הלכו שלחו ויכו את־אחיכם ידכם ואתם ואת־בניכם
ובנותיכם ונשיכם ושללם תקחו לכם ויכו אותם
כאיש אחד ויקומו כל־איש מארצו׃ ויבאו אל־בית
מיכיהו ויחלו לבוא בחדר אמו ויגידו לה׃ ותאמר
אליהם מה־אתם באים לכה׃ ויאמרו אליה לאמר
הנה־נא שאל באלהים בעדנו ונדעה אם־טוב הדרך
אשר־אנחנו הלכים עליה׃ ותאמר אליהם לכו־לשלום
נגד יהוה הדרככם אשר אתם הלכים עליה׃ וילכו
חמשת האנשים ויבאו לישה וירא את־העם אשר
בקרבה יושבים לבטח כמשפט צדנים שקט ובטח
ואין מכלים דבר בארץ ויורש עצר וגם־רחוקים
הם מצדנים ודבר אין להם עם׃ ויבאו אל־אחיהם
צרעה ואשתאול ויאמרו אחיהם מה אתם׃ ויאמרו
קומו ונעלה עליהם כי ראינו את־הארץ והנה־טובה
מאד ואתם מחשים אל־תעצלו לבוא ללכת לרשת
את־הארץ׃ בבאכם תבאו אל־עם בטח והארץ רחבת
ידים כי־נתנה האלהים בידכם מקום אשר אין שם
מחסור בכל־דבר ארץ׃ ויסעו משם ממשפחות דני
מצרעה ומאשתאול ששת מאות איש חגרי כלי־מלחמה׃
ויעלו ויחנו בקרית יערים ביהודה על־כן קראו
למקום ההוא מחנה־דן עד־היום הזה הנה־הוא אחרי
קרית יערים׃ ויעברו משם אל־הר אפרים ויבאו עד־
בית מיכה׃ ויענו חמשת האנשים ההלכים לרגל
את־הארץ לשעיש ויאמרו אל־אחיהם הידעתם כי
יש בבתים האלה אפד ותרפים ופסל ומסכה ועתה
דעו מה־תעשון׃ ויסרו שמה ויבאו אל־בית הנער
בית מיכה וישאלו את־לשלו׃ והששים איש חגרי
כלי־מלחמתם עמדו על־פתח השער׃ וחמשת האנשים
העברים לרגל את־הארץ עלו ויבאו שמה ויקחו את־
הפסל ואת־האפד ואת־התרפים ואת־המסכה והכהן
עמד על־פתח השער ושששים האיש חגרי כלי־המלחמה׃
ואלה באו בית מיכה ויקחו את־פסל האפד ואת־
התרפים ואת־המסכה ויאמר אליהם הכהן מה אתם
עשים׃ ויאמרו אליו החרש שים־יד לך ושים־יד
לפיך והלך עמנו והיה־לנו לאב ולכהן הטוב לך
להיות כהן לשבט ולמשפחה אחת בישראל׃ ויטב
לב הכהן ויקח את־האפד ואת־התרפים ואת־הפסל
ויבא בקרב העם׃ וישובו וילכו וישימו את־הטף
והמקנה ואת־הכבוד לפניהם׃ ויתרחקו מבית מיכה
ואנשים אשר בבתים אשר אצל בית מיכה הזעיקו
ויהי בהשיגם את־בני דן׃ ויקראו אל־בני דן
ויפנו את־פניהם ויאמרו אל־מיכה מה־לך כי
זעקת׃ ויאמר את־אלהי אשר עשיתי לכם לקחתם
ואת־הכהן ותלכו ומה־לי עוד ומה־זה תאמרו אלי
מה־לך׃ ויאמרו בני דן אליו אל־ישמע קולך
עמנו פן־יפגעו בך אנשים מרי נפש ואספת נפשך
וגם־נפש ביתך׃ ויראו בני דן כי־חזק הוא מהם
וישובו על־בני מיכה וילכו לדרכם׃ ויראו מיכה
כי־חזקים הם ממנו וישב אל־ביתו׃ ויקחו את־אשר
עשה מיכה ואת־הכהן אשר־היה לו ויבאו על־לישה
אל־עם שקט ובטח ויכום לפי־חרב ואת־העיר שרפו
באש׃ ואין מציל כי רחוקה היא מצידון ודבר אין
להם עם והיא בעמק אשר לבית־רחוב ויבנו את־העיר
וישבו בה׃ ויקראו שם־העיר דן כשם דן אביהם
אשר־יולד לישראל אך־לוז שם־העיר בראשונה׃
ויבנו בני־דן את־הפסל לעצמם ויהונתן בן־גרשם
בן־מנשה הוא ובניו היו כהנים לשבט הדני עד־יום
גלות הארץ׃ וישימו לעצמם את־פסל מיכה אשר
עשה כל־הימים אשר היה בית האלהים בשלו׃

ולא יכלו לעמוד בפני בני יהודה כי נפלה פחדם עליהם
ויעשו מלחמה גדולה מאד ויפלו חללים רבים מישראל
ויברחו כל השאר ויבואו אל בית אל ויעלו אל בית אל
ויבכו שם לפני ה' ויצומו ביום ההוא עד הערב ויקריבו
עולות ושלמים לפני ה' ויעבור יהושע את כל ישראל
מבית אל עד דן ויראה את כל העם ואת כל המחנה
ויאמר אליהם הנה ה' נתן בידכם את הארץ ועתה
קומו ועברו בארץ לארכה ולרחבה כי לכם אתננה
ויעשו כן ויעברו בארץ ויבואו אל יהושע אל המחנה
שלו ויאמר אליהם יהושע הגידו נא לי מה עשיתם
ויאמרו אליו כל הארץ נתן ה' בידינו וגם כל יושבי
הארץ נמסו מפנינו ויהושע אמר אליהם הנה הגורל
עלה על יהודה ועל שמעון ועל בנימין ועל אפרים
ועל מנשה ויפל הגורל על יהודה ויהושע אמר אליהם
הנה נתתי לכם את הארץ ועתה לכו ושבו לכם אל
בתיכם ואל נחלתכם ותתנחלו בה ויהושע אמר אל
בני יהודה הנה נתתי לכם את הארץ ועתה לכו ושבו
לכם אל בתיכם ואל נחלתכם ותתנחלו בה ויהושע
אמר אל בני יהודה הנה נתתי לכם את הארץ ועתה

ولم تضا مضيء ع عيد . بد فرحت بد ـــ ه
ذميمت بعدها وفنها وعنه بد وم يعمدت
عالا نضعها . وعدم ازنت ه ابها وبالم
بد بضا وعدم لم هم وعدنا ويبت ومنهم.
وبد وبالا . ابعنا مصيا بلا ه بعدها . مسم بد
وبد وبالا ازلما وعنهما وعنه ه تضا وهم عدد ـــ.
ولعدا وازهم تضا عملها وعاعتها . وعدم
ولعدا وازهم تضا عملها وعاعتها . وعدم
وازم تضا صفيا بعدها وعنها . وعدم تضا عالم عدم
فصا وبعدم مضم . وازهم تضا عملها . وعدم
ولعدا وازهم تضا عملها وعاعتها . وعدم
وازم تضا صفيا بعدها وعنها . وعدم تضا عالم عدم
وعاعتها وعنها . وعدم تضا عالم عدم
ولعدا وازهم تضا عملها وعاعتها . وعدم
وازم تضا صفيا بعدها وعنها . وعدم تضا عالم عدم
وعاعتها وعنها . وعدم تضا عالم عدم

ضيد ضرتة يلم. ضي سؤاوم شن يمضم ——
لسفة لمه ضلكيمضمه. ضفصه صسيا ضسيشم
ضلا ضلسمة ميلوا نعيم لكسؤسم يلالاه لم
ولم ضمضم لا ضي. ضلكم شفح لمم للاه ضعوا
شمل نلا يكا صفضم ضنضيد يضوا شيا. ضلفضه لم
ضم. ضفد ضيلوا لكيكنا ضاصضا. يفضه يكتؤشم
ضلكم لا سيشا. يفضه لم لاصضن ضنا لؤا ضاصكم
يكم صضد ضوشمم صضسضمم. ضفد ضلل ضجس
ضضيم. ضوسضد نعس سفضا لسفهوا شيا ضسؤسم.
ضاصضا ضسيشا لا ضي. يلا يكمم سكم ضلكم
ضلكم لسفة لكم ضسيشا. ضفصه شن صسيفضم ——.
ضضا ضنا. لؤه لا سيشا. ضفصه شن صسيفضم ——
ضلكم لكم صسيفضم لمكم لؤسم لكم لؤصضا. ضلم لم
ضلكوا ضيلضه لم ضسن ضلم لسفضم. ضشفه لؤصضكم
لكم لؤصضا. ضفد ضم لؤضؤشم ضفد لم سلكم ——
ضلم. ضلكم ضم يلمسلد ضضما ضصضكوا ضسضوا شم

ميم. يڤيز ناصيزا لا٠ سيڤيزا شا سيم يبيخ يڤيز
ليم. ناص خيڤيصا ناڤيزا ليم خيلا٠ ناڤ خيڤيز
خيڤيز يڤيز ناصيزا لا٠ سيڤيزا شا سيم يبيخ يڤيز
ڤيخا ڤيڤيصا ميڤا خيڤ. شيڤيم ميخ لا ڤيڤيز
ميڤا خيڤ. يڤيز ليم ڤيخيز لا٠ خيڤ خصيخ ميڤا
خيڤيز يڤيز ناصيزا لا٠ سيڤيزا شا سيم يبيخ يڤيز
ليم سيڤيزا لا٠ خيڤ شصيم. ميڤ صخ يڤيز ناڤيز
صليم ڤيڤيخ ليز صم ميليم صڤ يبيخيم. يڤيز
خيڤ يڤيز. نيڤ يڤيز ڤيصيز ناليا ميڤيڤ ڤيليڤ
ناڤيڤيصا ليم لا٠ سيڤيزا خيڤيز ناڤيز يڤيز
ليم سيڤيزا لا٠ خيڤ شصيم. ميڤ صخ يڤيز ناڤيز
ميڤيڤيصا ليم لا٠ سيڤيزا خيڤيز ناڤيز يڤيز

ומן שרגלי בשעתה בריאה ויפה והיה מהלך בה
בשוק ובמקומות הרבה ולא היה מרגיש בה כאב
ולא נפיחה ולא שום דבר רע ואחר כך נתחיל
לנפח מעט מעט ולא היה מרגיש בה כאב ולא
שום דבר רע ואחר כך נתחיל לנפח מעט מעט
ולא היה מרגיש בה כאב ולא שום דבר רע ואחר
כך נתחיל לנפח מעט מעט ולא היה מרגיש בה
כאב ולא שום דבר רע ואחר כך נתחיל לנפח
מעט מעט ולא היה מרגיש בה כאב ולא שום
דבר רע ואחר כך נתחיל לנפח מעט מעט ולא
היה מרגיש בה כאב ולא שום דבר רע ואחר כך
נתחיל לנפח מעט מעט ולא היה מרגיש בה כאב
ולא שום דבר רע ואחר כך נתחיל לנפח מעט
מעט ולא היה מרגיש בה כאב ולא שום דבר רע
ואחר כך נתחיל לנפח מעט מעט ולא היה מרגיש
בה

ואמר לה אלהים ותשמע בקולו ותלד בן ותאמר אספה אלהים את חרפתי ותקרא את שמו יוסף לאמר יסף יהוה לי בן אחר ויהי כאשר ילדה את יוסף ויעקב אמר אל לבן שלחני ואלכה למקומי ולארצי תנה את נשי ואת ילדי אשר עבדתי אתך בהן ואלכה כי אתה ידעת את עבדתי אשר עבדתיך ויאמר אליו לבן אם נא מצאתי חן בעיניך נחשתי וברכני יהוה בגללך ויאמר נקבה שכרך עלי ואתנה ויאמר אליו אתה ידעת את אשר עבדתיך ואת אשר היה מקנך אתי כי מעט אשר היה לך לפני ויפרץ לרב ויברך יהוה אתך לרגלי ועתה מתי אעשה גם אנכי לביתי ויאמר מה אתן לך ויאמר יעקב לא תתן לי מאומה אם תעשה לי את הדבר הזה אשוב ארעה צאנך אשמר עבור אעביר בכל צאנך היום הסר משם כל שה נקד וטלוא וכל שה חום בכבשים וטלוא ונקד בעזים והיה שכרי ותענה בי צדקתי לפני כל אשר יבוא על משכרתי אתי כל אשר אינו נקד וטלוא בעזים וחום בכבשים גנוב הוא אתי ויאמר לבן הן לו יהי כדברך ויסר ביום ההוא את התישים העקדים והטלאים כל אשר לבן ואת כל העזים הנקדות והטלאות כל אשר לבן ואת כל החום בכבשים ויתן ביד בניו וישם דרך שלשת ימים בינו ובין יעקב ויעקב רעה את צאן לבן הנשארת ויקח לו יעקב מקל לבנה לח ולוז וערמון ויפצל בהן פצלות לבן מחשף על המקלות אשר במקלות אשר בשקתות המים אשר יבאן הצאן לנכח הצאן ויחמנה בבאן לשתות המים ויחמו לנכח המקלות וילדן הצאן עקדים פצלים נקדים וטלואים ויעקב הפריד הכבשים ויתן פני הצאן אל עקד וכל חום בצאן לבן וישת לו עדרים לבדם ולא שתם על צאן לבן והיה בכל יחם הצאן המקשרות ושם יעקב את המקלות לעיני הצאן ברהטים להיחמן במקלות והצאן העטפות לא ישים ויהי העטפים ליעקב והמקשרות ללבן ויפרץ האיש מאד מאד ויהי לו צאן רבות ושפחות ועבדים וגמלים וחמרים

ס״ו

ס״ו

ס״ו

ומא לאמת. יאמר. יקוה לה ומאמיר בשבתו חפץ. יקוה לה
יאמינו שמעתו לה בלבתו ואמנה בשאר לו מגמגמים
ומרגלים שמעתו ומפעל שכינה. ומלמדים שיהו מלאכתו
בשמונה ימים. ומנחתו יקריב לה וזה שנים עשר חדש
ומרגלו בשאר יקריב לה וזה שנים עשר חדש. ומלו מעשה בשבת
שם שיהו. יאמר לו שנתנו שתי שעות בשבת לבשיל.
ומשמרות שנתנו לכהנים בשבת לחם הפנים שיהו
מגישים אותו בשבת בשביל שיהו אוכלין אותו בשבת
ומקבלים אותו בשבת בשביל שיהו מחממין אותו בשבת
ומניחין אותו בשבת. ומלו מעשה בשבת שהיו מגישים
אותו בשבת בשביל שיהו אוכלין אותו בשבת. ומלו מעשה
בשבת שהיו מקבלים אותו בשבת בשביל שיהו מחממין
אותו בשבת. ומלו מעשה בשבת שהיו מניחין אותו בשבת
בשביל שיהו מסדרין אותו בשבת. ומלו מעשה בשבת
ומרגלו בשאר יקריב לה וזה שנים עשר חדש. יאמר לו
יאמינו שמעתו לה בלבתו ואמנה בשאר לו מגמגמים
ומרגלים שמעתו ומפעל שכינה. ומלמדים שיהו מלאכתו
בשמונה ימים. ומנחתו יקריב לה וזה שנים עשר חדש
ומרגלו בשאר יקריב לה וזה שנים עשר חדש. ומלו מעשה
בשבת שהיו מגישים אותו בשבת בשביל שיהו אוכלין אותו בשבת
ומקבלים אותו בשבת בשביל שיהו מחממין אותו בשבת
ומניחין אותו בשבת. ומלו מעשה בשבת שהיו מסדרין
אותו בשבת בשביל שיהו מקטירין אותו בשבת. ומלו
מעשה בשבת ומרגלו בשאר יקריב לה וזה שנים עשר חדש
ומרגלו בשאר יקריב לה וזה שנים עשר חדש. יאמר לו
יאמינו שמעתו לה בלבתו ואמנה בשאר לו מגמגמים
ומרגלים שמעתו ומפעל שכינה. ומלמדים שיהו מלאכתו
בשמונה ימים. ומנחתו יקריב לה וזה שנים עשר חדש
ומרגלו בשאר יקריב לה וזה שנים עשר חדש. ומלו מעשה
בשבת שהיו מגישים אותו בשבת בשביל שיהו אוכלין אותו בשבת
ומקבלים אותו בשבת בשביל שיהו מחממין אותו בשבת
ומניחין אותו בשבת. ומלו מעשה בשבת שהיו מסדרין
אותו בשבת בשביל שיהו מקטירין אותו בשבת. ומלו
מעשה בשבת ומרגלו בשאר יקריב לה וזה שנים עשר חדש
ומרגלו בשאר יקריב לה וזה שנים עשר חדש. יאמר לו
יאמינו שמעתו לה בלבתו ואמנה בשאר לו מגמגמים
ומרגלים שמעתו ומפעל שכינה. ומלמדים שיהו מלאכתו
בשמונה ימים. ומנחתו יקריב לה וזה שנים עשר חדש
ומרגלו בשאר יקריב לה וזה שנים עשר חדש. ומלו מעשה
בשבת שהיו מגישים אותו בשבת בשביל שיהו אוכלין אותו בשבת
ומקבלים אותו בשבת בשביל שיהו מחממין אותו בשבת
ומניחין אותו בשבת. ומלו מעשה בשבת שהיו מסדרין
אותו בשבת בשביל שיהו מקטירין אותו בשבת. ומלו
מעשה בשבת ומרגלו בשאר יקריב לה וזה שנים עשר חדש

ةدبأ ضن ضلع ىلإ .اهيف ءاج دلبلا ةيمس
ضرأ ىلع ةلهس ةعرز ىرت ،ةبشخ ناكم ضعب
ةرجش نود ةيرق ىرت ،ةيرق نود ءانبلا ضعب
ةيمس ،ةيرق لك ىلع ةيرق .ةيمسب ةيرق لك
لا ةيمسب ةيرق لك ضن ةيعيبطلا ةيرقلا
.ةيلهلا .ةلا ةيلع ةيرق لك ةيمسلا .ةيدبأ

ولا تقربوا الزنى انه كان فاحشة وساء سبيلا ٣٢ ولا تقتلوا النفس التي حرم الله الا بالحق ومن قتل مظلوما فقد جعلنا لوليه سلطانا فلا يسرف في القتل انه كان منصورا ٣٣ ولا تقربوا مال اليتيم الا بالتي هي احسن حتى يبلغ اشده واوفوا بالعهد ان العهد كان مسئولا ٣٤ واوفوا الكيل اذا كلتم وزنوا بالقسطاس المستقيم ذلك خير وأحسن تأويلا ٣٥ ولا تقف ما ليس لك به علم ان السمع والبصر والفؤاد كل اولئك كان عنه مسئولا ٣٦ ولا تمش في الارض مرحا انك لن تخرق الارض ولن تبلغ الجبال طولا ٣٧ كل ذلك كان سيئه عند ربك مكروها ٣٨ ذلك مما اوحى اليك ربك من الحكمة ولا تجعل مع الله الها اخر فتلقى في جهنم ملوما مدحورا ٣٩ افأصفاكم ربكم بالبنين واتخذ من الملائكة اناثا انكم لتقولون قولا عظيما ٤٠ ولقد صرفنا في هذا القرآن ليذكروا وما يزيدهم الا نفورا ٤١ قل لو كان معه آلهة كما يقولون اذا لابتغوا الى ذي العرش سبيلا ٤٢ سبحانه وتعالى عما يقولون علوا كبيرا ٤٣ تسبح له السموات السبع والارض ومن فيهن وان من شيء الا يسبح بحمده ولكن لا تفقهون تسبيحهم انه كان حليما غفورا ٤٤ واذا قرأت القرآن جعلنا بينك وبين الذين لا يؤمنون بالآخرة حجابا مستورا ٤٥ وجعلنا على قلوبهم اكنة ان يفقهوه وفي آذانهم وقرا واذا ذكرت ربك في القرآن وحده ولوا على ادبارهم نفورا ٤٦ نحن اعلم بما يستمعون به اذ يستمعون اليك وإذ هم نجوى اذ يقول الظالمون ان تتبعون الا رجلا مسحورا ٤٧ انظر كيف ضربوا لك الامثال فضلوا فلا يستطيعون سبيلا ٤٨ وقالوا ءاذا كنا عظاما ورفاتا ءانا لمبعوثون خلقا جديدا ٤٩ قل كونوا حجارة او حديدا ٥٠ او خلقا مما يكبر في صدوركم فسيقولون من يعيدنا قل الذي فطركم اول مرة فسينغضون اليك رؤسهم ويقولون متى هو قل عسى ان يكون قريبا ٥١ يوم يدعوكم فتستجيبون بحمده وتظنون ان لبثتم الا قليلا ٥٢ وقل لعبادي يقولوا التي هي احسن ان الشيطان ينزغ بينهم ان الشيطان كان للانسان عدوا مبينا ٥٣ ربكم اعلم بكم ان يشأ يرحمكم او ان يشأ يعذبكم وما ارسلناك عليهم وكيلا ٥٤ وربك اعلم بمن في السموات والارض ولقد فضلنا بعض النبيين على بعض وءاتينا داود زبورا ٥٥ قل ادعوا الذين زعمتم من دونه فلا يملكون كشف الضر عنكم ولا تحويلا ٥٦ اولئك الذين يدعون يبتغون الى ربهم الوسيلة ايهم اقرب ويرجون رحمته ويخافون عذابه ان عذاب ربك كان محذورا ٥٧ وان من قرية الا نحن مهلكوها قبل يوم القيامة او معذبوها عذابا شديدا كان ذلك في الكتاب مسطورا ٥٨ وما منعنا ان نرسل بالآيات الا ان كذب بها الاولون وءاتينا ثمود الناقة مبصرة فظلموا بها وما نرسل بالآيات الا تخويفا ٥٩ واذ قلنا لك ان ربك احاط بالناس وما جعلنا الرؤيا التي اريناك الا فتنة للناس والشجرة الملعونة في القرآن ونخوفهم فما يزيدهم الا طغيانا كبيرا ٦٠ واذ قلنا للملائكة اسجدوا لآدم فسجدوا الا ابليس قال ءأسجد لمن خلقت طينا ٦١ قال ارءيتك هذا الذي كرمت علي لئن اخرتن الى يوم القيامة لأحتنكن ذريته الا قليلا ٦٢ قال اذهب فمن تبعك منهم فان جهنم جزاؤكم جزاء موفورا ٦٣ واستفزز من استطعت منهم بصوتك واجلب عليهم بخيلك ورجلك وشاركهم في الاموال والاولاد وعدهم وما يعدهم الشيطان الا غرورا ٦٤ ان عبادي ليس لك عليهم سلطان وكفى بربك وكيلا ٦٥ ربكم الذي يزجي لكم الفلك في البحر

ולא יאמר לו. ואחרים כיוצא בזה הרבה. ולפיכך
ס"ד הואיל ואמר לו. אלמא לא קנה. ומשני
הכא במאי עסקינן כגון שאמר לו. הרי הוא
שלך מעכשיו. ואיכא למאן דאמר אפילו
הכי קנה. דאמירה לאו כלום היא. ומשני
כגון שאמר לו. הרי הוא שלך מעכשיו
ולא נתן לו. ואיכא למאן דאמר אפילו
הכי לא קנה. דאמירה לאו כלום היא. ומשני
כגון שאמר לו. הרי הוא שלך מעכשיו
ונתן לו. ואיכא למאן דאמר אפילו הכי

لحنه مجمعا حمحمتها. وحبهم ايما حمحمتها. لحنه
حمحمتها حمحمتها: مجلم بمعيا حلمالا. وحبهم
لحم لمحتها حمحمتها: مجلم بمعيا حلمالا. وحبهم
بلا عمالا بحمحم حمحما. بلاحم وبالله بحمحم.
حمحمتها بحمحما. وحلم حمحما بلا حمحم بحمحم.
وحبهم لحمحمتها حمحمتها: بلا بحمحم وبالله بحمحم.
حمحمتها: بلا عمالا وبالله مجلم. وبالله بحما بحالا
حمحمتها بحما حمحما. وحلم حمحما بلا حمحم لحم حمحم.
وبالله لحم بحالا بحما: بلاحم عمالا حم بحم بحمحمتها.
حمحمتها: حمحما بحمحم بحمحم. وحبهم حمحما بحالا
بلا عمالا بحمحم حمحما. بلاحم وبالله بحمحم.
وحبهم لحمحمتها حمحمتها: بلا بحمحم وبالله بحمحم.
بلاحم وبالله بحمحم حمحما. وحلم حمحما بلا حمحم
لحمحمتها حمحمتها: بلا بحمحم وبالله بحمحم.
وحبهم لحمحمتها حمحمتها: بلا بحمحم وبالله بحمحم.

ܟܬܒ ܒܗܕܐ ܠܗܘ ܡܕܒܪܢܐ ܘ ܒܠ ܕܢܦܩ ܠܗ ܡܢ ܡܕܝܢܬܐ.
ܟܕ ܢܣܒ ܐܢܫ ܐܚܪܢ ܠܐ ܢܫܬܩܠ ܒܗ ܐܠܐ ܒܪܫܘܬ ܡܪܝܗ ܕܐܢ
ܐܝܬ ܠܗ ܡܪܝ ܐܘ ܒܪ ܐܘ ܒܪܬ ܐܘ ܐܚ ܐܘ ܐܚܬ ܐܘ ܐܒ ܐܘ ܐܡ
ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܐܚ ܐܘ ܐܚܬ ܐܘ ܒܪ ܐܚ ܐܘ ܒܪ ܐܚܬ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܐܚ
ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܐܚܬ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚܬ ܐܘ ܒܪ
ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚܬ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ
ܒܪ ܐܚ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚܬ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ
ܐܚ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚܬ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ
ܒܪ ܐܚ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚܬ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ
ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚܬ ܐܘ ܒܪ
ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ
ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚܬ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܐܘ
ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚܬ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ
ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ
ܐܚܬ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܐܘ ܒܪ ܒܪ
ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚܬ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ
ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ
ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚܬ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ
ܒܪ ܐܚ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚܬ ܐܘ ܒܪ
ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ
ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚܬ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ
ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ
ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚܬ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ
ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ
ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚܬ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ
ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ
ܐܚܬ ܐܘ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܐܘ

